1 COLECȚIA SCIENCE FICTION

ROBERT BELFIORE

OUL LUI ZELTAR

EDITURA BRÂNCUȘI

ROBERT BELFIORE

OUL LUI ZELTAR

- ROMAN -

ANDRIEŞ C. LUCIAN
Nr 1315
Biblioteca Personală

EDITURA BRÂNCUŞI

ROBERT BELFIORE

OUL LUI ZELTAR

Traducerea: DORU BÂLDEA
Coperta: NICOLAE SÎRBU

ROBERT BELFIORE
UNE FILLE DE CAÏN
© Édition J'ai Lu, 1985.
© EDITURA BRÂNCUȘI, 1992.

Pentru Nicole

PRIMA PARTE

Richard își frecă obrazul, respiră profund, și după ce-și aruncă privirea pentru ultima dată la jocul de dame, în sfîrșit se hotărî să mute pionul... Ceea ce se produse atunci fu atît de uluitor încît tînărul trebui să-și muște mîna pentru a nu izbucni în rîs: în fața lui, Cantor Uriașul, Cantor Malacul sări se de pe scaun și, transfigurat de fericire, topăind ca un ied, executa un dans triumfal aplaudîndu-se singur.

- De acord, spuse Richard după o clipă. Am făcut o mică greșeală. Asta vrei să-mi dai de înțeles, nu?

- "Mică"?... "Mică" este puțin spus, o, stăpîne, spuse Cantor fericit nevoie mare. Iată că de o oră îmi țes pînza în care v-ați vîrît pînă la gît rămînîndu-vă aripile afară, cu inocența fluturelui care tocmai se naște! Ce greșeală grosolană! O greșeală care confirmă logica impecabilă a planului meu! Aș spune cu mai multă precizie: logica planului meu a provocat o astfel de greșeală grosolană. Dar, hm... "greșeală grosolană" nici măcar nu vă ofensează?

- Deloc. Și întîrzii să-ți dovedești spusele prin fapte.

- Perfect! spuse Cantor reluîndu-și grăbit locul. Sînteți un jucător imposibil. O să termin partida singur pentru a vă arăta... Deci, eu, Cantor, sublim și mîrșav totodată - nu-i asta trăsătura principală a cuceritorului? - rontăi în pas alergător această constelație de patru piese, una, două, trei și hop! bietele mielușele. Desigur, o să vă mutați penultimul pion aici, căci nu sînteți prost deloc și vizați dama. Mă urmăriți?

- Sigur că te urmăresc. Continuă.

Cu mîinile încrucișate pe piept, cu un aer preocupat, Richard nu-l urmărea deloc. Ce-ar fi putut să afle din

demonstrație? O dată-n plus, pentru a-i face plăcere, îl lăsase pe Cantor să-l învingă. Discret, desigur, după o apărare onorabilă, pentru a nu trezi bănuieli. Și încă o dată Cantor nu observase nimic. Logoree poetico-militară, fanfaronadă, copilării diverse, nimic nu lipsea. Dragul de Cantor...

- ... și astfel a obținut Alexandru victoria de la Gaugamela! N-oi fi eu descendentul spiritual al lui Alexandru cel Mare, Richard? Ce credeți?

Richard privi tabla de dame cîteva secunde, apoi mărturisi că înfrîngerea sa nu suferea nici cea mai mică contestație.

- Spun "înfrîngere" dar gîndesc "dezastru", adăugă cu un aer vrednic de milă. Nu, în mod sigur a venit timpul să-ți formezi un elev. Ordac și eu însumi nu mai sîntem parteneri pe măsura ta.

Și, făcînd cu ochiul:

- Înțelegi ce vreau să spun?

- Vreți să spuneți că...

- L-am creat după înfățișarea ta. Un pic mai mic, totuși. Mă tem că patrimoniului său literar și artistic îi lipsește anvergura. Poate că nu m-am gîndit deloc să-i îmbogățesc partea asta. În schimb, capacitățile logice sînt totuși remarcabile. În două sau în trei rînduri, în timpul perioadei de testare, individul mi-a răsturnat raționamentul cum ai întoarce pe dos o mănușă. Ai grijă. Mai ales cînd veți juca dame.

- Voi încerca să mă apăr cu modestele mele mijloace, rise Cantor. Cum îl cheamă?

- Se va numi Wazi. Îți place?

Cantor rămase impasibil la enunțul acestui nume, cu palmele lipite de masă și cu corpul drept. Apoi, organele văzului etalară în cîteva secunde toate nuanțele spectrului. "Wazi" circula cu o viteză fenomenală în circuitele electronice, informa memoriile, era buchisit, comparat, gustat, pătruns în carnea sa sonoră ca și cum aceasta ar fi putut să-i dea robotului vreo idee despre viitorul tovarăș.

Puțin cîte puțin, organele văzului redeveniră inerte. Analiza se terminase.

- Wazi... Wazi... Minunat. Două consoane și două vocale, ce economie în diversitate!... Și, paradoxal, aceste silabe atît de complementare! Prima, cvasibarbară, lovitură de pumn, explozie, răcnet, anunță un caracter, un cuib de furtuni, o fire adevărată! Dar a doua! Există un nu-știu-ce - cum să-i spun - sensibil și îndărătnic. Furtuna se destramă, pînza cerului își armonizează culorile, voal, parfum, petală, aripă de fluture!... O zînă cu mîini delicate a țesut această dantelă!... Oh, admirabila clipire a *i*-ului final, oh, Versailles în Lilliput!

Richard nu se putu stăpîni să nu rîdă.

- Am ales acest nume pentru motive mult mai prozaice, mărturisi în timp ce se ridica. Este ușor de pronunțat, de programat, asta-i tot. Îți las grija să faci puțină ordine în sala asta. Nu uita controlul de rutină. Cînd vei termina, mă vei căuta în laboratorul central. Nu tîndăli. Știi că în seara asta trebuie să...

"Datorie"... Ce sacrilegiu e acest cuvînt!

- Să spunem că am o întîlnire importantă, corectă el.

- Îmi amintesc. Dar vă reamintesc că din concluziile lui Ordac nu...

- Cantor, bunul meu Cantor, știi unde-și poate vîrî Ordac concluziile?

- Eh,... Această formulă nu face parte din Assimul meu. Nu sînt sigur că-i înțeleg sensul.

- Nu-i nimic, spuse Richard zîmbind. E o expresie a Timpurilor Vechi. De altfel, îndulcită pentru urechile tale caste. Stinge luminile cînd pleci și nu uita să-mi aduci un

prosop de baie şi să le aminteşti nabişilor că-i voi vizita mîine. Urează-le noapte bună.

Cantor începu să trebăluiască metodic. După ce aranjă piesele de dame în cutie, depuse sticlele goale şi conţinutul scrumierelor în dezintegratorul de uz casnic. Apoi aranjă rafturile bibliotecii; ici împingea cu un deget o carte ieşită din rînd, colo restabilea ordinea alfabetică dintr-o serie, dar totdeauna mînuia cărţile cu dragoste. Uneori deschidea hotărît cîte una şi o apropia de faţă pentru a-i simţi mirosul plăcut. Nu simţea nimic. O formulă chimică fadă plutea o vreme în Assimul său. Şi totuşi, Richard arăta atît de fericit cînd făcea aşa...

Apoi păşi încet prin faţa acvariului, cercetînd minuţios nisipul, pietrele, plantele, peştii şi aparatele de încălzire şi de aerisire. Drace! Patruzeci de tone de apă nu erau de colo! Descoperi trei anomalii, şi-l informă pe Ordac.

Ordac: Ordinatorul Acvariului. El gestiona apa ca şi cum ar fi fost Poseidon în persoană. Dar, în plus, ştia să facă aproape totul: să prevadă timpul probabil al săptămînii următoare, să inventeze reţete culinare, să combată paradoxul lui Zenon, să-i facă lui Richard ţigări şi o licoare puternică ce fusese botezată coniac. Din păcate, Ordac asimilase în mod superficial regulile subtile ale jocului de dame. Nu era decît o maşină, şi Cantor îşi spunea că, în fond, cea mai frumoasă maşină din lume nu poate să dea decît ceea ce are şi că nu puteai cere unui ordinator să fie la fel de dotat ca un robot. "Informaţiile recepţionate. Ego avertizat."

Ego era cu o idee mai voluminos decît capul lui Cantor. Un spiriduş. Bietul Ego. Stăpînii Timpurilor Vechi n-ar fi ezitat să-i spună "mîncător de cadavre". Părăsi pieptul lui Ordac, zburătăci cîteva secunde pe deasupra acvariului şi apoi plonjă ca o săgeată. După ce consolidă cu galeţi o grotă şubrezită, înghiţi o plantă putrezită, cadavrul unui peşte,

apoi ieşi la suprafaţă pentru a-şi depune încărcătura într-o pompă aspiratoare. Misiunea fiind îndeplinită, îşi reocupă adăpostul din pieptul lui Ordac.

Mesaj către Log: "Venim mîine. Copiii şi-au făcut temele şi au învăţat lecţiile?... Al doilea caz de egalitate al triunghiurilor n-a fost înţeles?... Bine, vom vedea mîine. Noapte bună!"

Cînd Richard îi prezentă pe roboţi unul altuia, după obiceiurile Occidentului, organele văzului le clipiră intens. Richard nu lăsa să i se exteriorizeze nici-un sentiment, deşi îi venea să rîdă. În acelaşi timp, era şi puţin emoţionat. Cantor îşi întoarse primul capul înspre el. Wazi era aşa cum şi-l imaginase, şi îi ură bun-venit. La rîndul său, Wazi îşi aţinti organele văzului asupra lui Richard: Cantor corespundea informaţiilor programelor sale. Îl salută pe Cantor şi îi mulţumi pentru primirea atît de plăcută.

- E bine, spuse Richard. O să vă cunoaşteţi mai bine în timp. Pentru început o să vă verificaţi instrucţiunile de primă necesitate. Eu mă duc pe plajă. Rămînem în legătură. Dacă aveţi nevoie de ceva... dar am încredere în voi.

Fluierînd, cu prosopul în jurul gîtului, dispăru atît de repede că-şi uită ţigările şi bricheta pe o saltea. Atunci cînd Cantor îşi dădu seama, era prea tîrziu pentru a-l mai ajunge din urmă. Cantor se întoarse spre însoţitorul său:

- Stăpînul nostru are o întîlnire în seara asta, îi explică el. Mă rog, un fel de întîlnire...

- Ştiu deja, răspunse Wazi. Totuşi, după analizele lui Ordac ar fi fost prefe...

- Wazi, i-o reteză Cantor, ştii unde-şi poate vîrî Ordac analizele?

Wazi clătină din cap, mîhnit. Nu înțelegea și, totuși, trecuse de toate testele...

- Nu-i nimic, spuse Cantor. E numai o expresie a Timpurilor Vechi. De altfel, îndulcită un pic pentru urechile tale caste, dragul meu. În fond, nu ești decît un nou-născut și trebuie să am grijă de decența vocabularului tău... Dar mi se pare că tu ești neliniștit... Vorbește fără teamă...

- E nevoie de un preambul?

- Treci la partea principală, cît poți de repede.

- Spune-mi, Cantor, Richard este un stăpîn bun? Oare eu sînt creatura unui stăpîn bun?

În liniștea care urmă, Cantor părea să cîntărească fiecare cuvînt al răspunsului său. Își duse mîna spre umărul lui Wazi și îl bătu ușor.

- Întrebarea ta este foarte nimerită, spuse el cu duioșie. Sînt fericit că mi-ai pus-o. O să-ți răspund astfel: crezi că un stăpîn rău te-ar fi putut crea astfel ca să fii în stare s-o pui?

- Nu-mi dau seama.

- Hai să ne plimbăm, dacă vrei. Îți voi răspunde, mergînd după metoda excelentă a peripateticienilor. Apropo, îți precizez în treacăt - căci patrimoniul tău literar se pare că e foarte subțire - că acest cuvînt, "peripatetician", nu are vreun echivalent feminin respectabil. Am citit mult și știu ce vorbesc... copilaș!

- Îmi însușesc lecția.

Timp de o oră, cutreierară, fără să se rătăcească, un labirint de coridoare, cu pași liniștiți și siguri, abia observîndu-se că nu erau ființe umane. Wazi reflecta toate luminile, strălucind de nou ce era. Cantor era uriaș și sobru.

Folosiră escalatoarele, ascensoarele transparente, palierele, cu- loarele suspendate. Cotrobăiră de la subsol la acoperiș, de la hangar la depozit, de la sala mașinilor la laborator. De mai multe ori, profesorul, preocupat să-și verifice elevul, se oprea în fața unei trape zăvorîte. Îl ruga pe Wazi să rostească codul pentru deschidere, și apoi îl împingea în fața unui pupitru. Atunci, cu dexteritate, nou-născutul Wazi apăsa butoanele, acționa comenzile, interoga ordinatoarele. Astfel, la capătul unei ore, Cantor se declară satisfăcut. Wazi își trecuse examenul cu brio, drept pentru care-l felicită.

- Un ultim efort, și cu asta se va termina. Am păstrat ce-i mai greu la sfîrșit. 3 S-ul... Un ascensor îi conduse în fața unei noi uși înciuate. De data aceasta, sesamul oral nu mai fu deajuns. Pentru ca panourile de oțel să elibereze trecerea, Cantor trebui să apese, într-o anumită ordine, nouă din cele șaptezeci și două de taste ale unui tablou de comandă.

- Richard pronunță prima frază care-i vine-n minte - uneori sînt cuvinte grosolane, cînd este grăbit sau furios - și își pune arătătorul aici, spuse Cantor arătînd un cub luminos. Paznicul electronic îi recunoaște vocea și amprentele digitale. Dar noi, sărmani roboți... Chiar dacă aș recita *Tînăra Parcă*... Știi *Tînăra Parcă*?...

Sala de supraveghere spațială, sau 3 S, era atît de aglomerată încît Wazi nu putu să-și reprime o exclamație de lăcomie. Un sfert din spațiu era ocupat de o consolă. Lumini de diverse culori pîlpîiau. Sunete discrete le însoțeau. Uneori, dintr-o succesiune întîmplătoare se înălța o melodie. Atinseră manetele, cursoarele, volantele, butoanele. Brăzdară benzile de hîrtie milimetrică cu creste și abisuri. Făcură să galopeze batalioane de cifre pe ecranele cu fond negru, pentru a-și dezmorți organele de percepție și a participa la efervescența generală.

Deasupra consolei era un ecran radar şi un hiperecran video, cuplate cu un ordinator.

- Datorită laboratoarelor pe care stăpînii Timpurilor Vechi le-au plasat pe orbită, explică Cantor, celor pe care le-au instalat pe Lună, Marte şi Triton, şi a altor cîteva care galopează drept înainte de cîteva secole, hiperecranul poate să ne comunice orice imagine a sistemului solar şi a periferiilor sale. Desigur, noi îl folosim mai ales pentru a supraveghea împrejurimile din imediata apropiere.

Cantor apasă pe un buton.

- Recunoşti această planetă?

- Este Luna, răspunse Wazi.

- Exact. Acum ce vezi?

- Tot Luna. Bănuiesc că este craterul Agrippa. Recunosc ruinele Noului Paris, cu copia turnului Eiffel.

- Perfect. Ia mai priveşte.

- Văd... Se pare c-ar fi o păpuşă, o păpuşă de celuloid, ceva în genul ăsta.

- E o păpuşă, spuse Cantor. E în stare proastă: dezarticulată, arsă... Dar încă i se mai disting petele de roşu pe obraji... Despre Richard vreau să-ţi vorbesc... Ştii că de fiecare dată cînd priveşte această păpuşă i se aprind ochii? E aşa de emoţionat!... De fapt, nu-i ăsta răspunsul la întrebarea pe care o pusesei adineauri?... Ascul-tă-mă cu atenţie. Assimul pe care îl percepi în tine, această Ambianţă Specifică Sentimentală, Intelectuală şi Morală, care-ţi scaldă programele şi parfumurile, ca să spunem aşa, sînt sufletul lui Richard: el te-a creat pentru a-şi împlini sufletul. Ca el, ca mine, tu vei face să crească grîul, fructele. Vei îngriji oamenii. Îi vei educa. Nu-i asta o sarcină nobilă?

Wazi clătină din cap.

- Dacă Assimul elaborat de stăpînul meu mi-ar ordona să ucid, spuse el, aş ucide bucuros şi aş avea sentimentul

că aş face bine, iar asta nu m-ar împiedica să-mi consider stăpînul ca pe cel mai bun dintre oameni...

- Nu-ţi dai seama că raţionînd astfel dovedeşti că ai noţiunea Binelui şi a Răului? Şi cine ţi-a dat-o, dacă nu Richard?

- Ar fi putut să pervertească valorile şi să dea Răului aparenţa Binelui, nu?

- Am citit toate lucrările din bibliotecă, spuse Cantor. Mi-am însuşit o înţelepciune multimilenară. Îl ştii pe Socrate? pe Marc Aureliu? pe Isus? pe Rousseau? pe Camus? O afirm: este mai onorabil să faci să crească grîul decît să ucizi oameni.

- Această bibliotecă ar fi putut fi falsificată în întregime.

Cantor suspină.

- Dacă aş fi terminat argumentele, spuse cu un pic de nerăbdare în voce, ţi-aş spune asta: îţi imaginezi un stăpîn de natură umană capabil să piardă în mod voluntar o partidă de dame pentru a-i face plăcere unui robot?

- Nu-mi pot imagina aşa ceva.

- Richard este un astfel de stăpîn.

- Argumentul este interesant, Cantor, dar...

- Desigur, pierde cu o astfel de abilitate încît să nu-mi dau seama că înfrîngerile sale sînt voluntare. Şi, desigur, el nu ştie că eu ştiu. Şi-n seara asta a pierdut ca să-mi facă plăcere.

- Cantor, sînt dezolat că te forţez la o apărare atît de rafinată. Dar luînd în considerare ultimul punct, nu crezi că am putea fi în prezenţa unui caz extrem de excrocherie? Pentru a fi mai clar, nu crezi că Richard ascunde că ştie că tu te faci că nu ştii că pierde în mod voluntar?

- Individu' dracu'! urlă Cantor. Un flux de contraradiaţii lambda îmi bombardează papilele logico-senzitive! Ard! Mă sufoc! Icnesc! Sînt terminat! Vrei să mă vezi căzînd în catalepsie electronică? Ajunge pentru seara asta cu refle-

cțiile tale aiurite! Fă să apară pe hiperecran Molly din Alfa Centauri! Hai, zboară!...

Îl împinse pe Wazi în fața unui pupitru. Și, în timp ce tînărul robot mînuia aparatele, el mergea în lung și-n lat, cu mîinile la spate, mormăind cuvinte de neînțeles.

- Poftim, anunță Wazi cînd termină.

Hiperecranul arăta o frumoasă planetă roșie. Imaginea era bună. Cantor clătină din cap: în ciuda defectelor, Wazi va fi un bun tovarăș.

Dar, chiar înainte de a-și fi spus părerea, se făcură auzite trozniturl, și Molly începu să tremure, se decoloră, făcu cocoloașe și se transformă într-o formă flască și rozalie. Rezultatul îl încîntă pe Cantor. În fond, era mult-umit să-și prindă elevul cu mîța-n sac.

- Asta zici că-i o recepție acceptabilă? spuse Cantor pe un ton zeflemitor. Ei bine, nu ești prea exigent! Pariez că ai uitat stabilizatorul... Este adevărat că, trebuind să trăiești cu capul în norii logicii formale, uiți de micile butoane roșii ale consolei, nu?... O să-ți arăt eu...

- Nu am greșit, spuse Wazi.

În aceeași clipă se declanșă un semnal sonor. Molly dispăru de pe hiperecran, pe care se afișară aceste cuvinte: "Cod refuzat. Alertă în sectorul apropiat!"

Wazi întinse brațul. În colțul drept superior al hiperecranului, pe fondul cerului înstelat, un punct slab luminos apăruse, un punct mobil, care creștea în mod regulat, devenea, secundă după secundă, mai vizibil. Cantor, nevenindu-i să creadă, studia obiectul fără să spună nimic.

Wazi se instalase deja la comenzi și regla hiperecranul. Curînd, corpul luminos apăru chiar în centru. Cantor dădu la maxim sonorul. Din pînza de pîrîituri se distingea un semnal sonor.

- Semnal nealeator, spuse Wazi.

Cantor aprobă.

- Exact. Totuși, e incredibil... De opt secole, dacă excep-tăm poporul lui Richard, nimeni... Hm, cred că nici în seara asta n-o să te pot învăța arta subtilă a jocului de dame...

Richard își puse vedeta între două dune și sări pe nisip. Inima îi bătea ca înaintea unei întîlniri de dragoste. Desigur că nici-o femeie nu-l aștepta. Dar, într-un fel, nu era oare cea mai așteptată întîlnire? Cinci ani. Sau poate opt sute. Cineva, în partea cea mai intimă a ființei sale, în acea regiune inefabilă unde individul se topește în fața Spațiu-lui, Cineva aștepta de secole această clipă...

Briza aducea arome din larg. Nici-un nor nu ascundea Luna. Era rotundă și luminoasă. Se părea că pene de îngeri pluteau pe valuri. Iar marea respira... Încă un pic, și Richard ar fi compus un poem, acolo, fără greutate, cu rime, picioare și tot ce trebuie. Dar atunci, acest randevu ar fi fost carnal... La naiba cu serenadele, cu bîiguielile și alte behăituri obișnuite ale dragostei! La naiba cu preliminariile și copilăriile!... Își desfăcu grăbit centura, își smulse cămașa, încălțările și restul... Și cînd fu gol în fața ei, gol ca primul bărbat, gol în fața Ei, a Mării, era lucid...

În această dimineață, eșantionul de apă analizat de Ordac, pentru prima dată se apropiase de albastru.

Să ne înțelegem asupra albastrului. N-avea nimic comun cu adevăratul albastru, albastrul pur, academic, al cerului, al regilor, albastrul de Prusia sau de aiurea! Nu... Acest albastru, acest amărît de albastru de doi bani, Iris nu l-ar fi acceptat niciodată pentru eșarfă, nici Correggio pentru ochii Isușilor săi copii. Acest albastru nu arbora nici măcar un sfert de noblețe, era banal pînă-n străfundurile ultimei sale particule! De-abia aspira către albăstri-

me. Cu toate astea, este albastru. Mai tatonează. E un surogat de Azur.

"Bun la orice, concluzionase Ordac. Totuşi, e un albastru care ar trebui lăsat să se coacă cel puţin o jumătate de secol pentru ca ultimele urme de radioactivitate să..."

O jumătate de secol! Tontul de Ordac!... N-a înţeles că Richard e un om, că măsura vieţii sale este ziua, este bătaia inimii! O jumătate de secol!... Un om nu flirtează cu eternitatea...

Înaintă cu un pas hotărît. La cîţiva metri în faţa lui, în josul pantei uşoare, un val era pe cale de-a se naşte. Se umfla pe loc, îşi aduna puteri, săpa plaja la piciorul său, într-un scrîşnet de pietricele frămîntate; apoi, după o singură clipă, din acest echilibru se rupse cu vuiet şi ţîşni, îşi etală spuma strălucitoare, şi trimise limbi lăptoase pe monticuli şi în cele mai mici adînciturі ale plajei. Aici înaintase pe nisipul uscat ferit de valul precedent. Dincolo nu ajunsese atît de departe. Şi, în vreme ce se retrăgea într-o răzvrătire de spumă şi de prundiş, un alt val se pregătea să se nască, de fapt nu chiar un altul, dar nici chiar acelaşi. Richard căzuse în genunchi. În faţa lui era un ochi de apă, cuibărit într-o adîncitură. Repede, înainte de a fi absorbită, îşi udă un deget şi îl duse la buze. Aşa era. Simţea sarea ca pe ceva delicios. Oare cum vorbeau despre mare Cei Vechi, cei de dinaintea Zborului? Le asigura numai hrana? O mare întindere de apă? Nu, pentru ei trebuie să fi fost o femeie, o mamă, sau cel puţin o zeiţă.

Un pas, doi paşi, trei paşi... Apa îi îngheţa gleznele. Trupul i se înfioră. Îşi închipuise că va fi caldă. Caldă ca un culcuş de fîn pe care soarele l-a încălzit ore-ntregi. Caldă ca un trup de femeie. Dar era oare acum momentul să facă nazuri? Mai înaintă puţin. De fiecare dată cînd un val se retrăgea, nisipul, care se răsfăţa între degetele de la

picioare, îl făcea să se afunde puţin. Înainta mereu. Apa îi înconjură genunchii, apoi coapsele. Mergea în vîrful picioarelor... În sfîrşit, plonjă.

Cîteva secunde, pentru a se încălzi, îşi agită mîinile şi picioarele. Apoi înotă, se-ntoarse, bolborosi ca un copil. Bău apa cu lăcomie, tuşi din toţi rărunchii, o strînse în dinţi, căci nu dorea s-o bea ci s-o devoreze!

Făcu pluta şi închise ochii. Niciodată nu simţise o astfel de bucurie. Marea se vindecase. De a doua zi, nabişii ar putea veni să se scalde. Ar strînge scoici, ar pescui. Îşi vor face bărci. Pauza durase opt secole, dar totul va reîncepe.

Din cîteva mişcări de braţe ajunse la mal. Se zvîntă, se-mbrăcă, se pieptănă. Îşi băgase degetul în ureche ca s-o destupe, dar îşi spuse că nu putea părăsi marea cu un astfel de gest trivial. Astfel că, într-un flacon pe care-l pusese alături, luă puţină apă. Această apă vrăjită nu va servi la vreo analiză. O va păstra în sala de decontractare, între o pînză de Rubens şi o marmură de Rodin, aşa cum oamenii Timpurilor Vechi, atunci cînd dragostea le înţepa inima, păstrau o meşă din părul iubitei.

Tocmai cînd ridica flaconul spre cer într-un toast mistic, sirena vedetei începu să urle cu toată forţa, iar farul principal, farul alb de avarie, lumină dintr-o dată o bucată din plajă şi din apă. Richard îşi simţi inima gata să-i plesnească. În cinci ani, Cantor nu folosise niciodată canalul de urgenţă. Oare făcuse Wazi vreo năzbîtie? Oare se întîmplase vreo nenorocire la nabişi?... Se aruncă în postul de pilotaj şi conectă ecranul de control. Apăru faţa lui Cantor. În spatele lui, toate ecranele lui 3 S erau aprinse, iar Wazi stătea în picioare în faţa lor.

- Fără îndoială, n-o să mă credeţi, spuse Cantor, dar asta e realitatea: tocmai am detectat apropierea unei astronave...

- Hei! Te avertizez că dacă-i o glumă ca să-l distrezi pe noul tău amic, te privez șase luni de jocul de dame. E clar?

- Vă asigur că așa e. Am menținut astronava pe ecran mai mult de zece minute.

- La dracu', o fi vreun rest de satelit sau un meteorit!

- Oh! atunci meteoritul de care vorbiți vine din sudul galaxiei, glumi Cantor. Abia dacă am putut să strecor și eu un cuvînt! Tocmai îi ceream informațiile uzuale...

- Ai stabilit un contact cu ocupanții navei?

- Păi asta spuneam. Nava e pe cale să-și termine carburantul. Nu știu de unde vine. A făcut apel la ospitalitatea noastră, și, cum timpul ne presa, am luat asupra mea răspunderea de a i-o acorda.

- Ai făcut bine.

- Pista B 6 este balizată. Am ales-o pe cea mai mare pentru că astronava este de o mărime colosală. Am transmis ordinatorului său de pilotaj toate datele utile pentru a reuși să aterizeze. Operațiunea se desfășoară în acest moment. În cîteva minute aparatul va ateriza.

- Voi fi acolo în mai puțin de un sfert de oră. Lasă-l pe Wazi acasă și sari într-o vedetă. Așteaptă-mă la capătul pistei B 6, și, mai ales, nu lua nici-o inițiativă înainte de sosirea mea!

Richard nu văzuse niciodată o astronavă atît de mare. În comparație cu pista B 6, din care ocupa cam un sfert, i se putea aprecia lungimea la trei kilometri. Forma sa o amintea pe cea a petrolierelor greoaie din Timpurile Vechi: flancuri curbate, puntea goală. Partea principală a suprastructurilor era concentrată în spatele navei. Acolo se înălța o pădure deasă de săgeți, turele, antene, catarge, radare, piloni, scări în spirală. Sfere se găseau peste tot,

ca ciupercile. "Cum se poate deplasa o mașinărie făcută cu atît de puțin bun-gust? se întrebă Richard. Și cum de se menține atît de delicat pe pista de elasfalt?" Cel mai surprinzător, poate, și, în același timp și cel mai grotesc, era dragonul care decora coca. Din gură și din nări îi țîșneau flăcări, care apoi, după un traseu capricios, se contopeau într-o singură limbă ascuțită ce lingea prova. La o privire atentă, aceste flăcări se formau din luminile ce proveneau de la o mulțime de hublouri. Alte hublouri, de culori diferite, figurau ochii injectați de sînge, solzii verzi, nisipul auriu, cochiliile opalescente, pietrișul mov, algele violete, o întreagă paletă stridentă. Cu coada sa spinoasă adunată sub pîntec, monstrul proteja un ou foarte alb. Extrema albeață a acestui ou atrăgea privirea. Oul îți sărea în ochi... Oare exista cu adevărat o astfel de astronavă? Nu avea nimic comun cu minunatele nave ale Occidentului, suple ca niște săgeți, discrete ca noaptea, și atît de pur armonizate cu spațiul.

- Ceea ce știu, spuse Cantor, care părea să ghicească întrebările stăpînului său, este că ocupanții acestei nave sînt oameni ca dumneavoastră. Interlocutorul meu mi s-a adresat în Limba Universală. De altfel, priviți codul navei de lîngă prova: *Genetyllis Librae. Zeltarex 02*. Nu este foarte elocvent, desigur, dar este în Panlogos.

- Taci! Privește...

Pentru cîteva secunde, intensitatea luminoasă a oului crescu violent. Richard își întoarse instinctiv capul pentru a-și proteja ochii. Astroportul era luminat ca-n plină zi...

Cînd Richard putu să privească din nou, oul dispăruse: o deschizătură de aceeași formă și de aceeași dimensiune îl înlocuise. O scară coborî încet pînă la pămînt.

Richard își simți inima bătînd să-i spargă pi[illegible] .. Dintr-o dată uită proasta impresie pe care i-o făcuse astronava la prima vedere. Ființe omenești urmau să-i vină

în întîmpinare. Fraţii!... Oare cum evoluase ramura lor în opt secole? Ce-o să afle despre partea din univers pe care şi-o aleseseră ca să trăiască?

Aşteptarea îl dezamăgi. Timp de-o clipă, care i se păru o eternitate, aşteptă o apariţie, o formă omenească, un semnal, un braţ ridicat... În zadar...

Ţîşni către vedetă.

- Dacă nu coboară nimeni, îi spuse lui Cantor, este evident că cineva trebuie să urce. Urmează-mă!

Cantor se legăna de pe un picior pe altul.

- Cea mai elementară prudenţă nu ne cere să mai aşteptăm puţin?

- La dracu' cu prudenţa! spuse Richard instalîndu-se la comenzile aparatului său. Nu-nţelegi că această navă a fost creată de fiinţe omeneşti semănîndu-mi întocmai? Acum patru milioane de ani, strămoşii lor şi ai mei se legănau în acelaşi copac şi se despăduchiau împreună! Să ştii că prieteniile din fragedă copilărie contează!...

- Vă reamintesc că acum opt secole se despăduchiau cu bombe cu neutroni.

- Asta-i o poveste trecută. De altfel, mai ştii că poate şi ei revin pe această planetă ca s-o regenereze? Ai de gînd să te opreşti odată să te tot legeni?... Ascultă, dac-o să avem necazuri, vom chema cavaleria. Poftim, eşti mulţumit? Taratata, taratata! Hai, îmbarcarea!

Cantor se instală în vedetă. Nu-ndrăznea să-şi întrebe stăpînul. Ce era povestea asta cu cavaleria?... În afară de nabişi, care dormeau în colibele lor de paie, în afară de Wazi care supraveghea 3 S-ul, pe o rază de cinci sute zece milioane de kilometri în jurul Terrei nu era nimeni.

Deci ce-o fi fost cu povestea asta cu cavaleria?

Dacă nu l-ar fi avut pe Cantor lîngă el, Richard nu s-ar fi aventurat foarte departe, în ciuda marelui său entuziasm. Nava era un adevărat oraş, cu alei numeroase, pieţe înconjurate de magazine şi imobile, intersecţii, grădini, parcuri luxuriante, cu zece mii de ocazii de a te rătăci, şi nici-o fiinţă pentru a-ţi arăta drumul. Spaţiul aerian era ocupat de cilindri şi cupole de sticlă în care puteai ghici restaurante, săli de spectacol, piscine şi mici stadioane. Pe laterală, o baterie de ascensoare te făcea să te gîndeşti că aceeaşi îngrămădeală trebuie să fi fost şi la celelalte etaje. Vehicule mici, în formă de ou, erau parcate peste tot. Tot ansamblul era curat, sănătos, cochet, plin pînă-n cele mai mărunte colţişoare cu produsele geniului omenesc: statui de metal care suspinau, care-şi întorceau capul spre Cantor, care şopteau; fîntîni arteziene; flori biosensibile: la apropierea celor treizeci şi şapte de grade ale lui Richard se deschideau... Într-o sală de jocuri, Cantor Nevăstuica, Cantor Indiscretul atinse nişte manete şi declanşă o furtună fantastică de zăpadă şi Richard, înmărmurit, văzu un urs cu dinţii ca nişte săbii alergînd greoi spre el, ţîşnind cu botul căscat şi spărgîndu-se ca un balon de săpun la strigătul său înspăimîntat... Imagini holografice, înspăimîntînd ochiul, înspăimîntînd de moarte, un parc de distracţii ca în Occident. Dar unde erau rîsetele copiilor de lîngă leagăne?

- După părerea mea, spuse Cantor, locuitorii au fost nevoiţi să se adune în sala de relaxare în vederea aterizării.

- De ce nu vin să ne întîmpine?

- Nu ştiu. Cel mai bun lucru pe care-l putem face, este să mergem la postul de astronavigaţie. Acolo va fi precis cineva care să ne informeze.

Cantor îşi conduse stăpînul în faţa panoului luminos pe care-l reperase. Nu-i fu deloc greu să interogheze aparatul. Un punct roşu se aprinse. De la acest punct, o linie

şerpuia pînă la centrul nevralgic al astronavei. Robotul clătină din cap. Un sfert de oră ar fi de-ajuns. O luă drept înainte. Richard urmărea paşii ghidului.

- N-avem noroc, spuse Cantor. Ăsta n-o să prea poată să ne informeze.

- Te rog.

Cantor se legăna pe picioare. Se exprimase rău, dar nu gîndise urît. Încastrată într-un perete al postului de astronavigaţie, o capsulă lungă de sticlă conţinea corpul unui om. Era întins pe spate, cu ochii închişi şi mîinile aşezate pe piept. Partea dreaptă a feţei îi era pătată de sînge. Era cufundat într-o brumă fină care-şi schimba culoarea la fiecare şapte sau opt secunde. Pe combinezonul său de zbor erau insigne şi decoraţii. La centură era un toc închis ce avea forma unei arme.

- Consola principală este în fund, şuşoti Cantor. Mă duc să mă uit...

Richard rămase în faţa capsulei. De unde venea omul? Cum murise? Sau cine-l omorîse, şi pentru ce? Căci tîmpla deschisă şi sîngele te făceau să bănuieşti... Şi totuşi ochii îi fuseseră închişi, corpului său îi fusese dată o înfăţişare demnă. Unde dracu' erau tovarăşii săi de drum? La prima vedere, părea că murise de cîteva ore. Dar această apreciere nu prea avea sens, căci bruma şi radiaţiile care o colorau aveau în mod sigur nişte însuşiri biostatice. Omul putea fi mort de cîteva luni. De altfel, ce-ar mai fi schimbat asta din fondul problemei?

- Stăpîne!

Se întoarse. Acolo, lîngă consolă, Cantor îi arăta un fotoliu. De fapt nu tocmai fotoliul, cît mai degrabă conţinutul său. Richard zări o bucată dintr-o cască şi un umăr,

care ieşeau din cadrul fotoliului. Omul purta cască şi era strînjenit de un combinezon gros, solid asigurat.

- Nu este nici-un dubiu că el este cel cu care am conversat adineauri, zise Cantor. Ne-a comunicat că va rămîne la postul de comandă. Sau cel puţin asta cred că am înţeles, pentru că, după cum v-am mai spus, este un flecar fără pereche. Chiar mă-ntreb dacă e cumva raţional să-l trezim...

- N-ai de gînd să taci?

Uşor, cu grijă, Richard consultă pilotul. Cantor privea. O singură dată stăpînul său păru îngrijorat. De fapt "îngrijorat" nu era cuvîntul potrivit. Mai degrabă surprins. Pe scurt, îşi retrase mîna de pe pieptul pilotului şi o ţinu închisă timp de două secunde şi jumătate. Apoi, mîna sa îşi reluă lucrul, dar se pare că mai delicat. "Delicat" nu era chiar cuvîntul potrivit... Richard se îndreptă.

- Totul este în regulă, spuse. Nici-o urmă de rană, de hemoragie sau de fractură. Inima bate normal.

Cantor clătină din cap.

- Sînt bucuros că e-n viaţă! exclamă. Dar... Oare o să-nceapă să vorbească în curînd?

Tonul, pe jumătate neliniştit, pe jumătate glumeţ al robotului îl amuză pe Richard. Îi răspunse că palavragiul îşi va reveni în curînd.

- Mă rog, nu... Vreau să spun...

Îşi privi mîna.

- Cu condiţia ca degetele mele să nu-şi fi pierdut mult din sensibilitate, reluă el, vizitatorul nostru este o femeie...

Lîngă patul tinerei femei, Richard îşi instalase un scaun şi, de cîtva timp, nemişcat şi tăcut, cu degetele încrucişate, îi păndea deşteptarea. O grămadă de întrebări îi năvălea în

minte. De unde venea? Din ce Zbor făcuseră parte strămoşii ei? Iar bărbatul mort, tovarăşul ei de drum, îi fusese frate, îi fusese soţ? Unde se-ndreptau amîndoi? Pentru ce îşi conduseseră nava atît de prosteşte, pînă la epuizarea combustibilului? Da, prosteşte: s-a văzut vreodată în filmele Timpurilor Vechi vreun cavaler atît de nebun ca să-şi alerge calul rănindu-l cu pintenii pînă la a-l face să crape şi să rămînă singur în mijlocul deşertului? Pentru ce? Fugeau de cineva? De cine?... Jumătate din noapte Cantor inspectase nava. Nu găsise pe nimeni.

Alte întrebări îl ameţeau pe Richard, atît de frivole încît ar fi trebuit să le sucească gîtul. De exemplu, care-i era numele? era compus din două silabe, din trei, din una singură? Care-i era timbrul vocii?... Părul ei negru se împrăştiase pe perina albă. Exista un ten mai fin ca al ei, un contur mai pur ca al buzelor ei? Semăna cu o madonă a lui Botticelli.

Îşi strînse pumnii şi-i ciocni unul de altul. Drace, ce tîmpit era! El, care avea sarcina să se ocupe de planetă şi de milioanele de suflete ce urmau să vină, el se lăsa furat de banalităţi! Ce importanţă aveau tenul, timbrul vocii?... Deja, de dimineaţă, irosise o jumătate de oră din timpul său pe altarul Derizoriului, cînd se bărbierise cu o sîrguinţă adolescentină... Desigur, din cauza ei! La dracu', dar vino-ţi în fire, Richard! Iată că sînt numai douăsprezece ore de cînd respiră acelaşi aer ca şi tine - remarci desigur că încă n-a pronunţat nici-un cuvînt, n-a schiţat nici-un gest, nu şi-a exprimat nici-o dorinţă - şi totuşi, iată-te pironit pe scaunul ăsta, în vreme ce ai atîtea de făcut afară, ba mai mult, nu-ndrăzneşti nici măcar să-ţi aprinzi o ţigară să n-o deranjezi, abia dacă respiri! Sărmane Richard, o singură fiinţă îţi vine, şi uite cum te-ai prostit! Ce-o să te faci cînd va deschide ochii, cînd se va ridica în picioare,

cînd îţi va arăta toanele şi unghiile! Iar cînd va pune ochii pe tine, tu... Avea ochii negri.

Timp de cîteva secunde ea nu văzu decît plafonul. Apoi ghici o prezenţă şi îşi întoarse capul. Richard se ridică încet. Se forţă să-i surîdă pentru a n-o speria. Ea nu-i răspunse la surîs. Cu sprîncenele încruntate, îl măsură din cap pînă-n picioare. Pe pometul obrazului drept i se putu zări o cicatrice. Se simţi uşurat: ieşise din nemişcare, îşi recăpătase cunoştinţa!

- Mă numesc Richard. Nu vă mişcaţi. Dumneavoastră...

Ea renunţă să-l mai privească, pentru a studia camera, pentru a încerca să descifreze vreun semn.

- Sînteţi pe planeta Terra, continuă Richard cu o voce caldă. Nu vă fie teamă, sînteţi în siguranţă.

- Tu eşti infirmier sau medic? Tu m-ai îngrijit? Cum te cheamă?

- Mă numesc Richard, v-am spus-o adineauri.

- Mi-e sete. Dă-mi apă.

În vreme ce el se agita tulburat puţin de tutuire şi de siguranţa tinerei, ea încercă să se ridice în coate, ceea ce o făcu să geamă.

- Fiţi atentă, spuse Richard întorcîndu-se spre ea. Aveţi o vînătaie de toată frumuseţea pe umăr.

- M-ai fi putut preveni, nu?

- Nu e nimic grav. O să vă doară, poate, cîteva zile, dar în rest sînteţi sănătoasă. Vreţi să vă ajut?

Îi făcu din cap semn că nu. De altfel, reuşise să se ridice. Richard îi întinse paharul cu apă. Îl goli dintr-o dată, atît de repede că se înecă. Cîteva picături îi căzură pe cămaşa de noapte. Aceasta era fină şi transparentă. Din ce bîrlog de nimfomană o fi scos-o Cantor? Tinerei i se vedeau sînii ca şi cum n-ar fi avut nimic să-i acopere. Richard făcea eforturi să nu privească.

- Mai dă-mi, îi ceru ea.

ANDRIEŞ C. LUCIA
Nr 1315
Biblioteca Persona

Luă o singură înghiţitură din al doilea pahar. Restul îl vărsă, în trei sau patru rînduri, în căuşul palmei şi îşi udă fruntea, obrajii, gîtul, suspinînd de plăcere. Richard o observa, aşezat pe marginea patului. Pentru prima oară îi zîmbi.

- Este cald aici. Şi miroase ciudat. Nu ţi se pare că miroase ciudat?...

Richard clătină din cap. Cantor pregătise camera şi nu se zgîrcise cu dezinfectantul. Apoi vaporizase conţinutul unui flacon mare cu lavandă. Împreunarea celor două produse avea ceva "ciudat", într-adevăr...

- Cum se numeşte stăpînul tău? îl întrebă ea brusc.

- Stăpînul meu?... Dar eu n-am stăpîn... De ce vreţi să am un stăpîn?

- Aparţii unei comunităţi?... Hai, nu-mi răspunzi?

Ridică din umeri.

- Ce să vă răspund? Nu-nţeleg nimic din ce spuneţi. Nu credeţi c-ar fi timpul să vă prezentaţi? De unde veniţi? cine sînteţi?

Ea îl privi uimită.

- Ce, nu ţi-e bine? cu ce drept îndrăzneşti să-mi pui astfel de întrebări? Şi, cum îndrăzneşti să stai pe patul meu!? Ia vezi!

Îi întinse furioasă paharul pe care încă-l mai ţinea în mînă. El i-l smulse şi se ridică. Drace, ce femeie înfiptă! Oare aterizarea o şocase în halul ăsta? Sau asta era starea ei normală?

- O să mă dau jos din pat acum. Vreau să ieş afară. Aş putea să obţin nişte papuci, Richard? Papuci! Eşti în stare să-nţelegi?

El se-nroşi.

- Nu puteţi, spuse el.

- Ce nu pot?

- Să vă daţi jos din pat...

Ea îşi aruncase deja cuvertura care-o acoperise, îşi adună picioarele şi, dintr-o mişcare, şi le puse pe parchet. El se întoarse cu spatele.

- Ieri, Cantor v-a dezbrăcat combinezonul de zbor, îi explică el. Ca să nu vă incomodeze în timpul somnului. De aia purtaţi un veşmînt foarte uşor, strictul necesar, ba poate chiar mai puţin... Nu sînt exagerat de pudic; dar o fac pentru dumneavoastră... Uneori femeile...

- Pînă la urmă, ai de gînd să-mi aduci papuci? Şi termină să stai întors cu spatele, e complet ridicol! Spune, înţelegi?...

Se-ntoarse. Ea era tot atît de goală ca un atom de hidrogen. Ce ştia Cantor despre toaletele feminine?

- De papucii mei nu se-aude nimic?

Apăsă butonul interfonului. Imediat se auzi vocea lui Cantor.

- Sînt aici, Richard.

- Dragul meu Cantor, mă găsesc în acest moment în camera domnişoarei-Vreau! E inutil să te grăbeşti cu materialul de reanimare, se poartă ca un vis! Nu-ţi cer nici să mai consulţi atlasul stelar, căci continui să nu ştiu din ce colţ al cerului ne-a picat! Nu-ţi transmit nici-o mulţumire, pentru că n-am primit niciuna! O să te rog simplu: papuci, se poate?

- Papuci? dar...

- Îmi place să te-aud cum vorbeşti. Ştii tratatul de morală intitulat *Despre ingratitudine*?

- Este gravat de mult timp în Assimul meu, răspunse Cantor. Dar, apropo, o să găsiţi sub pat papuci roz, mărimea 36, iar în dulap un set de haine de damă pe care le-am ales...

Richard tăie comunicaţia.

- În sfîrşit! spuse tînăra. A luat ceva timp.

Se puse în genunchi și trase de sub pat perechea de papuci roz.

- Trebuie să fie comozi, spuse în timp ce se ridica. Culoarea este absolut dezgustătoare, dar, mă rog... Spune-mi, Richard, cine-i Cantor? El e cu adevărat amabil.

Făcu cîțiva pași ca să verifice mărimea papucilor. Era înaltă și suplă. El își aminti că era aproape goală și-ncepu să se uite la tapiserie. Cantor vorbise de haine. Ea deschise dulapul. O grămadă de rochii erau aliniate: cu flori, cu picățele, cu dungi... Izbucni în rîs.

- E amabil, dar n-are nici-un pic de gust! Aș vrea un pantalon și o cămașă. Și, pe urmă, m-am săturat de papucii ăștia. Vreau cizme roșii. Mi-e foame. Și vreau să-ți cunosc stăpînul. Care este numărul acestei planete? Unde este stăpînul tău? Dar ce te tot uiți la tapiseria aia? Oh! Necioplitul, sînt sigură că acest Cantor are mai mult bun-simț ca tine!

Se repezi asupra interfonului și îl conectă. Richard o prinse de încheietură. Imediat, cu toată puterea, ea îi trase o lovitură magis-trală cu piciorul sub genunchi, încît el avu senzația că i-a sfărîmat tibia. Nu-și mai controlă mîna, și-o pălmui peste obraz cu forță.

- Da, cu ce vă pot fi de folos? întrebă vocea lui Cantor.

Așezată pe pat, ținîndu-se cu mîna de obraz, tînăra plîngea în hohote. Richard se așeză lîngă ea pentru a-și masa locul lovit.

- Îți cer iertare, îi spuse ea suspinînd. Te doare? De la început am crezut că ești un androbot. La mine, medicii sînt numai androboți...

- Un androbot... Vreți să spuneți un robot cu figură umană? Mdă! Asta-i o scuză bună! Dar chiar cu un androbot eu n-aș fi vorbit niciodată pe un astfel de ton! Sînteți o pacoste!

- Cu ce vă pot fi de folos? întrebă vocea lui Cantor.

Richard țopăi pînă la interfon.

- Cu nimic, îi spuse, și întrerupse legătura.

- Mă doare, spuse tînăra.

- Îmi pare rău. N-am lovit niciodată o femeie. Sînteți prima, deci ar trebui să-mi pun o dorință, adăugă zîmbind.

- Ești rău. Ți-am mai spus că-mi cer scuze.

- Să trecem peste asta.

Ea se ridică. Cantor așezase hainele ei pe un scaun. Cotrobăi în combinezonul de zbor și scoase un flacon ce conținea un lichid verde.

- Vrei să-mi frecționezi umărul? îl rugă întinzîndu-i flaconul.

- Ce-i asta?

- Un medicament. Te rog...

El clătină din cap fără să-i răspundă. Ea-i zîmbi drept mulțumire, se așeză pe pat și, cu spatele întors, lăsă să-i alunece cămășuța pînă la talie. Richard se așeză în spatele ei, și vărsă în căușul palmei cîteva picături de lichid, care era uleios și parfumat. Palma sa luă forma rotundului umărului ei, cu delicatețe.

- Poți să freci mai tare, îi zise ea. Nu sînt bibelou.

Masă mai puternic, și ea gemu: acum apăsa prea tare!

- Du-te dracu'! îi strigă ridicîndu-se.

El îi înapoie flaconul cu ulei magic, își șterse mîna unsuroasă pe bluză și, fără să spună un cuvînt, părăsi camera.

- Am mîncat cu poftă, spuse ea, tamponîndu-și gura cu un șervet. Ador meniurile exotice. Cantor, ești un adevărat maestru!

Robotul se înclină cu grație. După felul în care îi clipeau

organele văzului, era sigur că acest compliment îi făcuse plăcere. Purta un șervet alb pe braț.

- Programul meu culinar este deosebit de complet, mărturisi Cantor. Regret nespus că nu-i și Richard aici ca să-mi aprecieze talentele. Lucrează mult și n-are niciodată timp. De aia nu poate aprecia, înțelegeți? Bucătăria este o artă, care cere un public de cunoscători. Richard îmi face complimente, desigur, dar vai! e ca și cum într-un teatru ar fi numai o persoană care aplaudă.

- Aplauze?... De fapt, mai dă-mi puțin... Sînt prea multe, deja am uitat cum se numește... Știi, chestiile alea roșii, cu sîmburi pe care nu poți să-i rontăi...

- Roșii, doamnă.

- Roșii... E un cuvînt frumos. Trebuie să-l reții.

Repetă cuvîntul, visătoare, ca și oum ar fi regăsit gustul fructului. Apoi, zise clătinînd din cap:

- Cînd te gîndești că aș fi putut muri fără să cunosc gustul roșiilor. Ce puțin însemnam, nu-i așa?

- Nu știu, doamnă.

- Mai dă-mi puțin.

- Roșiile se mănîncă la aperitiv, doamnă, și nu la desert. Aș putea să vă dau în loc niște...

- Mai vreau.

Robotul se grăbi să i se supună. Nu-i recomandase stăpînul lui - de altfel, urlînd de furie: ființele omenești erau de neînțeles, iar Richard era primul - ca să nu-i lipsească nimic?... Așa că, atunci cînd ieșise din baie, Cantor îi propusese o valiză întreagă cu veșminte pămîntene. Își alesese o jachetă și un pantalon de pînză albastră, trainic și comod, o bluză albă - "foarte sexy", își dăduse Cantor cu părerea; de fapt, i se mula pe sîni atît de intim că nici nu putuse să-și închidă nasturii pînă la gît, dar nu se plînsese - cizme comode din piele și un centiron bărbătesc imens, căruia trebuiseră să-i mai dea cîteva găuri ca să-l adapteze

la talia sa; deși era foarte lat, reușise să agațe de el tocul în care avea dezintegratorul. Cantor îl atrăsese atenția că Richard ura armele, dar ea îi răspunsese rîzînd: "În acest caz, o să-l dezintegrez!" Cantor înțelesese că era o glumă. După aceea îi pusese o grămadă de întrebări despre Richard și despre planeta Terra.

Acum era puțin trecut de amiază. Soarele încălzea terasa. Tînăra dădea impresia că suferea din cauza căldurii, și bea mult. Adeseori își turna puțină apă în mîini și-și umezea fruntea și gîtul. Și în tot acest timp nu se săturase de admirat peisajul. Pădurea începea la cîteva sute de metri de unithab. Era deasă și plină de mister. În depărtare, se cățăra asaltînd colinele albăstrii. În stînga străluceau bazinele și canalele centrului hidrobiologic. Cu cîteva clipe înainte, tînăra îl zărise pe Richard care verifica starea unei vane. Se ridicase și-l strigase bucuroasă, făcîndu-i semne cu amîndouă brațele, dar el n-o văzuse, n-o auzise, sau numai se prefăcuse... La dreapta se observau pistele astroportului, clădiri de toate felurile și astronava gigant. Invizibili, greierii cîntau. Se străduiau să arate tot ce pot. Melodia lor obsedantă se urca la cap în același timp cu căldura.

- Dă-mi de băut. Nu, nu apă. Asta... Nu-mi spune... E oranjadă, nu-i așa?

- Exact, doamnă, vă felicit.

- Nu-i așa de greu. Vine de la oranj, culoarea.

Cantor îi umplu paharul. Îl duse la buze și-l goli cu lăcomie. Apoi rămase așa, cu capul aplecat pe spate, cu paharul gol deasupra vîrfului limbii.

- Eu... Mai vreți puțină oranjadă, doamnă? întrebă Cantor intrigat.

- Nu-mi spune doamnă. Ce de fasoane aveți pe planeta asta! Nu mai vreau alt pahar. Era ultima picătură pe care o vroiam. Dar întotdeauna paharul cîștigă. Mă plictisesc.

Unde este stăpînul tău? Știi că i-am cerut să-mi frecționeze spatele, și după un minut l-au lăsat puterile? Credeam că la o sută de mii, nu găsești nici-un bărbat care să se moaie așa de repede. Acum știu că e cel puțin unul. Nu ți se pare caraghios?

- Nu știu, domnișoară. Dar pot să vă spun unde este stăpînul meu. Richard este pe cale să încarce o vedetă în hangarul 4. Acolo. Astăzi e ziua sa de vizită la nabiși. O să plece acum. Va reveni la sfîrșitul după-amie...

Ea se ridică atît de repede că răsturnă carafa cu suc de portocale pe podea. Cioburile de sticlă săriră pînă la pieptul lui Cantor.

- O să plece fără mine!

Stupefiat de atîta obrăznicie, Cantor bîigui că de cinci ani Richard pleca tot fără ea, dar deja tînăra se năpustise spre ascensorul transparent și se aruncase înăuntru.

- Aceste instrumente sînt neprețuite. Țin mult la ele. Într-o zi, te voi învăța să le folosești.

- O să învăț repede, spuse Wazi, puteți conta pe mine.

Un "bună ziua" sonor se făcu auzit. Tînăra se oprise în pragul hangarului, nehotărîtă, cu ochii încă orbiți de soarele de afară. Din cîțiva pași ușori ajunse lîngă ei. Era înaltă, mai înaltă decît își închipuise Richard. Instinctiv, își îndreptă trupul. Se bucură cînd constată că era totuși mai înalt decît ea. De altfel, cizmele ei erau cu tocuri înalte. Totodată se supără, începu să-i poarte pică: nu din cauza ei se pierdea în aceste nerozii de amor propriu? Cu cît o va vedea mai puțin, cu atît se va simți mai bine.

- Mi-ați mai spus bună ziua azi-dimineață, îi spuse Richard. În felul dumneavoastră original...

Ea-i zîmbi. Îi remarcă tocul de la centură și nu-i răspunde la zîmbet. Deodată ea văzu geanta deschisă, scoase un mic strigăt admirativ și întinse mîna.

- N-o atinge!

Își retrase prompt mîna și o ascunse la spate. Stătea cu gura întredeschisă, neînțelegînd... Lui Richard îi fu greu să rămînă serios. Din felul în care tînăra își retrăsese mîna, ai fi putut să te gîndești la o strengăriță. Probabil că nici n-avea mai mult de douăzeci de ani, poate chiar mai puțin. Nu părea deloc răutăcioasă.

- Sînt instrumente medicale, îi explică el cu o voce îndulcită. Sînt foarte fragile.

- Sînt frumoase, strălucesc... Mă iei cu tine?

Richard închise cu grijă geanta și o așeză în magazia vedetei. Wazi își luase deja locul pe postul copilotului. Richard i se alătură. Apăsă o tastă. Se aprinseră cîteva cadrane. Vedeta începu să vibreze ușor.

- N-am nevoie de dumneavoastră.

Ea zîmbi.

- Asta nu contează. Nici eu n-am nevoie de tine... Îmi faci puțin loc?

Fără să aștepte vreun răspuns, împinse ușa glisantă. Richard își întinse brațul pentru a-i interzice să treacă.

- N-o să vă urcați! strigă. Am de lucru! Ce dracu', nu-nțelegi? De fapt, la îndrăzneală sînteți campioană! Cine are urechi, s-audă!

Vedeta vibră mai puternic. Tînăra îl privi pe Richard cu un aer trist.

- Dacă mă iei, îi spuse, o să fac dragoste cu tine diseară. Pe mine mă cheamă Jessica.

Auzise bine? Vru să creadă că se înșela. Nu îndrăzni să-i zică să repete. De altfel, auzise bine. Fraza încă-i mai răsuna în cap, clară, fără dubii, de o evidență indiscutabilă. Măcar dacă ar fi pronunțat fraza asta cu gravitate!... Sau dacă ar fi clipit din gene, și-ar fi umezit buzele cu

limba, jocul obișnuit - atunci i-ar fi tras o palmă zdravănă! Drace, ce i-ar mai fi plăcut s-o pălmuiască!... Dar ea-l privea zîmbind fermecător, cu simplitate și nevinovăție... Aștepta.

Ar fi putut să-i spună ceva, un nimic de "te rog", orice... Atunci, ar fi ezitat trei sau patru secunde, în mod deliberat, pentru că așa se face, e un ritual, și nimic nu-i mai important ca ritualurile în relațiile dintre oameni, și apoi ar fi clătinat din cap, și poate chiar ar fi zîmbit în timp ce i-ar fi spus: "Bine, puteți urca..." Dar acum! Cum ar fi putut să-i acorde în mod decent permisiunea de-a urca? Ridiculizase ritualul ca pe o petardă udă care face fîs. Ea aștepta.

- Nu răspunzi? îl întrebă.

Înghiți cu greutate.

- Nu vă cunosc, pronunță dintr-o răsuflare.

Oh! ce chestie idioată! Cum o fi putut să spună o așa prostie?

- Hai, ia-mă! Îți voi povesti totul despre mine. Vrei?

Își puse mîna pe mînerul ușii glisante, dar de data asta aștepta. El își retrase brațul, care începuse să-i amorțească. Cum nu dădea semne c-ar vrea s-o respingă, se aruncă pe scaunul din spate. Richard cuplă o comandă. Vedeta se ridică cu cîțiva centimetri și alunecă ușurel spre lumina zilei.

De zece minute de cînd erau împreună, nu schimbaseră nici-o frază. Din cînd în cînd, observînd o cascadă înspumată, ruinele unui oraș înghițit de pădure sau goana bruscă a unei turme de animale mari, Jessica scotea exclamații de uimire, atingea umărul lui Richard pentru a-i împărtăși emoțiile și pentru a-i cere explicații. Politicos, el arunca o privire în direcția pe care i-o indicase și-i

spunea cîte-un cuvînt, clătinînd din cap. Pînă la urmă, enervat să-i asculte poveștile inutile, luă inițiativa și-o întrebă de unde venea. Se bucura că se interesează de ea. Depărtîndu-se imediat de hublou, își încrucișă brațele în jurul fotoliului din fața ei, cu capul ușor plecat într-o parte, cu ochii scrutători, ca un amator de artă în fața unui tablou, și începu să-l privească.

- Arăți bine ca bărbat, îi spuse după o clipă. Azi-dimineață te-am confundat cu un androbot. Să știi că e un semn. La noi androboții sînt frumoși. Sînt convinsă că artiștii noștri te-ar fi putut lua ca model pentru o serie nouă. Desigur, nu ești așa de frumos ca un arhandroid, totuși...

- Cum ați ghicit că sînt om și nu androbot?

- Foarte simplu. Cînd tragi un șut în tibia unui androbot, face "bang!" și te doare, și asta-i tot. Nu înjură, nu pălmuiește și-i pare sincer rău că te-ai enervat. Androbotul este și politicos, el... În același timp androbotul este și rece. Iar tu, mîna ta era caldă și respirația întretăiată.

- Și cînd n-atingi nici mîna, nici tibia interlocutorului, și nu-i auzi respirația, cum îți dai seama dacă este om sau nu?

- Oh! sînt o grămadă de mijloace. De exemplu, dacă dezintegrezi un om, se carbonizează. Un androbot dispare într-un mare foc de artificii, de scîntei albastre, roșii, albe. Este un spectacol magnific. Și chiar înainte, dacă mai are timp, îți spune că-i pare rău că te-ai enervat.

- Grozav! Mai întîi ești dezintegrat și apoi... Ce mai, e grozavă găselnița dumneavoastră!

-N-am vrut să spun așa. De altfel, androboții poartă un semn. Am văzut bine că tu nu purtai nici-un semn, dar păreai atît de intimidat... Și apoi, mai erai și medic... La noi e o meserie foarte vulgară. Numai androboții au dreptul s-o profeseze. Ne dăm mîna, facem dragoste, dar nu mer-

gem mai departe. E murdară, înțelegi? N-aș vrea să te supăr, nu-i vina ta că ești medic. Asta i se poate întîmpla oricui. Totuși, să atingi oameni... Trebuie să-ți placă cu adevărat asta. De ce ți-ai ales această meserie? N-ai putut să găsești altceva?

Îl ameți se cu vorbăria. Își amintea vag că îi pusese o întrebare. Și-o reaminti dintr-o dată și i-o puse repede, înainte ca trăncăneala să-și reia cursul.

- De unde veniți?

- Încă nu ți-am spus?... Planeta mea se numește Genetyllis. Soarele este steaua Gamma din Balanța.

Își întoarse brusc capul spre ea: fața îi era senină, zîmbea.

- Pari mirat, zise ea.

- Wazi, mă-nșel, sau...

Robotul clătină din cap.

- Gamma din Balanța e situată la o sută cinci ani-lumină depărtare de noi, spuse el.

- O sută cinci ani-lumină!... V-ați născut pe navă, sau cum? Cît timp a durat călătoria voastră?

- Nu știu exact. Trei sau patru luni. Dar s-ar putea să fie și mai puțin de trei luni.

- Numai trei luni pentru a străbate o sută cinci ani-lumină! Dar, la dracu, ce fel de combustibil aveți?

- Pyramidium.

- E cu nucleu ușor sau greu?... Fuziune sau fisiune?

- ... Fisiune, desigur, răspunse după o scurtă ezitare.

- Natural sau artificial?

- Ce vrei să spui?

- Îl extrageți sau îl fabricați, pyramidiumul ăsta?

Ea ridică din umeri.

- Eu nu știu.

- Nu știți... Dar măcar numărul atomic și numărul de masă le știți?... Tipul de radiații? Alfa? Beta?...

- ...

- Perioada de înjumătățire?... Dar "doi și cu doi" știți cît fac? "Doi și cu doi"? rînji, lovind nerăbdător cu palma în volan.

Ea se răsturnă brusc pe scaunul din spate și-și încrucișă brațele pe piept. Dacă o considera idioată, nu va mai spune nimic!... Pe retroecranul tabloului de bord, Richard observă fața tinerei. Cu sprîncenele încruntate, cu buzele strînse, cu obrajii îmbujorați, se făcea că o interesează peisajul care defila prin fața hubloului, dar privirea îi era încărcată de-o așa rigiditate încît era evident că nu vedea nimic. Această rigiditate bruscă contrasta cu extraordinara vitalitate pe care i-o dovedise atît de des. Drept pentru care se judecă și se găsi vinovat de entuziasmicid.

- Nu vă supărați, niciodată n-am auzit vorbindu-se de-o astronavă așa rapidă ca a dumneavoastră. Vedeți, navele Occidentului ating viteza luminii, și atît. Încă n-am reușit să rezolvăm definitiv problema creșterii masei cu viteza. De aceea mi-ar fi plăcut să...

- Nu știu de ce arde lemnul! îi răspunse cu vioiciune, dar aș ști să fac focul frecînd două bețe! Ești în stare să faci și tu asta? Pe *Zeltarex* eu l-am pilotat! E atît de important să știi dacă-s radiații alfa sau beta? *Zeltarex* e cu totul altceva decît coaja asta de nucă! Nu suport să mi se vorbească pe tonul ăsta!

- Bine, bine... V-am mai spus că-mi pare rău.

- Nu, n-ai spus!

- Bun, iertați-mă, poftim... Gata?... Recunosc că uneori mă comport ca un bădăran. Asta-i din cauză că trăiesc singur. Să nu mai vorbim despre asta... De acord?... Da?...

Timp de-o clipă tînăra rămase ca de gheață, cu privirea pierdută asupra peisajului. Apoi, puțin cîte puțin, trăsăturile feței i se destinseră, ochii i se luminară, și un zîmbet

îi înflori pe buze. Își puse din nou brațele pe scaunul despărțitor.

- Te-am iertat! Întreabă-mă și-ți voi spune tot ce știu! Dar ce este un bădăran?...

- O clipă, Jessica, ne apropiem de teritoriul nabișilor.

Îi ceru lui Wazi să acționeze semnalul de salut. Robotul împinse o manetă. Imediat o sirenă intră în acțiune: un arpegiu de patru note, care se repetară de mai multe ori la un interval de cîteva secunde.

- De ce faci asta? îl întrebă ea.

- Îi vizitez pe nabiși o dată pe săptămînă. În clipa asta mulți dintre ei sînt la vînătoare, la pescuit sau la cîmp, și nu ne-am vedea în sat. Așa că sirena reprezintă felul meu de-a le ura bună ziua.

- Nabișii sînt prietenii tăi, nu-i așa? Cantor mi-a povestit despre ei, dar numai cîteva cuvinte. Cum i-ai cunoscut?

Deschise gura, dar imediat o închise. De fapt, el voia să asculte povestea ei. Oare de ce-i permisese să se urce în vedetă dacă nu pentru a-i auzi povestea? Într-adevăr, se pricepea să schimbe cursul unei discuții... Pentru a evita s-o mai bruscheze încă o dată, nu-i făcu nici-o observație; o să aibă tot timpul s-o întrebe... În rest, ea urma să-i întîlnească pe nabiși și era firesc să-i fie satisfăcută curiozitatea.

- Strămoșii mei făceau parte din Zborul 4, povesti Richard. Europa occidentală. Mai precis, erau francezi. Franța era teritoriul deasupra căruia zburăm acum.

Richard nu insistă asupra Voiajului care i-a condus strămoșii pe Occident. Anii, escalele pe planete neospitaliere, decepțiile și îndoielile, poveștile de dragoste, căsătoriile, nașterile, morțile înainte de termen, trebuie să fi fost numitorul comun al tuturor Zborurilor.

- Și astăzi occidentinii își mai amintesc. Cînd fac cu degetele V-ul de la Victorie, asta înseamnă și V-ul de la

Voiaj... Poeții fac să rimeze Exod cu Exordiu... Nu ne-am uitat începuturile. Și totuși le-am înfrumusețat atît de mult, încît n-aș ști să vă povestesc în mod obiectiv. Au intrat în domeniul Legendei... Pe scurt, unsprezece planete gravitează în jurul Deltei din Paon, dar una singură întrunește condițiile propice vieții. E o planetă frumoasă, albastră ca această Terra. Îmi închipui că Pionierilor le-a lăsat gura apă cînd au descoperit-o. O planetă s-o mănînci...

S-au decis s-o mănînce. Și-au jurat solemn ca acest măr să nu aibă ultimul gust al primului, și au botezat-o Occident. De atunci, secole de-a rîndul occidentinii și-au prins de tălpi noroiul celor patru zări ale noii lor lumi. O inventariară ca pe o comoară, de la piscuri la mare, de la rîuri la păduri, din prăpastie-n prăpastie. Îi captară forța apelor, a vînturilor, a razelor soarelui. Defrișară hățișurile și junglele, pompară sucurile măruntaielor, îi încorsetară epiderma cu o rețea de paralele și meridiane, umanizară cel mai mic relief accidentat dîndu-i un nume, construiră, satelizară, crezură, se înmulțiră și trăiră foarte fericiți...

- Și în acest moment, bum!

- Nu, răspunse Richard zîmbind. Occidentinii sînt pașnici. Foarte simplu, ne-am temut pentru rezervele și resursele energetice ale planetei, și am hotărît să fondăm colonii. Eu nu aveam legături. Nici părinți, nici soție. Eram foarte tînăr, nouăsprezece ani. Aproximativ vîrsta dumneavoastră.

- Am douăzeci de ani și jumătate.

- Ca urmare, m-am oferit voluntar și mi-am continuat studiile pe nava amiral a Misiunii. Astfel am trăit, în sensul lărgit care i se poate atribui acestui cuvînt. A doua noastră escală am făcut-o pe Epsilon din Indian. Acolo i-am găsit pe nabiși. Mai întîi nu ne-a venit să credem că erau ființe omenești. Trăiau în colibe făcute din chirpici. Unii erau îmbrăcați în piei de animale, dar mulți erau în pielea goală.

O dată pe lună se duceau în procesiune la Locul Stelelor. Acesta nu era nimic altceva decît un vast cimitir de nave ruginite. Acolo se rugau, dansau, depuneau hălci de carne în fața carcasei unei astronave gigantice, desigur una din cele care le aduseseră strămoșii pe Floria. Era ca un zeu. În timpul nopții, animalele sălbatice, galaci și drali luau carnea... La început i-am judecat cu asprime. Ei se lăsaseră dominați de natură în loc să-i devină stăpîni. Ce aspect jalnic dădeau speciei umane! Mai tîrziu, judecata noastră s-a mai îmblînzit. Subsolul Floriei era de o sărăcie întristătoare. Nu exista nici-o sursă de energie demnă de acest nume. Din această cauză nabișii n-au avut niciodată cu planeta lor decît un contact epidermic, dacă pot să spun așa. Trăiau din vînătoare, pescuit, cules de fructe, ca în copilăria oricărei civilizații.

Consiliul Misiunii decisese că nabișii trebuiau să fie salvați. Abandonîndu-i sălbăticiei, occidentinii, la rîndul lor, n-ar fi atentat la demnitatea speciei umane?

Au fost îmbarcați în nave. Fuseseră atît de impresionați de străinii veniți din stele, încît se supuseră încîntați. Coabitarea a fost o catastrofă. Încetul cu încetul, nabișii fuseseră considerați ca servitori, ca o rasă intermediară între robot și om.

Nu voi pretinde, desigur, că am fost singurul care să se preocupe de soarta lor. I-am hrănit pentru că, în fond, ne erau frați. I-am îngrijit, i-am instruit. Dinspre partea mea, eu cred că i-am iubit de la început... Cînd flota noastră a trecut pe lîngă Terra, Consiliul a hotărît să facem escală aici. Era ca un fel de pelerinaj. Evident că am ales Franța, sudul în special, datorită climei blînde. Dar... eu vorbesc, vorbesc... Nu cumva vă plictisesc?

- Îți sorb cuvintele. În ce stare se găsea planeta?

- Marea mai era ușor contaminată. Acum s-a sfîrșit. Din contră, rîurile și fluviile erau curate. Deși numeroase specii

vegetale și animale au dispărut, fără îndoială că pentru totdeauna, vegetația era abundentă, cum de altfel puteți constata, iar animalele care s-au adaptat au proliferat. Cînd oamenii au părăsit planeta acum opt sute de ani, au lăsat libere animalele domestice și, în mod firesc, au deschis și gratiile grădinilor zoologice... Încrucișările și mutațiile, modificările climei, migrările... Pe scurt, nu e lipsă de animale pe-aici.

Occidentinii rămaseră un an și jumătate pe planeta lor de origine: pentru a-și reface forțele, pentru a respira aer curat, pentru a-i stoarce ultimele resurse... Rezultatele analizelor au fost negative. Strămoșii își făcuseră bine treaba. Terra era secătuită... Trebuiau să-și reia drumul.

Nabișii refuzară. Își ridicaseră un sat. Se simțeau bine pe Terra, și doreau să rămînă aici. Nimeni nu s-a opus acestei hotărîrî... Și nimeni nu s-a oferit să rămînă cu ei.

- În afară de tine.

- În afară de mine... Dar n-aș vrea să las să se înțeleagă că occidentinii... În ciuda aparențelor sînt oameni blînzi și generoși. Îi înțeleg și-i iubesc mult...

- Și totuși, ți-ai părăsit semenii ca să trăiești cu niște străini.

- Nabișii sînt semenii mei tot atît ca... tot atît ca dumneavoastră, de exemplu. Cred că le sînt util. Și, mă rog, cred că ei mă iubesc... Sosim... Atît am vorbit, că mi s-a uscat gura.

Prin hublou, Jessica descoperi satul nabișilor. Fusese construit pe culmea unui deal. În centru se găsea o piață mare. Era protejat de o împrejmuire de lemn.

- Și totuși nu mi-ați spus de ce-ați venit pe planeta asta, îi atrase atenția Richard.

- Oh! știi, am debarcat la tine din întîmplare.

Lui Richard îi veni să rîdă.

- Chestia asta nu-mi spune nimic...

- Și totuși ăsta-i adevărul. Nava noastră ar fi putut să aterizeze oriunde. Mark și cu mine am navigat drept înainte.

- Mark era prietenul dumneavoastră?

- Da... Prieten, dacă vreți...: Cînd am captat undele trimise de unithab, pyramidiumul era pe sfîrșite... Trebuie să precizez că evadasem...

- Evadaseți?

- E o poveste lungă. Vezi, fiecare o are pe-a sa. Dar, fi liniștit, o să ți-o povestesc, mai ales că acum ești cu mine.

Vedeta era imobilă, la cincizeci de metri deasupra pieței principale. Jessica distingea ființe omenești care ieșeau din colibe și făceau către vedetă semne largi din mîini.

- Jessica, spuse Richard, îmi face plăcere să fiu "cu dumneavoas-tră", dacă asta vă face plăcere. Dar ce vrea să însemne "cu mine"?... Wazi, motoarele în retroacțiune.

Wazi execută ordinul. Vedeta pierdu încet din altitudine. Cu privirea fixată pe cadrane, Richard controla manevra.

- "Cu mine" înseamnă "cu mine", îi explică Jessica. În aceeași barcă, dacă-ți place mai mult așa.

Vedeta aterizâ puțin cam tare. Richard tăie contactul și se întoarse.

- Asta ce mai vrea să-nsemne? Vreți să vă bateți joc de mine?

- Da de unde!

- De cine ați fugit? Ce-ați făcut?

- Am furat Oul lui Zeltar.

- ...

- Știam bine că n-o să înțelegi! De cum pronunț o frază, și începi să te iriți! Nu e vina mea dacă nu înțelegi nimic. Pentru un savant, nu-i deloc drăguț!

Richard își șterse fruntea și respiră adînc.

- Ascultați-mă, eu am treabă aici. Bănuiesc că barca

dumneavoastră și oul dumneavoastră pot să mai aștepte un pic, altfel mi-ați fi spus deja, nu-i așa?

- Ești un tip minunat. Nu înțelegi totul, dar ce înțelegi, înțelegi bine!

- N-ai de gînd să mai și taci puțin?

- Tu nu-mi dai timp să tac!

- Taci!... Peste trei ore ne-ntoarcem și o să-mi povestești totul atunci, de la început pînă la sfîrșit. Ai înțeles?

- Nici că se poate mai bine...

Nabișii stăteau în fața colibelor lor și urmăreau scena cu multă plăcere. Cine era tînăra care avea darul de a-l exaspera pe Richard Înțeleptul în așa hal încît să-i apară transpirația pe frunte și să se-nroșească la față?... În ciuda faptului că se arătau discreți, făceau eforturi să nu ridă. Din contră, copiii se adunaseră în jurul vedetei și chicoteau fericiți. Cînd Richard coborî, un băiețel îi sări în brațe.

- Vezi, acum sar! îi spuse sărutîndu-l pe obraz.

- Totuși, nu-ți forța glezna! Ți-am spus, două săptămîni, O.K.?

- O.K.!... Doamna e prietena ta?

- E numai în trecere...

- Pe mine mă cheamă Jessica. Pe tine cum te cheamă?

- Eu sînt Kassim, și am zece ani. El este Fan, el Alic, ea Ynda și e logodnica mea, el este Ravazetapilezar, dar poți să-i spui Rava, el este...

Erau copii frumoși, cu părul negru și lins și cu ochi foarte blînzi. Își atingeau pieptul cu mîna la enunțul numelui și-i zîmbeau Jessicăi.

- ... ea este...

Richard îi puse mîna la gură.

- O să fii tot atît de vorbăreț cînd te va asculta Wazi? îi spuse rîzînd.

- Îl cheamă Wazi? S-ar zice că-i un nume de floare! Cum mai strălucește! Cantor nu-i stricat, nu?

- Fii liniștit. E-n stare foarte bună. Degetul meu mic îmi spune că vă pregătește o nouă bandă desenată... Dar, ssst! e un secret... Richard îi dădu drumul copilului. Un bărbat tînăr se apropie, cu zîmbetul pe buze. Richard părea bucuros să-l vadă. Făcu prezentările. Tînărul era Log, al doilea fiu al lui Matho, șeful satului, iar Kassim era al treilea. În mai puțin de trei ani, Log putea deveni un medic bun.

- Într-adevăr... Wazi!

Robotul era înconjurat de o grămadă de copii. Săreau pe el scoțînd mici strigăte, îl mîngîiau, se agitau bucuroși, pentru a-și vedea reflexia alunecînd pe oglinda carcasei. Cînd unul dintre ei vru să-și graveze numele pe pulpa de metal, Wazi ridică tonul. Apoi bătu din palme și le ceru să-și aducă temele. Grămada se risipi. Wazi reveni lîngă stăpînul său, luînd în trecere o valiză.

Valiza conținea teancuri de cărți.

- Sînt mai mult romane, explică Richard, dar o să găsești și patru sau cinci cărți bune de medicină. Te previn că sînt mai dificile... Ah! am adus și două casete video. Bateriile videocasetofonului tău mai merg?

- Nici-o problemă, răspunse Log. În timp ce reflectam, am culeș toate ierburile pe care mi le-ai cerut.

- Perfect. Începînd cu această seară, Ordac se va pune pe treabă, și în mai puțin de o lună...

Cei doi bărbați se îndepărtară. Sub un tei, Wazi începuse să corecteze temele copiilor, așezați cuminte pe iarbă. Femeile adulte își reluau munca: vase, țesături, bucătărie. Tinerii lipseau. Jessica își aminti că aceștia munceau în afara satului. Ea rămase o clipă nemișcată lîngă vedetă. Apoi, cu privirea în jos, cu mîinile la spate făcu cîțiva pași lovind cu piciorul pietricelele.

- Hei!

Se întoarse. Richard venea spre ea.

- Mă numesc Jessica, îi spuse ea. "Hei" e în mod sigur altcineva.

- Ascultați-mă, n-am chef să mă enervez. Îmi pare rău că nu vă pot prezenta lui Matho. E bolnav, la pat. Cred că l-ar supăra... ca un oaspete să-l vadă în starea asta. Înțelegeți? De altfel am și multă treabă. Trebuie să consult mai multe persoane, să fac injecții, să împart medicamente. Dacă vreți, puteți să vizitați satul. Nabișii sînt foarte primitori. Dar, vă rog să umblați cu discreție.

- Sînt numai în trecere, îi răspunse ea sec.

Nu-i răspunse la provocare.

- Dar mai ales să nu mergeți în pădure, îi recomandă. Este periculos.

- De ce? Întîlnești bădărani?

Ridică din umeri și o părăsi.

Puțin mai tîrziu, cu respirația tăiată de alergare, Jessica ajunse în pădure. Se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac și izbucni în rîs. Bietul Richard... În curînd îi va mărturisi escapada, și el își va relua vocea gravă de învățător ca s-o certe... Era drăguț Richard, dar avea niște prejudecăți și niște rețineri!... Oh! dar ea n-o să se rătăcească. Înainta în linie dreaptă, rupea crenguțe din loc în loc și însemna cruci pe pămînt pentru a-și marca drumul... Și-n fond, cu ce greșea? Pașii o purtaseră în fața unei porți larg deschise. Iar pe o poartă deschisă se intră. Văzuse pădurea. Vîntul îi adusese în nări aromele ei, clorofilă, miere, mentă, vapori degajați de ierburi încîntate de soare și o mulțime de arome pe care nu putea să le identifice. Mergea cu nările fremătînd. Păsările cîntau fără încetare. O veveriță traversă dintr-un salt o pînză de lumină și dispăru. La treizeci de metri, poteca făcea o cotitură. Oare

către ce mistere conducea? Ce poate fi mai interesant ca o cărare întortocheată?... Aruncă o privire peste umăr. Nimeni.

Cînd ajunse în vîrful unei pante mici, descoperi un lac. Copacii îi umbreau marginile. Apa se adunase de la o cascadă. Soarele era atît de arzător și apa atît de limpede, încît pe Jessica o cuprinse dorința de a se răcori. Se apropie de mal, îngenunche în iarbă și întinse mîinile către apă. Chiar în momentul în care începu să bea cuprinsă de satisfacție, un urlet formidabil izbucni în spatele ei. Se-ntoarse dintr-o dată și vederea i se opri pe botul enorm al unei fiare cu ochi galbeni, cu colți înspăimîntători. Apoi urmă izbitura animalului în pieptul ei, se prăvăli, se scufundă, simți că se sufocă și avu certitudinea înspăimîntătoare că i s-a rupt ceva.

... Nu putea să-și dea seama cum ieșise din lac. Realiză că era întinsă pe burtă în iarbă, șiroind de apă, buimăcită, cu gust de sînge în gură, și o tuse care-i răscolea violent pieptul. Picioarele îi atîrnau încă în apă, dar cu mîinile era atît de puternic agățată de pămînt încît îi tremurau de efort și o dureau.

Cîteva clipe lungi căută să-și tragă sufletul, plîngînd de furie, vlăguită, speriată. La cîțiva metri în spatele ei, fiara plutea în vîrtejul cascadei, colorînd apa cu sînge. Din cînd în cînd gemea ascuțit, se încorda și clămpănea din fălci ca să muște sulița care o străpunsese. Jessica începea să înțeleagă. În clipa asta ar fi fost moartă dacă cineva... Scrută împrejurimile dar nu văzu nimic. Emoția era atît de puternică încă, încît simți nevoia să țină arma în mînă. Și, cu degetul înțepenit pe trăgaci, îl zări...

Apăruse din spatele unui copac. Îl vedea rău pentru că stătea în umbră, dar era un nabiș. Avea armele în mîini, la fel ca cele pe care le văzuse cînd traversase satul, un cuțit cu lama lată și două sulițe. După o clipă ieși din

umbră și înaintă. Instinctiv, Jessica îndreptă țeava dezintegratorului în direcția lui. El se opri în loc și, cum înțelesese că tînăra se afla încă sub imperiul spaimei, așteptă liniștit. Mîna Jessicăi se lăsă în jos și-și puse arma la locul ei. Apoi, se ridică încet și înaintă spre bărbat.

Trupul ud al tînărului scînteia în soare. Astfel împodobit, părea o zeitate a apelor. Cel puțin asta-i spuse Jessica. Normal că-i și mulțumi, după care îl bombardă cu întrebări. De ce se aruncase în apă ca să scoată animalul? Ce vroia să facă cu el? Constatase plină de admirație că fiara fusese străpunsă dintr-o parte în alta, astfel că tînărul își scoase sulița trăgînd-o de vîrf și nu de coadă. Nu se zgîrcise cu felicitările, cu atît mai mult cu cît ținta trebuie să fi fost atinsă cînd era în săritură. Era o lovitură norocoasă, sau o lovitură de maestru?... Tînărul vorbea puțin. Se apucă de lucru. Cu ajutorul unei liane, căreia îi încercase mai întîi rezistența zmucind de ea de cîteva ori, legase o labă a animalului de o ramură joasă. Apoi îi tăiase gîtul și acum îl jupuia cu minuțiozitate, începînd cu laba legată... Cu capul aplecat pe-o parte, răsucindu-și părul pentru a stoarce apa, Jessica urmărea cu interes operația.

- Eu mă numesc Jessica? Dar tu?

- Eu sînt Rahoni. Tatăl meu este Matho, șeful satului. Atunci cînd va muri îi voi lua locul.

Vorbea ponderat. Era înalt și bine făcut. Atunci cînd, din timp în timp, trăgea smucind de blana animalului, mușchii brațelor și ai torsului țîșneau pe sub pielea negricioasă și-i dezvăluiau arhitectura puternică a trupului.

- Ce animal e ăsta?

- Galac. Așa îi spunem noi. Pe planeta noastră...

- Poți continua, Richard mi-a povestit totul.

Fața lui se întunecă. Oare din cauza numelui lui Richard?... Totuși continuă să vorbească.

- Pe planeta noastră galacii erau numeroși. Aceste animale le seamănă. Le vînăm și le păstrăm pieile pentru haine. Uneori le mai și mîncăm. Sînt foarte rele. Iarna, cînd sînt înfometate, se apropie de sat. Atunci încuiem ușile și femeile n-au voie să iasă. De fapt, femeile nu ies niciodată singure. Cînd bărbatul comandă, femeia i se supune.

Ea-l privi și înțelese fără greutate că remarca îi era adresată. Îi veni să rîdă dar se abținu.

- Eu nu sînt o femeie care aparține poporului tău, îi spuse ea cu simplitate. Eu nu sînt supusă. Vezi cicatricea asta?... Cînd eram mică, un bărbat care nu-mi plăcea a vrut să mă aibă. Ar fi trebuit să mă supun la comanda lui?... E adîncă, nu-i așa? Poți s-o pipăi.

Îi luă mîna și i-o duse la obraz. Pentru o clipă, el își încordă brațul și, fără îndoială, ca să se asigure că nu putea fi luat prin surprindere, aruncă priviri neliniștite în jurul său. Încetul cu-ncetul brațul i se destinse. Jessica îi zîmbea, și se tulbură. Își lăsa mîna condusă, și cu vîrful degetelor înroșite de sîngele galacului, mîngîie pentru o clipă obrazul Jessicăi.

- Pe planeta noastră, spuse eliberîndu-și brusc mîna, bărbatul de care vorbești ar fi fost legat la stîlp, iar femeile i-ar fi mutilat corpul ore-n șir înainte de a-l ucide cu săgeți. Ar fi fost o mare petrecere. Bărbatul comandă, dar femeia e sacră.

- Mi-ar face plăcere să-ți fac un dar.

- Obiceiul nu permite.

- Mi-ai salvat viața, așa că-i firesc.

- O femeie nu face daruri unui bărbat.

- Ei bine, imaginează-ți că nu sînt femeie, ci un războinic. Așa se poate?

Corpul galacului se întorcea în jurul lui însuși încetișor,

împuținat, asaltat de muște. Rahoni, îngenuncheat pe malul lacului, își spăla cu atenție mîinile. Jessica se apropie de el și îngenunche. Ținea dezintegratorul în palmă.

- Nu ți-ai dori asta?

Richard strivea cu piciorul a doua țigară cînd se arătară Jessica și Rahoni. Nu fu surprins să-i vadă împreună. Una dintre bolnavele sale, care trăia aproape de poarta de nord, îl înștiințase că Jessica părăsise satul, iar Rahoni îi luase urma. În primele minute de așteptare se întrebase cum o va primi pe tînără. Cu o furie fără echivoc? Nu fusese ea neascultătoare depășind incinta satului? Nu-l făcuse să piardă o jumătate de oră din timpul său care era foarte prețios? Sau cu o indiferență răutăcioasă, ca să-i arate cît de puțin conta, ca un fir de nisip în deșert, ca o picătură de apă în mare, ca un electron rătăcitor prin infinitul universului? Apoi își spusese că aceste gînduri nu-i făceau cinste. Își impusese să se gîndească la altceva, la copiii nabișilor, la cîmpurile de grîu care se cocea, la marea vindecată, la Terra care într-o zi își va relua locul în corul planetelor vii, la Log și, mai ales, la Matho. Cînd o zări pe Jessica, aceasta nu-l mai preocupa. Se instală la comenzile vedetei și-i dădu dispoziții lui Wazi. Apoi așteptă, lovind ușor volanul cu vîrful degetelor. În acest timp remarcă cît de bucuroasă părea Jessica alături de Rahoni. Era udă, iar hainele i se lipeau de trup. Toată lumea o privea. Richard observă că Rahoni avea în jurul mijlocului pielea proaspăt jupuită a unui galac, iar în bandulieră centironul lat al Jessicăi și dezintegratorul. Pînă-n ultima clipă crezu că Rahoni se oferise să-i ducă arma, care, fără îndoială, era destul de grea... Dar tinerii se despărțiră, și Rahoni păstră arma asupra lui. În vreme ce Jessica se îndrepta spre

vedetă. Rahoni se văzu înconjurat de o ceată de copii curioși pe care-i respinse fără menajamente.

- Începînd de mîine o să cercetez camera de combustie a navei dumneavoastră. Am o anumită cantitate de uraniu. Cu puțin noroc o să vă reluați călătoria în cîteva zile. N-am idee cît timp vă trebuie ca să ajungeți la o planetă ospitalieră, dar asta-i treaba dumneavoastră.

Ea dădu din cap și zîmbi.

- Ești foarte drăguț că te interesezi de soarta mea, dar să știi că nu sînt așa de grăbită să-mi reiau drumul. Sînt oameni simpatici pe această Terra. De exemplu, tu. Sper că nu m-ai așteptat prea mult.

- Țin foarte mult să vă reluați călătoria cît mai curînd posibil. Nu sînt genul de "om care pune bețe-n roate", dacă înțelegeți ce vreau să spun. Pe de altă parte, este bine cunoscut că cine fură azi un ou, mîine va fura un bou...

- Tot îți mai bați joc de mine? Credeam că ne-am împrietenit. De ce nu-mi spui "tu"?

Părea atît de neplăcut surprinsă de tonul lui Richard, încît el îi aruncă o privire în retroecran. Dar încă o dată îi fu imposibil să-și facă o părere clară văzîndu-i fața. De fapt, cum era?: sinceră, sensibilă, pură?

- Ce-aveți pe obraz? Sîngerați?

Își duse imediat mîna la față și apoi, ca și cum și-ar fi amintit, îi răspunse:

- N-am nimic. E sîngele unui galac.

- Ați fost atacată! Și, totuși, vă prevenisem!

- Nu merită să te înfurii din nou, pentru că nu sînt rănită! Rahoni a fost acolo și m-a salvat.

- I-ați dat arma dumneavoastră...

- Și ce dacă?

- Și nimic... Vorbiți-mi despre oul lui... Cum îi spuneți?

- Zeltar.

- E o piatră prețioasă, nu?

Ideea o făcu să zîmbească.

- Nu sînt o hoață, îi spuse. Sau, mă rog, foarte puțin... Vreau să spun că jucărelele nu mă atrag. Vezi vreun colier la gîtul meu? Vreun inel la deget?... Nu! Oul lui Zeltar e cu totul altceva. Tu, care ești un savant, bănuiesc că l-ai numi o mașină. Într-un fel, e o mașină. Dar e cea mai extraordinară mașină pe care ți-ai putea-o închipui. De altfel o să poți să-ți dai seama. Oul este pe nava mea.

- "Zeltar" este numele inventatorului?

Ei îi veni să rîdă.

- Este numele regelui nostru.

- Poporul vostru și-a ales un rege!

- S-ar zice că te surprinde. Am promis că îți voi povesti totul, și o să mă țin de cuvînt. Sper că n-o să te superi pe mine...

Societatea de pe Genetyllis se remarcă prin simplitatea structurilor. Cu mici modificări, ele le reproduc pe cele ale Timpurilor Vechi. Exista Zeltar, Înalta Societate și Pleava, așa cum erau Ludovic, Curtea și Ceilalți.

Zeltar este regele. Domnește de opt secole. Desigur că în această perioadă a folosit mai multe corpuri perisabile pentru a-și încarna perenitatea, dar exceptînd aceste avataruri, el rămîne Unicul, Începutul și Sfîrșitul, Trimisul lui Dumnezeu și Înlocuitorul acestuia, posesorul unic al Oului, care-și manifesta omnipotența. De fapt, stăpîn incontestabil, conducînd după bunul lui plac.

Înalta Societate se învîrtea în jurul lui Zeltar. Cvasi-In-

finit după Infinit, complicea Absolutului, posedează, exploatează, profită prin toți porii.

Și mai este Pleava, căreia nu-i rămîne decît munca, umilința și teama.

- În acea vreme aveam doisprezece ani. Eram tot ce poate fi mai jos în Pleavă. Pentru a putea trăi, munceam într-un han. Dar într-un han de lux. Uneori, membri ai Înaltei Societăți veneau să se distreze. Erau și mulți militari în uniformă. Erau tineri care vorbeau tare, care rîdeau în hohote pipăind chelnerițele și care-și aruncau paharele peste umăr după ce băuseră vîrtos. Erau și cupluri de oameni mai în vîrstă. Cînd îi vedeam eram fericită. Mă gîndeam la părinții mei pe care nu i-am cunoscut niciodată. Poate că această doamnă elegantă, acest domn atît de distins erau tocmai ei. Se făceau că nu știu nimic în timp ce-i serveam, era un joc, doreau să-mi facă o surpriză, dar imediat după aceea vor veni să mă caute la bucătărie, mama mă va strînge la piept plîngînd, tata îmi va mîngîia părul. Necazul era că toate micuțele mele tovarășe visau același lucru. Cînd un vis este visul tuturor, înseamnă că n-are nici-o șansă să se realizeze, nu-i așa? În sfîrșit, vreau să spun că n-a durat atît de mult ca pînă la urmă să le dau crezare patronilor: proveneam dintr-un conglomerat de celule pe care savanții le prelevaseră din corpurile celor supuși la suplicii, pe care-l făcuseră să crească în laborator și-i dăduseră drumul în natură ca să se distreze, ca să vadă ce-ar putea ieși. "Sămînța rea, pe care ești prea bun dac-o lași să crească!" zicea hangiul.

Într-o seară, un comandant cu patru stele m-a urmat în bucătărie. Hangiul a intrat în spatele lui. Era roșu la față. Le-a făcut repede semn, și toți ajutorii de bucătar s-au retras. Comandantul și cu mine am rămas singuri. I-am zîmbit pentru că-l cunoșteam, venea adesea la han și întotdeauna eu îl serveam. La rîndul său mi-a zîmbit și el

și s-a apropiat. Mi-a vorbit cu o voce ciudată... "Micuța mea fetiță..." Mi-au dat lacrimile. Visul meu, îți amintești?... S-a apropiat mai mult. Am încetat să mai zîmbesc și m-am dat înapoi. "Nu-ți fie teamă... Nu-ți vreau răul, micuțo"... S-a agățat de o masă și a înjurat. Acum era atît de aproape că-i simțeam respirația pe față. Trebuie să fi băut mult. Ochii îi străluceau și îi ținea cu greu deschiși. Mi-a pus mîna pe piept. Un cuțit zăcea într-o chiuvetă. Fusese folosit pentru tăiatul unei prăjituri. E caraghios că-mi amintesc asta. Și, totuși, dac-ar fi fost să mor în acea clipă, asta ar fi fost ultima imagine: urmele de dulceață de pe lama unui cuțit de bucătărie... L-am înjunghiat pe comandant în clipa în care urma să mă îmbrățișeze. Înainte de-a se prăbuși urlînd, mi-a sfîșiat fața cu toată puterea. N-o să-i uit niciodată privirea din acea clipă. Unghiile sale mi-au făcut o cicatrice, care-mi place mult. E mai puțin stînjenitor decît un nod la batistă, și ține mai mult...

Săptămîni întregi nu s-a vorbit decît de mine. Întotdeauna de rău, desigur. Chiar și Pleava m-a sfîșiat cu dinții. O trădasem. Aruncasem, prin crima mea, dezonoarea asupra fiecărui membru al său. Nu mai eram demnă să fac parte din ea... Procesul a fost preluat în întregul Genetyllis. "Numai mirosul sîngelui vă va lipsi, a spus Judecătorul, ca să vă dați seama în întregime de asprimea cu care o vom pedepsi! Departe de noi gîndul de a intenta proces unei clase sociale, căci nu aparține nici măcar clasei de jos, iar Pleava, prin poziția ei, este de neînlocuit!" A fost aplaudat. Pentru a mă descrie, a folosit cuvinte complicate pe care nu le-am reținut. Totuși, într-un moment de furie maximă m-a tratat ca vierme. Cuvîntul ăsta l-am reținut, desigur, pentru că și patronul meu îmi spunea așa de douăzeci de ori pe zi. De altfel, patronul meu a venit să depună mărturie. A făcut depoziția pe care se așteptau s-o facă.

Eram obraznică și neascultătoare, hoață, aveam viciul

în sînge. Nimănui nu i-a fost greu să creadă. Şi cum nici-o clipă în timpul procesului n-am plîns, n-am manifestat nici-o umbră de remuşcare şi n-am încercat să-mi motivez gestul, vina mea era subînţeleasă.

Rămînea să mi se hotărască pedeapsa, care urma să fie exemplară. Unii au vorbit de camera de Dezmembrare. Acolo existau cleşti, aparate de tortură, lanţuri. S-a vorbit de asemenea de tubul de antimaterie. E mai curat. Dispariţia mea ar fi fost instantanee. Judecătorul a zis că nu trebuiau să se lase conduşi de ură. Avînd în vedere vîrsta mea fragedă, a propus să mi se dea o şansă. Treizeci de ani de muncă forţată pe Dory, planeta-ocnă, i se părea o pedeapsă rezonabilă. Mai întîi se gîndise numai la douăzeci de ani, dar, dată fiind vîrsta mea, gîndea că puteam face, fără probleme, treizeci.

În clipa în care lumea se ridica să aplaude, în sală lumina a început să slăbească... Uşa de onoare s-a deschis. O voce a cerut linişte. Şi, în perimetrul unei puternice flăcări albăstrui, escortat de arhandroizi, a apărut Zeltar. Stupefacţia a fost atît de mare încît toată lumea a căzut în genunchi. Eu de asemenea. Nu mă mai ţineau picioarele. Zeltar a făcut cîţiva paşi spre mine. Mi-am lăsat capul în jos. Pe podea era o figură geometrică foarte complicată, cu cercuri, cu pătrate, cu stele. Am început să număr stelele. Trebuia ca mintea să se agaţe de ceva, într-atît eram de înspăimîntată. Zeltar s-a oprit. I-am ghicit albeaţa robei la limita privirii mele. A făcut un ultim pas. Nu mai puteam să număr stelele. Am crezut că venise să execute sentinţa cu propria-i mînă. Mi-am strîns pumnii şi-am închis ochii.

M-a ridicat de jos. Zeltar s-a aplecat deasupra mea, în faţa tuturor, pentru a mă ridica. Nu-l văzusem niciodată de-adevăratelea. Era foarte bătrîn. Asta m-a frapat mai întîi, pielea ridată şi părul alb. Cu un deget îmi susţinea bărbia. Cred că privirea i-a întîrziat pe rana de pe obraz.

Ochii săi cenuşii mi s-au părut extrem de severi. S-a întors şi a făcut un semn arhandroizilor. Flacăra albastră s-a refăcut atît de brusc în jurul nostru încît am ţipat. Mi-a spus să nu-mi fie teamă şi mi-a zîmbit. Am părăsit sala împreună. Eu îl ţineam de mînă.

Şi astfel am devenit soţia lui Zeltar. Soţia sa, da, i-am fost cu adevărat soţie, amantă, fiică... La început a dispus să se facă cercetări pentru a-mi fi găsiţi părinţii, dar nu s-a aflat niciodată nimic. Eram o puştoaică. Îşi petrecea ore întregi privindu-mă cum mă jucam cu păpuşile. Îi zîmbeam. Era bun cu mine şi nu-mi era teamă. Mă lua cu el peste tot. Cînd mă prezenta prietenilor săi mă numea fiica sa. Ce mîndră eram... Orice capriciu aveam, mi-l satisfăcea imediat. Şi aveam multe capricii. Abia acum mă bucuram de copilărie. Eram fericită cu el, în mod sigur.

Dar, crescînd, am început să nu mă mai simt în largul meu. Într-o zi am aflat că judecătorul şi hangiul care mă împovăraseră cu toate vinile dispăruseră. Zeltar... Zeltar ordonase să nu se mai pomenească niciodată de ei. Mi s-a părut îngrozitor. Într-un fel, ar fi trebuit să fiu mîndră. Dar mi s-a părut îngrozitor să aflu că Zeltar era ca un zeu, că putea să salveze sau să condamne vieţi oricînd o dorea.

Altă dată, cînd exersam într-un stand de tir împreună cu tineri din Înalta Societate, m-a felicitat în faţa tuturor. Apoi m-a luat deoparte şi, glumind numai pe jumătate, m-a întrebat de ce nu mă mai jucam cu păpuşile. I-am răspuns rîzînd că crescusem, că aveam şaptesprezece ani. M-a măsurat din ochi într-un fel ciudat. I-a privit şi pe ceilalţi tineri înainte de-a pleca. În aceeaşi seară mi-am reluat păpuşile crezînd, desigur, că-i fac plăcere... Dar totul era atît de fals... A înnebunit de furie cînd m-a văzut. A strigat că eram proastă, că nu făceam doi bani, că aveam Pleava în sînge... Eram cît pe ce să izbucnesc în plîns, eu care nu plîng niciodată. Şi-a dat seama că nu-i înţelegeam furia şi

s-a calmat. S-a scuzat spunînd că era foarte obosit. Comploturi în colonii, răscoale... Pe scurt... Din acea seară am reținut că, dintr-un cuvînt al lui Zeltar, puteam să ajung iar la Pleavă, ba poate chiar mai rău... Ce se întîmplase cu femeile pe care Zeltar le cunoscuse înaintea mea? Se vorbea de o casă a singurătății, unde soțiile repudiate sînt închise pînă la sfîrșitul zilelor...

Pe Mark l-am întîlnit anul trecut. Era comandantul lui *Zeltarex*, deci un personaj destul de important. Mi-a plăcut, în ciuda vîrstei sale. Comparat cu Zeltar, era tînăr... Era încîntător, vesel, scria poeme. După versiunea oficială, predecesorul său la bordul lui *Zeltarex* pierise în misiune. În realitate, fusese aruncat în închisoare din ordinul lui Zeltar, și Mark știa lucrul asta. Ne-am descoperit un cîmp comun: teama. Ne întîlneam pe-ascuns. Furtul lui *Zeltarex* și al Oului l-am pus la cale împreună. Bietul Mark...

După care tăcu. Cu capul rezemat de sticla hubloului, cu brațele strînse la piept ca și cum i-ar fi fost frig, rămase gînditoare privind norii. Richard nu îndrăzni s-o deranjeze. Dar întrebările i se învălmășeau în cap, indignarea îi umpluse inima. Putea să existe cu adevărat această societate inumană, care umilea și condamna la moarte fetițele de doisprezece ani? Exista cu adevărat acest Zeltar, acest emul al lui Moloh, acest semizeu care o salvase pe Jessica doar pentru a profita de ea, și care ucidea după bunul plac?... Pe Occident, un popor frățesc ar fi primit copilul Jessica, l-ar fi educat, l-ar fi învățat. Ar fi devenit un exemplu de omenie. Cum era posibil să existe Genetyllis? Cum oare niște fii ai Terrei decăzuseră în așa hal?

- Ce s-a întîmplat pe navă? o întrebă într-un tîrziu. Vorbeați de Mark...

- Da... Intenționam să ajungem pe Dory. Este refugiul tuturor celor care scapă de pe Genetyllis. Dory s-a revoltat acum patru ani. La început, Mark a fost de acord. M-am

încredințat lui în ceea ce privește conducerea navei. Era un pilot bun. S-au scurs săptămîni. Mark a început să devină iritabil, misterios. Într-o zi, mi-a spus că doryenii n-or să poată avea niciodată încredere în noi. Eu eram soția lui Zeltar, iar el un mare demnitar. Doryenii se vor debarasa de noi. Vor păstra nava și Oul, dar drept pildă se vor debarasa de noi. Deci, trebuia să ne întoarcem. Îi vom explica, iar Zeltar va înțelege. Eu știam bine că era prea tîrziu. Mark s-a înfuriat. Eu eram vinovată, îl vrăjisem. Și-a îndreptat arma asupra mea și a tras, dar nu m-a nimerit, iar eu, la rîndul meu, am tras și eu...

- L-ați ucis...

- Nu mă consider răspunzătoare de moartea lui. De mai multe zile mă așteptam să izbucnească. Nu mai dormeam cu el. Încuiam camera înainte de-a mă culca. În timpul zilei nu-i întorceam spatele niciodată. Îmi reglasem arma pe forța unu. Este forța minimă. Dacă totul s-ar fi petrecut cu bine, Mark și-ar fi pierdut cunoștința, ceea ce mi-ar fi permis să-l dezarmez și să-l leg. Soarta a vrut ca, prăbușindu-se, să se izbească cu capul de marginea unei console. Și așa a murit. Îmi pare rău că a murit, dar nu l-am omorît eu... Iată... Acum realizezi în ce pericol ești?... Într-o bună zi, genetyllienii mă vor regăsi. În ziua aceea nu-i va fi bine nimănui să-mi fie alături, îți dai seama... Ți-e teamă?

- Nu... În fond, de ce să-mi fie teamă?

- De mine, bineînțeles! Am o stea proastă. Port ghinion, înțelegi?

- Prostii.

- Oricum, nu te neliniști. Adineauri glumeam: voi pleca imediat cînd vei dori...

- Ei, asta-i bună! Credeți că am obiceiul să-mi alung oaspeții? Vă interzic să plecați!

Apoi, adăugă cu o voce mai caldă:

- Aici ești la tine acasă...

În penumbra albastră a nopții, la douăzeci de pași în fața intrării, Oul palpita, roz, viu, surprinzător...

- Alfa și Omega întregii vieți, te salut.

Richard tresări. Oare glumea?... Printr-un acces de pudoare neprevăzut, Jessica tocmai își închisese cămașa. O patimă ciudată îi aprinsese ochii. Richard nu mai știa ce să creadă.

Obiectul era înalt de aproximativ patru metri. Sticla din care fusese turnat... Dar oare era sticlă? Și dacă da, sticlă obișnuită?... Oul ăsta nu fusese oare sfințit prin vreo crimă înspăimîntătoare? Jessica părea fermecată... Prin mintea lui Richard trecură imagini extravagante, flăcări de torțe și de ruguri, dansuri sălbatice, strigăte, transe, și, deodată, acest piept străpuns de un preot cu o lovitură de cuțit, inima pe care o smulge și pe care o oferă, încă bătînd, zeității... Dale alunecoase de sînge, incantații și rugăciuni, omenire în genunchi, mistificare, fanatism...

Îl cuprinse dorința să se repeadă asupra Jessicăi, să o prindă de umeri și s-o scuture, ca vrăjitoria să înceteze... Ea îl privi în acest moment, îi surise, și atunci o recunoscu.

Ea începu să înainteze și el o urmă. Mergînd, treziră arome emanate de tapiserii și de flori, și făcură și țîșnească scîntei din blănurile electrizate întinse pe jos. Cîteodată se auzea cîte-un vaiet, iar Richard întorcea capul. Atunci, Jessica îl trăgea de mînă și-i arăta, fără să spună nimic, o fiară din sticlă sau din metal, o statuie sau un arbust care se mișcau... Ajunseră în fața Oului. În interior se găseau două fotolii cu spătare mov punctate cu aur, cu rezemătoarele terminate sub formă de gheare. Deasupra fiecăruia era cîte o cască. O consolă, la îndemîna fiecăruia din ocupanți, permitea accesul la aparate sofisticate. Oul era așezat pe un piedestal de marmură, paralelipipedic... Richard repetă mental ultimul cuvînt, despărțind silabele una cîte una, așa cum s-ar pronunța o formulă de exor-

cism. De fapt, nu făcea altceva decît să raționeze lucid pentru a încerca să străpungă chiar miezul Misterului, spre fala și în folosul său... Putea foarte bine să-i arunce praf în ochi Jessicăi, pentru Ou, căci putea foarte bine să-și dea aere de deținător al pietrei filozofale - nu era nici mai mult, nici mai puțin decît o mașină care putea fi studiată.

- Vrei să-l încerci?

Dădu din umeri. Mașini de acest fel inundau sălile de distracție de pe Occident. Într-o zi, din curiozitate, încercase și el una. Doi bănuți, un jet parfumat de vapori... și se scufundase într-o altă lume. Drum liber fantasmelor, un al șaptelea cer din carton presat, a treizeci și șasea zonă a unui eden, femei oferite obscen, sfîșiere... Ieșise ușurat ca după o noapte de dragoste, dar scîrbit, umilit...

- Aș vrea să știu mai întîi la ce servește această mașinărie.

- Taci. Nu trebuie să vorbești așa. Este Oul lui Zeltar. Ai încredere în mine?...

O privi, și atunci își dădu seama că îl ținea de mînă. Nu-și amintea de cînd. Era atît de aproape de el încît îi simțea mirosul părului ud. Întrucît își încheiase cămașa, sînii îi fuseseră strînși și fu tulburat de plinătatea lor, și îi făcea plăcere această tulburare. Nu vru s-o lase să-și retragă mîna. Nu, pentru nimic în lume... Se încredință dorinței care-l împingea spre ea și, pentru a-i păstra mîna într-a sa, numai pentru asta, îi spuse că are încredere în ea. Ea zîmbi, și trecu în fața lui ca să urce cele șapte trepte care duceau la idol, apoi îngenunche, continuînd să-l țină de mînă, încît trebui să se aplece ca ea să poată să facă această mișcare, și apăsă un buton de pe piedestal. Se auzi un șuierat, pulsația roz se intensifică și Oul se deschise...

.....

- Ştii ce ţi s-a întîmplat?

Îşi duse mîna la frunte cu mare încetineală, ca şi cum s-ar fi temut să nu declanşeze o durere fulgerătoare. Era întins pe o canapea, şi, aşezată lîngă el, Jessica îi cerceta faţa.

- Mă doare capul. Sînt obosit...

- Senzaţiile acestea vor dispare în curînd.

- Am căzut?

Cu un gest foarte tandru îl mîngîie pe păr.

- Nu... Nu-ţi aminteşti? Am intrat în Ou. Ne-am aşezat...

Se aşezaseră. Jessica îl ţinuse de mînă pînă în ultima clipă. Îşi aminti totul. Jessica apăsase nişte butoane, şi Oul se închisese, iar căştile li se ajustaseră pe cap. Apoi, nişte chingi ţişniseră de sub rezemători atît de brusc, încît Richard, văzîndu-şi mîinile şi picioarele legate, se simţise cuprins de o spaimă fără margini. Se zbătuse şi strigase cu toată puterea. De ce Jessica îi vroia răul? Dar Jessica era şi ea alături de el, legată şi ea la fel, şi îi vorbea cu blîndeţe. "Stai liniştit. Nu-ţi fie teamă..." În scurt timp o ceaţă parfumată umplu capsula. Îşi simţise corpul cum se moleşeşte, iar pleoapele îi deveniră ca de plumb. Undeva, foarte departe, se mai auzea vocea Jessicăi...

- Ai dormit opt ore şi ai cîştigat trei zile de viaţă.

Cu ajutorul tinerei se ridică, apoi se frecă la ochi şi îşi pipăi capul. Durerea începu să se risipească, şi totuşi...

- Eşti sigură că n-am căzut? întrebă el. Nu înţeleg nimic din ce povesteşti...

- Glumeşti, şi asta-i de bun augur, îi răspunse zîmbindu-i. Ascultă-mă cu atenţie. Ştii că o perioadă de somn, să zicem de opt ore, cuprinde mai multe cicluri, fiecare constituit dintr-o succesiune de stadii diferite. Da?

- Da.

- Ei bine, Oul, printr-o acţiune adaptată la unele puncte diverse ale creierului, accelerează fiecare ciclu în proporţii

extraordinare, dar respectîndu-le succesiunea. Astfel, în loc ca un ciclu să dureze o oră şi jumătate, durează numai un minut. Pentru tine rezultatul este acelaşi. Pe scurt, pe durata a zece minute dormi cît în opt ore. Ai şi visat chiar. Poate despre mine... Mi-ai strigat numele înainte de a adormi...

- Şi cele trei zile de viaţă?

- E simplu. Ai simţit parfumul şi poate ai văzut şi fulgerele. Mai erau şi nişte raze care ieşeau de sub cască. Toate aceste mijloace conjugate încetinesc procesul de îmbătrînire al celulelor cu mai multe zile. Din acest motiv ţi-am spus că ţi-ai adăugat încă trei zile de viaţă. Aceasta-i cifra la care au ajuns savanţii noştri comparînd longevitatea Zeltarilor cu a celorlalţi genetyllieni.

- De ce longevitatea Zeltarilor?

- Pentru că sînt singurii care utilizează această maşină. Mă rog, se corectă ea, erau singurii. Acum, Oul este al meu... Desigur, o să ţi-l împrumut oricînd vei dori... Acum înţelegi în ce constă puterea lui Zeltar? Speranţa sa de viaţă se măsoară în secole. Este aproape un zeu...

Richard se ridică şi, scărpinîndu-se în cap, înaintă spre Ou. Nu exista nici-o îndoială că acum cîteva clipe fusese înăuntru. Dar era acesta un argument pentru a da crezare celor spuse de Jessica? Pe de altă parte, extravaganţa celor tocmai auzite te făcea s-o crezi. Nu inventezi uşor astfel de lucruri... Se întoarse. Întinsă pe canapea, cu o mînă pe cap şi cu cealaltă pe piept, tînăra privea tavanul înstelat al sălii. Se aşeză lîngă ea.

- De ce savanţii voştri n-au creat Oul în serie? Întreaga populaţie de pe Genetyllis ar fi putut beneficia de...

- Vorbeşti prostii, i-o tăie Jessica. Dacă ar fi fost mii de Ou...

- De Ouă.

- ...

- Păi, da, e pluralul. Continuă.

- Nu mă iei în serios...

- Ba da. De altfel, ghicesc ce-o să spui. Dacă ar fi fost mii de Ouă, acela al lui Zeltar ar fi devenit nesemnificativ. În plan material, pluralul nu multiplică valoarea singularului, ci o împarte. Așa e?

- Te complici, dar cred că ai înțeles...

- Și altceva. Îmi vorbești întotdeauna de Zeltar, Zeltar... Totuși, de opt secole or fi fost vreo cîțiva...

- Desigur. Cînd nu exista Oul, domneau în medie zece sau doisprezece ani, dar, de la nașterea Oului, numai trei Zeltari s-au urcat pe tron. Actualul, ex-soțul meu, este al treilea din această serie... Imediat după ce un Zeltar devine rege, stabilește o listă de cinci succesori, clasați în ordinea preferinței. Desigur că nimeni, nici chiar cei interesați, nu cunosc această listă. Numele sînt gravate pe Masa Eternității. În afară de Zeltar, numai arhandroizii le cunosc. Cînd dispare un postulant, se adaugă un alt nume listei. În șapte secole, adică de cînd există Oul, au fost șterse sute de nume. Nimeni nu poate trăi atît de mult ca Zeltar...

- Dar copiii lui Zeltar...

- Copiii lui Zeltar! Zeltar n-are copii. Oul nu se împarte. Este Absolutul. Dacă Zeltar ar avea copii, n-ar avea dreptul să-i lase să-l folosească, astfel că i-ar vedea murind unul după altul. Nu... De altfel, cînd trăiești atît de mult n-ai nevoie de copii...

- Dar tu, tu ai mai folosit Oul și înainte...

- Da. Datorită lui Zeltar, dar fără știrea arhandroizilor, care sînt devotați trup și suflet zeltarismului, mai mult decît lui Zeltar. Dacă ar fi știut, ar fi făcut un scandal teribil... Nu am calculat, dar așa cum mă vezi, trebuie c-am furat vreo douăzeci de luni naturii. De fapt, trupul meu nici n-are douăzeci de ani și jumătate, dar ce zic eu, abia nouăsprezece ani. Un trup de puștoaică!

- Nici nu observasem, răspunse el zîmbind.

- O întrebare: iar îți bați joc de mine?

- Ssst! Era un compliment... Dar, de fapt, de ce este echipat Oul cu două fotolii dacă în principiu numai Zeltar îl poate folosi?

- Al doilea este pentru poporul genetyllian. E simbolic, desigur. De patru ori pe an, Zeltar își face baia de întinerire în public. Evenimentul este transmis pe toate ecranele regatului. În al doilea fotoliu este pus un drapel cu unsprezece stele: una mare în centru pentru Genetyllis și alte zece în jur pentru colonii. O mascaradă...

- În ce fel te-ai gîndit să redai Oul poporului tău?

Jessica rămase tăcută ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Îl privea pe Richard cu un aer mirat.

- N-o să-mi spui, urmă Richard, că ai furat acest Ou numai pentru tine?

- Ba da! Pentru cine altcineva?

- Păi mi-ai spus că Pleava...

- Pleava! Cum ai vrea să i-l dau? Acum nici nu mai pot să pun piciorul pe Genetyllis. Și chiar dacă ar fi posibil, cum ar putea folosi la milioane de locuitori? Ți-am mai spus: Absolutul nu se împarte!

- Ascultă-mă cu atenție. O să studiez Oul ăsta. Sînt sigur că se poate fabrica în serie. Cînd Oul va fi proprietatea tuturor, nu va mai exista Zeltar și nici tiranie...

Jessica se ridică și, timp de cîteva minute, se plimbă în cerc prin încăpere. Richard îi ghicea cu ușurință gîndurile. Înfruntase o mie de pericole ca să obțină Oul. Nave genetylliene cutreierau spațiul în căutarea ei. Acolo, în mod sigur, fusese condamnată la moarte... Și iată că primul venit îi spunea în chip serios: Oul nu este al tău, Oul este al tuturor... Și, totuși, avea un fond bun. Cum ar fi putut să uite mizeria pe care o îndurase în timpul copilăriei? În

aceeași clipă, pe Genetyllis, un comandant cu patru stele viola o altă micuță Jessica...

Îl privi pe Richard.

- Ai dreptate... Dar ești sigur că n-o să-l distrugi?

Clătină, zîmbind, din cap.

- Sînt mîndru de tine.

- Amabil... O să ducem Oul la unithab. Așa o să ne fie mai la îndemînă.

- Dar... N-o să reușim niciodată să-l deplasăm!

Pe tînără o amuza mult incredulitatea lui Richard.

- Păi, e mai ușor ca o pană, spuse ea zîmbind. Dacă aș vrea, ar juca într-un jet de apă. Așteaptă...

Dispăru în spatele Oului. Cînd se întoarse, în partea din față a piedestalului se deschisese o nișă. Jessica apucă un tablou de comandă, care era adăpostit acolo, îi recomandă lui Richard să se retragă cîțiva pași și apăsă pe un buton. Oul își intensifică pulsațiile roze și, sub ochii uluiți ai lui Richard, se ridică cu vreo cincizeci de centimetri.

- Și acum, spuse Jessica, o să ne urmeze ca un cățeluș. Pentru el gravitația nu mai există. Savanții noștri au despuiat materia de masă. Același lucru e valabil și pentru *Zeltarex*. E motivul pentru care se poate deplasa atît de repede...

Adăugă rîzînd:

- Vedeți, domnule savant: cînd sînt lăsată să explic, explic... Oh! era să uit...

Îl părăsi pe Richard și deschise o mobilă murală care conținea tot felul de arme. Alese un dezintegrator și îl băgă în toc.

- Vrei unul?

- Nu... Ai neapărat nevoie de o armă ca să te simți bine?

- De ce nu?... Trebuie să te poți apăra. Fără armă mă simt ca dezbrăcată.

O privi din cap pînă-n picioare, fără să se ascundă, dar cu un zîmbet fermecător.

- Pe cinstea mea... de ce nu? spuse el.

- Da, de ce nu...

- Aș... aș vrea să-ți spun că-mi cer scuze pentru toate răutățile...

- Nu sînt ranchiunoasă. Du-mă acasă la tine...

Discul roșu al soarelui aluneca încet în spatele dealului. Rahoni îl ochi și trase... Apoi își privi arma cu dragoste. Strălucea, îi încălzea mîna... După plecarea Jessicăi, Rahoni se înfundase în pădure. Dorea din tot sufletul să se întîlnească cu un monstru. Pentru a-și îndulci așteptarea, ochise tot ce mișca. Veverițe și păsări, ramurile mișcate de vînt, frunzele ce cădeau de pe crengi. Nu se arătase nici-un galac. Atunci, Rahoni trăsese, carbonizînd veverițe, păsări, frunze, trimițînd focul peste cuiburile șerpilor, pulverizînd pietre, jupuind scoarța copacilor, despicînd drumul, lacul, norii, beat, furios, rege! Alerga. Striga numele Jessicăi, numele său și pe cel al zeului Cam. Tufișurile îi sfîșiau picioarele. Sudoarea îi curgea pe frunte. În urma sa rămîneau cadavre închircite de mici animale și dîre de fum care se mișcau molatec în ultimele raze ale soarelui.

Cum tocmai omorîse soarele, se așeză pe marginea lacului, gîfîind. Chiar acolo, la o lungime de braț, stătuse alungită Jessica. Închise ochii pentru a-și aminti mai bine forma corpului ei... Femeia asta nu era ca toate femeile, nu era ca cele din tribul său, care toată ziua fac mîncare, cos, cîrpesc, își împletesc părul, flecăresc ca niște cotofene, și își lasă ochii în jos cînd sînt privite de un bărbat. Ea știa cum să vorbească, știa să te privească în față. Era ca un războinic și, la rîndul său, recunoscuse războinicul pur-

sînge din Rahoni, bărbatul adevărat, șeful. I-ar fi dat ea arma lui Sehiga, piticul chior, lui Furu care face poezii și care noaptea, în coliba sa, se îmbracă în femeie? Nu, nici măcar lui Var-Tega, care aleargă la fel de repede cu căprioarele, nici lui Tunzi, care smulge copacii din rădăcină și sparge pietre între dinți. Îl alesese pe Rahoni pentru că în el ghicise șeful și războinicul. Și pentru că ea însăși era un războinic.

Și, totuși, era femeie. Cînd soarele îi usca trupul, îi simțise mirosul, pe care nu va putea să-l uite. Iar mîna ei moale și caldă i-o atinsese pe a sa și-i făcuse inima să bată mai repede.

Acum soarele dispăruse. Se dusese în țara de Dincolo. Acolo se găseau alte pămînturi, alte ființe omenești. Richard spunea contrariul, dar mințea. Richard vroia ca nabișii să fie sclavi. Ah! Să plece... Ea ar merge alături de el, și întregul popor i-ar urma. Ar trăi din vînătoare și pescuit, s-ar bate cu ceilalți oameni și i-ar învinge. Să trăiești cu arma în mînă!... Cu ea alături de tine... Dacă ar fi el Șeful...

Dar colibele astea înfipte în pămînt, cîmpurile astea cultivate, Richard cu cărțile și behăiturile sale, toate ghiulelele astea legate de picioarele nabișilor, toate rădăcinile astea care le creșteau încetul cu încetul, și Matho, bătrînul care încă mai era Șeful...

... Amacytalul este un arbust frumos, ale cărui semințe roșii încîntă ochii copiilor. Dar micuții nabiși știu că nu trebuie să te atingi de fructele amacytalului, căci sînt moartea însăși, îmbrăcată în straie de sărbătoare. Zeama lor este o otravă atît de puternică încît omoară un galac în cîteva minute.

Un galac sau, tot atît de bine, un om.

În aceeași seară Richard realiză ceea ce era evident. Pendula din sala de decontractare bătuse ora două și un sfert, dar pînă atunci nu căscase niciodată, nici măcar o singură dată nu se întinsese să-i troznească oasele. Deci, Jessica spusese adevărul: datorită Oului își pusese de-o parte o noapte întreagă de somn!... În același timp i se risipiră toate prejudecățile, crezu tot ce-i spusese Jessica, pînă în cele mai mici amănunte, și îi fu recunoscător că avusese încredere în el. Cercetă cu admirație Oul. Îl instalaseră în fața acvariului. Alături de el, se găsea o statuie ce-o reprezenta pe zeița Diana. Richard găsise întotdeauna că-i foarte frumoasă, dar privind-o pe Jessica i se păru că aceasta e mult mai frumoasă.

Felurile de mîncare fuseseră savuroase, vinurile amețitoare la discreție și serviciul impecabil. Complimentele le făcură plăcere lui Cantor și lui Wazi. Apoi, Richard și Jessica trecură în salonul mic și se instalară pe canapea unul lîngă altul. Jessica se parfumase și își dăduse cu albastru pe pleoape. Cantor aduse șampania și cupele. Richard destupă sticla, dar fu atît de neîndemînatic încît un jet bogat de spumă o stropi pe Jessica. Însă era atît de veselă încît nici nu se sinchisi. Rîse, și Richard nici n-avu nevoie să-și ceară scuze. Ciocniră cupele. Richard vorbea mult și spunea tot felul de glume pentru a întreține buna dispoziție a Jessicăi. Cu cît rîdea mai mult, cu atît o găsea mai frumoasă și cu atît mai mult se gîndea la promisiunea extravagantă pe care i-o făcuse la începutul după-amiezii, înainte de-a se urca în vedetă. Dar își păstră gîndul pentru el.

Wazi tocmai începuse să curețe resturile festinului cu ajutorul înghițitorului-de-resturi, cînd Cantor se așeză în fața lui și, în mod discret, îi arătă pe Richard și Jessica.

- Nu-i așa că sînt înduioșători?

Richard și Jessica se țineau de mînă, ba chiar beau din

aceeași cupă. Uneori se priveau fără să vorbească, alteori își lăsau ochii în jos.

Wazi privi scena pentru o clipă, apoi își reluă treaba.

- Mai am încă multe resturi de curățat.

Această reflecție îl sufocă pe Cantor, care se luă cu mîinile de cap.

- Nesimțit!... N-ai nici-un electronaș de simț poetic care să-ți impresioneze Assimul?... Eu îți arăt dragostea în persoană, iar tu n-ai ochi decît pentru resturi!... Sfinte Valentin, patron al îndrăgostiților, iartă-l! Măcar îți dai seama că asiști la preludiul unei nopți lungi și frumoase și că e timpul să ne facem nevăzuți?...

- Nu-mi dau seama.

- Eu da. Hai, e vremea s-o ștergem.

Chiar în acea clipă, Jessica izbucni în hohote de plîns. Da, izbucni. Cu două minute înainte, rîdea din toată inima. Cu fața ascunsă între mîini, cu coatele sprijinite pe coapse, plîngea atît de tare acum încît tot corpul îi tremura. Richard îi spunea cuvinte tandre și cuvinte glumețe, dar Jessica nu contenea din plîns.

Wazi se întoarse spre Cantor.

- De ce plînge?

- Sst! Aveam eu o bănuială că un Assim cam din topor ca al tău nu va ști să înțeleagă niște lucruri. Află, domnule robot, că persoanele tinere sînt predispuse la astfel de variații subite de dispoziție. Acum rîd, și, în clipa următoare, izbucnesc în hohote de plîns. Ce-ar putea fi mai explicit pentru un ignorant ca tine? Inima unei femei este mai instabilă ca un atom de uraniu 238. Reține lecția.

- Rețin lecția.

- Și-ți mai amintesc că vinul Chateau-Ordac, pe care l-am servit pe lîngă friptură, măsură paisprezece grade. Acum înțelegi că nu e chiar lipsit de importanță ceea ce-ți spun...

Richard arăta descumpănit. Cuvintele sale și mîngîierile nu fuseseră suficiente ca s-o remonteze pe tînără. Îi dădu batista sa nemaiștiind ce să facă, și apoi strigă după roboți.

- Spuneți-i că aici este în siguranță! Spuneți-i! Pe mine nu mă ascultă, și atunci...

- Oh, desigur, exclamă Cantor apropiindu-se! Domnișoară Jessica, aici sînteți în siguranță...

Argumentația era subțire. Printr-o întoarcere de mînă, Richard îl invită pe Cantor s-o mai înflorească, dar robotul nu sesiză mișcarea. Organele sale vizuale clipiră atît de prostește încît Richard își trase o palmă peste frunte.

- Pentru Dumnezeu, spune-i că aici n-o s-o găsească nimeni! Hai, dezvoltă!

- Domnișoară Jessica, nimeni n-o să vă găsească aici! Știți că Universul este imens și are un număr așa de mare de stele încît nimeni nu poate să le numere pe toate, nici bunul Dumnezeu și nici chiar Ordac. Nu voi spune că sînteți acul în carul cu fîn, nu. Dar voi avea mai multă dreptate spunînd că sînteți un fir, cu tot respectul pe care vi-l datorez, ascuns în nisipul plajei!... Și, oricum, să cerni o plajă îți ia ceva mai mult timp decît să cureți un știulete de porumb, nu-i așa, Wazi?... Acum e rîndul tău.

- Eu... Îmi permiteți să-mi exprim opinia?

- Ia zi, Wazi, îl încurajă Richard.

Se gîndi că jocul de cuvinte era excelent. Băuse mult. Calamburul nu descreți fruntea Jessicăi. Așa că Wazi își spuse părerea. Era evident, le spuse el, că Zeltar lansase o sumedenie de nave în urmărirea lui *Zeltarex*. Se putea presupune chiar că armada pornise de pe Genetyllis la numai cîteva ore după decolarea navei amiral și, se putea admite, fără pesimism exagerat, că direcția în care o luaseră fugarii fusese localizată cu o aproximație destul de bună. Trebuia să se țină seama de faptul că numărul de

planete susceptibile să primească o navă nu era infinit; că majoritatea dintre ele sînt fierbinți, sau accidentate, sau neadecvate din punct de vedere gravitațional; că, în programul de căutări, statul major al lui Zeltar atribuise fără îndoială un coeficient preferențial anumitor regiuni din spațiu, fie planetei Dory, fie planetelor de la limita critică, adică situate aproximativ între nouăzeci și cinci și o sută cinci ani-lumină distanță de Genetyllis, căci era logic ca fugarii, siguri că vor fi sortiți morții dacă ar fi fost prinși, să-și folosească carburantul pînă la ultimul atom pentru a pune între ei și urmăritori cea mai mare distanță posibilă.

Astfel vorbi Wazi, și Richard deveni palid ascultîndu-l, iar dacă n-ar fi ținut-o pe Jessica în brațe, i-ar fi plătit cu siguranță robotului apetitul pentru adevăr manifestat cînd nu era cazul.

Era ciudat, dar Jessica nu mai plîngea.

- Wazi are dreptate, spuse smiorcăind. În fond, nici nu mă mir. Dacă am plîns este din cauza faptului că am băut prea mult. Nu sînt obișnuită cu alcoolul. Dar știi, nu-i nevoie să mi se aurească colivia. Sînt lucidă încă...

- Te întreb, de ce ar avea Wazi dreptate și nu Cantor?

- Ei bine, pentru că partea cea mai rea este întotdeauna cea mai probabilă.

- Este complet ridicol! De altfel, Ordac o să ne spună cine are dreptate. Hai, vino!

Imediat, micul grup se îndreptă spre Ordac.

Fiecare își expuse părerea pentru a stabili datele sigure și estimările rezonabile. Apoi îl îndopară pe Ordac, și timp de douăzeci de minute așteptară nerăbdători adevărul...

Se auzi o scurtă melodie, și alergară cu toții. Adevărul se arăta cu litere de aur: "Riscuri infinitezimale. Peste patru secole și treizeci și doi de ani, numiții Richard și Jessica vor trebui să-și facă griji. Mulțumesc."

Richard sărise în sus de bucurie de la primele cuvinte.

Îl trată pe Ordac de "mototol mirific" și se grăbi să mai umple două cupe de șampanie. Entuziasmul său o cuceri și pe Jessica. Îi dădură lacrimile.

- Și cînd te gîndești că ți-am spus că nu plîngeam niciodată, se smiorcăi ea.

El tocmai se apropia cîntînd să-ți spargă urechile, cînd ea se lipi dintr-o dată de el. Nici n-avu timp să fie surprins, și îl sărută de-a dreptul pe gură. Nu căută să se zbată, căci ținea în fiecare mînă cîte o cupă de șampanie plină ochi, și nu vroia să verse nici-o picătură. Cantor îl trăgea de umăr pe Wazi. Nu era nici-un dubiu că venise vremea să-și ia tălpășița.

PARTEA A DOUA

La ora şapte dimineaţa, a doua zi, în pofida tuturor convenienţelor, Cantor năvăli în camera lui Richard fără să bată la uşă. Nu fu deloc surprins să constate că Jessica împărţea patul cu stăpînul său. Nici măcar nu păru să remarce goliciunea tinerei şi dezordinea neobişnuită a hainelor, împrăştiate ici şi colo, pe covoare şi scaune. Îşi ridică braţele spre cer, se clătină în loc ca plopul în bătaia vîntului şi clipi des înainte de a reuşi să articuleze:

- Sînt aici!

.....

Mînui instrumentele consolei, şi cele şase nave apărură una după alta, lumini pale în pîcla dimineţii. Nu era permisă nici-o ezitare: Ordac se înşelase, genetyllienii luaseră urma Jessicăi şi acum veniseră s-o caute.

Oameni sau androboţi?... În vreme ce aceştia se agitau să-şi amenajeze adăposturi, să transporte arme, Richard îi observa curios. Uneori, cîte unul dintre ei se poticnea greoi, ca un robot. Atunci, Richard îl pîndea minute întregi; apoi soldatul se ştergea pe frunte cu o batistă, sau se scărpina pe obraz sau tuşea să-şi dea sufletul... Cum ar fi fost oare posibil ca cea mai sofisticată maşină să se comporte cu atîta naturaleţe ca o fiinţă omenească?... Oameni sau androboţi?... De cînd fusese descoperită apropierea navei, Wazi coborîse perdeaua energetică, apoi se instalase în faţa comenzilor tunurilor; cînd o porţiune din spaţiu se

anima, imediat o prindea în colimator. Richard îi recomandase să-şi păstreze calmul.

- În aceeaşi găleată...

Richard se întoarse.

- Acum înţelegi?

Îşi termină de încheiat centironul şi-şi făcu de lucru cu dezintegratorul. Cantor îi propuse o ceaşcă de cafea, pe care o acceptă.

- Nu sînt decît şase nave, spuse Richard. Perdeaua energetică e branşată şi nu sîntem supuşi niciunui risc.

- Crezi cu adevărat ceea ce spui?

Se apropie de ecran. Picla se împrăştia. Luminile navelor deveniseră palide, şi curînd se stinseră de tot. Aproape toţi soldaţii îşi găsiseră locurile şi acum nu mai era nici-o mişcare.

- Dacă vrei să mă predai, acum e momentul. Nu-ţi vor face nici-un rău.

Richard îşi încruntă sprîncenele, dar nu spuse nimic.

- E o simplă patrulă, continuă Jessica. Cel mult optzeci de soldaţi. Dar transmagurile şi-au făcut treaba. Acum trebuie să te hotărăşti, dacă nu, în cîteva luni vor veni două mii la picnic în grădina ta. Vor aştepta oricît va fi nevoie, şi pînă la urmă va trebui să cedezi.

- Transmagurile?

- Mesagerii noştri. Mici containere de metal. Traversează spaţiul cu viteze vertiginoase. În această clipă o jumătate de duzină duc vestea cea bună spre Genetyllis, şi nu se rătăcesc niciodată. O să-mi termin cafeaua, şi după aceea voi ieşi afară. Asta te va scuti să ai remuşcări sau regrete.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu te vei mişca de-aici!

- Dacă eu nu ies, îi strigă, nici tu nu vei mai ieşi! Te simţi în stare să rămîi închis săptămîni întregi? Îţi va putrezi grîul, şi nici peştii n-or s-o ducă mai bine. Tot ceea

ce ai făcut va deveni un imens putregai! Asta vrei?... N-am nevoie de mila ta!

De ce oare se frămînta atît? De ce această răutate, această violenţă? Şi, în plus, această ofertă odioasă: "Dacă vrei să mă predai, acum e momentul..." Aşa de puţin îl cunoştea, de-l credea capabil de o asemenea mîrşăvie? Atît de puţin îl iubea? Oare nu înţelesese că el o iubea?

"Te iubesc! Cum să te fac să înţelegi? E prea simplu, te iubesc, două cuvinte discrete, doar un pic mai sonore decît un suspin. Desigur, există o grămadă de alte cuvinte, măreţe, care strălucesc, pompoase, cuvîntul Destin de exemplu: nu te cunoşteam dar te-am recunoscut de cum te-am văzut, eram făcuţi ca să ne-ntîlnim, era scris. Vezi, Destinul veghea..."

Dar cum le mai ura, cuvintele astea cu majuscule! Destin şi Predestinare, Providenţă şi Miracol, Dragoste... Aceste cuvinte pompoase, aceste cuvinte de paradă, aceste cuvinte învăluitoare, care împopoţonează şi preamăresc dragostea normală şi o propulsează spre eternitate!

El n-are nevoie de aceste cuvinte, este copilul Big Bangului, şi nu al lui Dumnezeu. Jessica şi cu el nu erau predestinaţi să se întîlnească. Nimeni n-a tras sforile. Nu e nimic scris. Cerul este gol. Totul este numai întîmplare. Şi, dacă uneori întîmplarea se găteşte în straie de sărbătoare - chiar numai puţin - cu atît mai bine, dar nu merită să faci caz din asta. Dragostea pe care o simte pulsînd în el, există pur şi simplu, zboară, există, ce mai! Richard o iubeşte pe Jessica, îi iubeşte coapsele, îi iubeşte sînii, îi iubeşte gura, îi iubeşte cicatricea de pe obraz... O iubeşte pe Jessica aşa cum e, dar îi iubeşte şi fiecare bucăţică în parte, ca un pervers, ca un nerușinat. Ei bine, atîta pagubă, dar nimeni nu se va atinge nici măcar de un fir din părul Jessicăi, fiindcă lui îi place părul ei... "Dacă vrei să mă predai..." Deci n-a înţeles nimic, proasta asta!

Deodată o voce se făcu auzită în 3S.

O voce gravă dar liniștită, suavă, linguşitoare, persuasivă... Dacă bunul Dumnezeu are glas, gîndi Richard cu amărăciune, iată că bunul Dumnezeu vorbeşte...

"- Prieteni care locuiţi pe această planetă venerabilă, oricine aţi fi şi de oriunde aţi veni, vă salutăm! Înţelegem cu uşurinţă că din prevedere v-aţi înconjurat unithabul cu un zid magnetic. La rîndul vostru, nu ne luaţi în nume de rău dacă soldaţii noştri au armele aţintite asupra voastră. N-o să facem uz de forţa noastră de foc decît în caz extrem, dar sperăm din toată inima că nu va fi nevoie.

Sîntem originari de pe planeta Genetyllis. Soarele nostru este Gamma din Balanţă. Ştim că adăpostiţi între pereţii voştri un supus al mult iubitului nostru suveran Zeltar. Aflaţi că apreciem la justa ei valoare generozitatea de care daţi dovadă. Dar, fără îndoială, nu ştiţi că tînăra, căreia îi acordaţi protecţie, nu o merită. Adăpostul acordat cu bună ştiinţă unui răufăcător, şi complicitatea la crimă, nu sînt unul şi acelaşi lucru?

Matricula 1.412.RL, pe nume Mark, al cărui corp l-am găsit pe navă amiral, şi matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, s-au dovedit vinovaţi de cea mai mîrşavă faptă. Deţineţi între pereţii voştri produsul furtului lor, un aparat medical pe care noi îl numim capsulă hipnocronică. Circuitele delicate şi mecanismele fine ale acestei maşini au fost fabricate dintr-un metal rarisim în întregul univers, după ştiinţa noastră. Astfel, cantitatea de zeltarium pe care am putut s-o recoltăm după mai multe secole de prospecţiuni este atît de mică, încît numai şaizeci de capsule au putut fi puse la punct pînă-n prezent. Capsula hipnocronică are proprietăţi ieşite din comun. Ea permite să uşureze suferinţele unor bolnavi, să prevină îmbolnăvirile şi, într-un fel, să prelungească existenţa tuturor. Populaţia planetei noastre şi a coloniilor sale este estimată la şase milioane

de locuitori. În momentul de faţă, o sută de mii de persoane nu pot beneficia de ajutorul său, din vina acestor criminali. Aşa că puteţi înţelege indignarea şi furia poporului nostru. În numele său şi al dreptăţii ne adresăm vouă. Restituiţi-ne capsula şi infractoarea, şi vom părăsi imediat teritoriul vostru.

Prieteni, noi cunoaştem această planetă care a dat naştere strămoşilor noştri comuni. Urîm violenţa. Gîndiţi-vă. Ne dăm seama de situaţia penibilă din punct de vedere moral în care vă aflaţi. Ne vom reînnoi cererea peste o oră."

Discursul se terminase. Jessica nu părea deloc impresionată: aşezată în faţa platoului adus de Cantor, minca. Richard îşi aprinse o ţigară şi începu să umble prin sală. Şaizeci de exemplare din Ou... Numărul îl obseda. Şaizeci de exemplare, asta însemna că Jessica nu-l prădase pe tiran, ci o sută de mii de persoane, o sută de mii de oameni amăriţi, pentru a se bucura împreună cu complicele său într-un mod egoist de un bun comun... Şaizeci de exemplare, asta însemna că îl minţise. Nu îndrăznea s-o întrebe.

- Aştept interogatoriul...

Imediat, Richard îşi strivi ţigara care-i ardea degetele, aşa de repede o fumase, şi se plantă în faţa tinerei.

- Ce-i cu povestea asta cu cele şaizeci de exemplare?

- Iată-ne în miezul problemei... Şaizeci de exemplare, asta înseamnă cu cincizeci şi nouă în plus, dragul meu, asta-i tot.

- Nu-mi stă mintea la glume.

- E adevărat, glumesc. Dar nu mint. Vezi, ceea ce-i foarte caraghios e că nu am nici cea mai mică dovadă ca să te conving. Numai cuvintele mele contra spuselor lor... Mi se pare caraghios, pentru că îmi imaginez ce e în mintea ta. Ce încurcătură!

- Atunci, taci!

- Nu, n-o să tac! De ce mă...

O sonerie stridentă îi tăie vorba. Provenea din sala de decontractare. Richard tresări și îl privi pe Cantor. Robotul înțelese întrebarea mută a stăpînului său.

- Este semnalul de urgență al nabișilor, îi confirmă acesta.

Richard se năpusti afară din 3S.

.....

Cînd reveni, cîteva minute mai tîrziu, fața îi era atît de palidă și arăta o tristețe atît de profundă încît Jessica uită dintr-o dată recenta lor altercație. Înaintă spre el și-i luă mîna. După ce se așezară, el îi spuse că apelul fusese făcut de Log. Matho era în agonie.

Bătrînul se trezise de dimineață. Pentru prima dată, după o săptămînă, se simțise în putere să meargă cîțiva pași prin colibă. După aceea mîncase.

Un sfert de oră mai tîrziu simți că i se face rău. Transpira abundent și simțea că totul se rotește în jurul lui. Mai întîi se gîndise că mersese prea mult, și se întinsese. Îi venise greață și simțea o greutate în stomac. Uneori i se tulbura vederea. Log, alertat, diagnostică otrăvirea. Își forță tatăl să vomite. După puțin timp, Matho leșinase. Două injecții de cofeină nu reușiseră să-l reanimeze.

- Log nu are medicamentele care-i trebuie, spuse Richard. Trebuie să ies de aici. Trebuie să-l salvez pe Matho.

- E imposibil! strigă Cantor. Știți bine că dacă ridicăm perdeaua energetică, chiar și numai pentru cîteva minute, genetyllienii vor pătrunde în unithab.

- Și chiar dacă reușești să ieși, adăugă Jessica, nu vei ajunge departe. Fiecare navă genetylliană are mai multe

navete de interceptie, oricum mult mai rapide ca vedetele tale.

- Mă sfătuiești să-l părăsesc pe Matho?

- N-am vrut să spun asta.

- Dar atunci, ce?

Se ridică și începu să se agite prin cameră, cu capul plecat, lovindu-și pumnii unul de altul, repetînd fără încetare că trebuie să iese, că fiecare minut contează. Arăta atît de descumpănit, încît Wazi își permise să intervină.

- Trebuie să analizăm situația în mod realist. Desigur, sînteți legat de Matho, dar sentimentul de care dați dovadă față de domnișoara Jessica mi se pare mult mai profund. De altfel, trebuie să înțelegeți că, chiar dacă l-ați salva pe Matho, vîrsta sa înaintată nu i-ar permite să mai trăiască mult timp, și că, datorită acestui fapt, n-ar trebui să riscați viața dumneavoastră și pe aceea a domn...

Richard fu cuprins de furie. Urlă la Wazi să tacă, îl înjură ca și cum ar fi fost o ființă omenească și, apucînd primul obiect ce-i veni la îndemînă, o figurină din pămînt ars, o aruncă cu toată puterea spre robot. Făcînd un singur pas lateral, Wazi ar fi putut evita proiectilul, dar nu se mișcă. O ușoară colorație îi marcă organele văzului. Statueta i se sparse de umăr.

Furia lui Richard dispăru dintr-o dată. Jessica și roboții îl priveau ca pe un animal ciudat. Păreau uniți împotriva lui. I se făcu rușine, și le întoarse spatele.

Desigur, se-nfuriase prostește. Wazi nu făcuse altceva decît să-și urmeze natura. Propusese soluția lui de robot, logică și inumană. Dar, în situația dată, avea de ales? Chiar și Richard, confuz, în adîncul sufletului, probabil că reflecta la fel. Să aleagă între Jessica și Matho... Wazi reliefase alternativa prin claritatea exprimării și poate că lovindu-l, Richard nu dorise decît să reducă la tăcere această voce tulburătoare pe care o simțea și în el însuși...

Dar logica și acțiunea nu sînt unul și același lucru. Matho trebuia salvat cu orice preț! Nimic altceva nu mai avea importanță!

Oare Jessica credea că ține mai mult la Matho decît la ea? Desigur că nu putea să fie așa. Ce absurditate să spui ca Wazi: prietenia este mai puțin profundă ca dragostea! Nu putea gîndi așa.

Tresări. Jessica își pusese mîna pe umărul său.

- Poate că există un mijloc, îi spuse cu o voce caldă, și arătă Oul.

- Are o putere de care nu ți-am spus.

- N-am văzut niciodată un buhai de baltă, nici de aproape nici de departe, dar cred că arată ca tine...

Richard își depărtă brațele de corp și, după ce se privi de la piept la picioare, fu de acord că scafandrul nu-l avantaja deloc.

- Eu, dimpotrivă, cred că aveți o preafrumoasă alură, obiectă Cantor. Am putea zice, un astronaut al Timpurilor Vechi.

Confecționat pe măsura ultimului Zeltar, costumul era un pic cam mare. Totuși, Richard se simțea destul de comod pentru a putea efectua în condiții bune operațiile pe care va trebui să le facă în curînd. Casca, de formă sferică, îi asigura un cîmp vizual foarte mare. Odată lăsată viziera, scafandrul devenea etanș și microclimatul devenea funcțional în mod automat. Gazul carbonic expirat va fi stocat într-un compartiment pînă la întoarcerea sa. Pentru a patra oară Jessica se lăsă în genunchi și verifică sistemul de închidere al centurii anti-T. Apoi îndreptă spre Richard o față tristă și serioasă.

- Ești sigur că ai înțeles bine?

- Totul se va desfășura cum trebuie.

- E atît de periculos. Dacă uiți un detaliu, un singur detaliu...

- Nu voi uita nimic.

- Și dacă ți se face rău? Asta este imprevizibil. Cînd Zeltar a făcut experimentul, l-a însoțit un arhandroid.

- Mă va însoți Ego.

Jessica înălță din umeri.

- Ego... Și încă ceva: n-a avut loc nici-o deplasare în spațiu. Oul a rămas pe loc, iar Zeltar nu a ieșit din el. S-a mulțumit să privească afară. Treaba asta nici măcar nu l-a distrat. Se pare că plecarea creează niște stări ciudate. Și tu vei fi dezamăgit.

- Nu e vorba de a fi sau a nu fi dezamăgit. Trebuie să fac totul ca să-l salvez pe Matho. Pentru mine este ca un tată. Tu nu poți să înțelegi.

Jessica își mușcă buzele și nu răspunse nimic. Bine-înțeles că înțelegea! Se supără de lipsa lui de tact.

În acest moment îi se alătură Wazi. Aducea cartela de programare pe care Ordac o realizase. Fără să mai aștepte, Richard, ajutat de către Cantor, se instală într-unul dintre fotolii. În celălalt fu legat Ego. În momentul în care fură puternic asigurați, Wazi introduse cartela de programare în cutia transtemporală. Se aprinse un cadran pe care se afișară cifre. Oul vibra ca o ființă vie, proiectînd în pulsații regulate luminile sale roze și albastre.

- Ordac s-a dovedit foarte precis în punerea la punct a coordonatelor spațio-temporale. A utilizat angströmul și picosecunda.

- Picosecunda! Nu de prea mult timp s-a înșelat cu patru secole și treizeci și doi de ani, spuse Jessica cu o ironie amară. Frumos îi mai stă acum cu picosecunda aia a lui.

- Situația nu mai e aceeași azi, îi atrase atenția Wazi.

Atunci era vorba de un calcul de probabilități, cu toate variabilele pe care le implica acesta. De altfel, recunosc și eu că precizia lui Ordac este pur estetică.

- Poți să ajungi la cutie? întrebă Jessica.

Richard întinse brațul. Atingea cu ușurință butoanele și cursoarele.

- Plecarea este programată pentru ora opt și patruzeci și cinci fix, adăugă Wazi. La ora șapte patruzeci și cinci, între rîu și pădure se va realiza rematerializarea. Sectorul retrotemporal este de douăsprezece ore, dar Ordac s-a gîndit că o bună măsură de precauție ar constitui-o o marjă de o oră; de fapt, veți avea puțin timp de așteptat. În momentul în care veți ieși din Ou, vă veți găsi la patru mii de metri de tabăra nabișilor. Oul nu poate să vă ducă mai aproape. Fiți atenți la autonomia oferită de oxigen.

Richard își privi ceasul și se adresă roboților:

- Este ora opt treizeci. La ora nouă genetyllienii vă vor contacta. Făceți-i să aștepte. Inventați orice și, mai ales, vegheați ca Jessicăi să nu i se întîmple nimic.

Cei doi roboți se înclinară. Jessica se apropie de Richard, și îi dădu ultimele sfaturi ținîndu-l de mînă. Îl imploră să fie atent. El o privi fără să spună nimic. O dorință nebunească îi veni să-și smulgă harnașamentul și s-o strîngă în brațe, s-o simtă lipită de trupul său.

- Totul va fi în regulă, și mă voi reîntoarce.

Jessica își mușcă buzele așa cum făcea de fiecare dată cînd era emoționată și se dădu cîțiva pași înapoi pentru a se alătura roboților. Richard comandă închiderea tuturor ferestrelor. Oul vibra mai intens. Pe cadranul luminos, secundele se scurgeau. La ora opt patruzeci și trei, deși nu era absolut necesar, își coborî viziera de la cască. Sistemul microatmosferic începu să funcționeze și, dintr-o dată, sudoarea care-i inundase fruntea și pieptul se uscă. În sala de decontractare, Jessica și roboții erau nemișcați. Ego

palpita în fotoliul său. Richard își simți inima bătînd în ritmul secundelor care se scurgeau pe ecran. În mai puțin de un minut el va realiza unul dintre cele mai fabuloase vise ale omenirii: se va întoarce în timp... închise ochii.

O flacără orbitoare, ca o dîră de pulbere, îi aprinse sîngele. Se învîrtea într-un spațiu necunoscut, arzător, dens, negru, întretăiat de fulgere și de trombe roșiatice. O durere insuportabilă îl invadă pînă în străfundurile ființei sale. Urla simțindu-se sfîșiat de coarne, de vîrfuri ascuțite, de cioburi, de suliți, și mii de sunete, amestecate într-un vuiet de apocalips, i se înșurubau în urechi și-i înspăimîntau sufletul, îi sfărîmau judecata, rînjete, șoapte obscene, respirații și plînsete inexplicabile, litanii de sabat izvorîte din negura timpurilor, bătăi de aripi, fluierături. Simți pe picioare și pe pîntece alunecarea înghețată a reptilelor, pe față atingerea blănurilor și a boturilor umede, și nașteri inumane îi rupeau pielea, și adulmeca duhoarea Fiarei. În față îi apăru chipul de o duioșie nemaivăzută al unei femei. Negura începu să se lumineze. Căzu într-un hău luminos, urmat de un strigăt pe care nu-și dădea seama dacă-l scosese el însuși.

O ceață rară înconjura Oul. Adierea vîntului o destrăma din loc în loc, lăsînd să se întrezărească rîul, îngust și liniștit. Un crap sări împrăștiind apa. Cît timp durase călătoria? Și oare chiar durase într-adevăr, în sensul normal al cuvîntului? Oul se materializase în locul ales de Ordac. Cadranul transtemporal indica ora șapte și cincizeci și opt, dar un cadran auxiliar îl informă pe Richard că

operațiunea avusese loc cu treisprezece minute mai devreme, la ora convenită. Le mulțumi în gînd lui Ordac și savanților genetyllieni care concepuseră Oul și îl trecură fiori la gîndul că datorită stării sale de pierdere a cunoștinței ar fi putut depăși autonomia de oxigen. Pentru a face economie, își ridică viziera. Microatmosfera Oului o înlocui pe cea a scafandrului.

Începu verificările. Totul era în ordine. Îl încînta mai ales o clipire verde, care confirma că sistemul anti-T funcționa de minune: astfel, Oul se scălda în interiorul unei a doua cochilii, marcată pe sol de o coroană luminoasă, un fel de *no man's time*, un timp teoretic, cam tot așa de dificil de realizat ca idee, cu un univers cu *n* dimensiuni. "Este ora opt, își spuse, și în această clipă sînt în sala de decontractare și ascult discursul genetyllianului. *Eu*, sau mai bine zis *eu* care am fost... Și ceața asta, saltul crapului, această clipă în univers, le văd și totuși au fost - au fost și nu mai sînt, decît pentru mine!" Această idee îl exaltă și începu să rîdă.

Stătu cîteva minute ca să-și adune gîndurile. Transferul îl obosise. Reținuse niște imagini groaznice. Le văzuse cu adevărat, sau numai crezuse că le vede? Sau mintea sa tăinuise pînă acum colcăiala asta de monștri?

Ego nu părea afectat. Richard îl atinse ușor și-i adresă epitete măgulitoare.

Trei sferturi de oră îl despărțeau de Timpul Real. Își aminti că Jessica îl prevenise: "Zeltar n-a ieșit din Ou... A privit prin geam... Este foarte periculos..." Tentația era totuși mare. Să branșeze centura anti-T, să comande deschiderea ușii, să iese și să intre în trecut... Se eliberă din fotoliu și privi afară. Coroana luminoasă care asigura imunitatea temporală strălucea pe sol ca o bucată de gheață sub soare. Pe malul celălalt al riului, un galac imens, cu părul gri, aproape alb, se adăpa. Din cînd în cînd

își înălța capul și, cu limba atîrnîndu-i, observa împrejurimile clipind din ochi. Deodată, privirea i se opri asupra Oului, și Richard întinse instinctiv mîna după paralizator. Dar galacul continua să bea. Nu văzuse Oul, nu putea să-l vadă, cu siguranță... Și dacă Richard ar fi ieșit, ar fi putut să-l mîngîie sau să-i bage mîna în gură alintîndu-l.

Și de ce să nu iese? Cîți oameni ai Timpurilor Vechi nu visaseră această experiență? Și cîți o concretizaseră? Un Zeltar? Doi? Un savant sau doi mai norocoși decît ceilalți? Puteau fi numărați pe degetele de la mînă. Ce cinste să se numere și el printre aceștia!

O dîră de fum se înălță, arătînd amplasamentul taberei nabișilor. Femeile pregăteau micul dejun. Bărbații vor pleca în curînd la vînătoare sau la cîmp. Era opt și cinci. Log se pregătea să-l cheme...

Se reașeză. N-ar prea ieși, dar Matho avea nevoie de el.

... La opt patruzeci și cinci coroana luminoasă dispăru. Reintrase în timpul real. Richard se descotorosi de scafandru, deschise Oul și ieși afară. Avea paralizatorul la centură (galacii își puteau folosi colții acum...), trusa de prim ajutor la spate, iar minirobotul zburătăcea în jurul său.

Ceasul lui Richard arăta ora opt și patruzeci și șase: pentru Jessica și cei doi roboți se scurseseră numai șaizeci de secunde de cînd Oul dispăruse din fața lor.

- Prieteni de pe Terra, ați luat o hotărîre?

Cantor o privi pe Jessica îngrozit.

- Ce trebuie să răspundem, domnișoară?

- Trimite-i la dracu', și termină cu "domnișoară", pentru că asta mă îmbătrînește teribil!

- Este posibil ca armele genetyllienilor să fie neputin-

cioase în fața zidului energetic, spuse Wazi. Totuși, ar fi bine să nu fim prea încrezători. Richard ne-a sfătuit să folosim manevra de învăluire. Să-i urmăm sfatul.

Se apropie de amplificator, îl conectă și spuse cu voce fermă:

- Vă salut, prieteni de pe Genetyllis! Aflați că am luat cunoștință de apelul vostru. De fapt, matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, așteaptă în celulă să-i hotărîm soarta. Dar, vai, comandantul nostru șef, împreună cu treizeci din cei patruzeci de Înțelepți care conduc destinul Ligii noastre sînt plecați să se războiască departe de baza noastră. Atunci cînd cele patru sute de nave ale flotei noastre se vor întoarce, lucru pe care îl așteptăm dintr-o clipă în alta, matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, va compare imediat în fața tribunalului. Dacă va fi condamnată vă va fi predată odată cu capsula hypnocronică. Pe întreaga perioadă a procesului veți fi, desigur, tratați ca invitați și încredințați ospitalității Pretorienilor. Prieteni de pe Genetyllis, vă urez bine ați venit. Îndrăznesc să sper că veți ști să vă arătați răbdători.

Wazi întrerupse amplificatorul. Jessica izbucni în rîs. Cantor, care abia se abținuse, își ridică brațele spre cer.

- Ești nebun? Comandant șef, patruzeci de Înțelepți, patru sute de nave! Minciunile astea n-au nici-un sens!

- Cu tot respectul pe care-l port vechimii tale, permite-mi să-ți spun că patrimoniul ofensiv al Assimului meu este, fără îndoială, mai bogat decît al tău. Ce-ai fi vrut să le spun? Că unithabul este apărat de doi roboți și o femeie? Oamenii Timpurilor Vechi mi-ar fi numit acțiunea un bluf.

- Dar... Chiar crezi c-o să țină?

- Gîndește, Cantor: un bluf pe al cărui rezultat ești sigur, e tot un bluf. Nu? Tautologie B.342 bis, alineatul 4...

Cîteva minute mai tîrziu genetyllienii li se adresară din nou. Mai acordau o oră ocupanților unithabului, după

care se vedeau constrînși, împotriva voinței lor, să folosească forța.

În momentul în care Richard intră în colibă, femeile care-l vegheau pe Matho ieșiră. Log era așezat lîngă patul în care zăcea tatăl său. Își ținea capul între mîini și nu-ndrăzni să-l privească în față.

- N-am putut să-l salvez. Eu sînt vinovat... Dacă ai fi fost aici, în locul meu, acum ar mai fi în viață.

Richard se apropie de corpul lui Matho. Bătrînul murise. Log, desigur, se înșela. Chiar dacă ar fi fost acolo, nici el n-ar fi putut să facă nimic.

Se așeză lîngă Log și îi puse mîna pe umăr.

- Povestește-mi.

Tînărul îi spuse ceea ce observase: amețelile, stările de greață, sincopa și ceea ce făcuse.

- Dacă ai fi fost aici...

- Taci.

- Sînt sigur că a îngurgitat amacytal. A murit în cîteva minute, ca animalele pe care le vînăm.

- Ce a mîncat de dimineață?

- Turte de grîu și a băut lapte.

- A mai mîncat cineva cu el?

- Nu. El e Șeful. Nimeni nu se atinge de mîncarea lui.

- Cine i-a pregătit-o?

- Antya. O cunoști. Locuiește în capătul celălalt al satului, aproape de poarta de nord.

- Cheam-o.

Antya era o babă, cocoșată și plină de zbîrcituri. Ea îl îngrijea pe Matho de ani de zile. Ea îi pregătea mîncarea, ea îi spăla lenjeria și-i făcea coliere din cochilii. Se povestea că Matho îi promisese s-o ia de nevastă după ce se va

însănătoși. Această promisiune o făcuse să fie tare mîndră, așa că atunci cînd intră, plîngea. Richard o puse să șadă și, ținînd-o de mînă, îi ceru să-i povestească cum și-a petrecut dimineața. Ca de obicei, ea pregătise turtele în coliba sa. Se dăruise cu totul acestei activități. O vizitaseră mai multe persoane, și pălăvrăgise cu femeile. Le interzisese copiilor să intre în colibă, pentru că ar fi putut atinge turtele cu mîinile murdare. Cîțiva vînători în trecere îi dăduseră binețe. Chiar și Log intrase să-i spună că lui Matho îi era foame, și chiar Rahoni, care fusese atras de mirosul apetisant. Apoi, Kassim îi dusese lui Matho platoul regal.

- Vînătorii au atins turtele?

Antya nu văzuse așa ceva. Altfel, desigur că nu i-ar fi lăsat. Știa că vînătorii foloseau frecvent amacytal pentru a otrăvi vîrfurile săgeților.

Privea corpul lui Matho și plîngea. Richard o însoți pînă afară.

- Cred că Antya n-are nici-un amestec în treaba asta, spuse Log.

În clipa aceea intră Rahoni, cu arcul în mînă. Fusese anunțat, și-și întrerupsese vînătoarea. Transpirația îi umezea fruntea și pieptul. Gîfîia. Richard se dădu într-o parte ca să-i facă loc. Rahoni își îndreptă privirea asupra corpului lui Matho, apoi îl văzu pe Log așezat, cu ochii strălucind de lacrimi, și strînse din dinți.

- Nu trebuie să plîngi ca o femeie. Tatăl nostru a fost un mare războinic. Te-ar disprețui pentru asta. În picioare, în fața lui!

Log păli, apoi se ridică.

Vînătorul se întoarse spre Richard.

- Ești nabiș? Ești fiul lui Matho? Ce cauți în această colibă?

- Tatăl tău m-a primit întotdeauna ca pe un prieten.

- Pleacă!

Log înaintă spre fratele său.

- Richard spune adevărul. Amintește-ți că tatăl nostru ne lua pe toți trei la vînătoare. Făcea vreo deosebire între noi?

- Matho a murit, și mîine voi fi Șef.

Apoi atinse cu capătul arcului pieptul lui Richard.

- Ieși din această colibă!

Ajunsese la liziera pădurii și tocmai zărise Oul, cînd Ego emise un semnal de alarmă. Se aruncă fără să se gîndească după un copac. Cîteva clipe mai tîrziu înțelese avertismentul minirobotului: un punct strălucitor traversa cerul.

Nava zbura atît de sus și traiectoria sa era atît de rectilinie încît Richard fu îndreptățit să spere că Oul nu fusese observat. Dar punctul își schimbă direcția și se mări rapid.

Două sute de metri îl despărțeau pe Richard de Ou. Luînd în considerare denivelările de teren, greutatea trusei, pierderea sufletului din cauza alergării, i-ar fi trebuit cam o jumătate de minut ca să...

Deja nu mai era timp: nava se lăsă la jumătatea distanței dintre Ou și Richard, în dreapta liniei care-i unea.

Coborîră doi soldați. Unul se postă în spatele unei stînci, celălalt alergă să verifice starea Oului.

Al treilea rămăsese în navă. Ar fi fost pesimist dacă se gîndea că acesta urma să-și alerteze baza, că în mai puțin de cinci minute vor sosi întăriri, că totul era pierdut?

"Totul s-a sfîrșit..."

Richard se întoarse gemînd, se lăsă să alunece de-a lungul trunchiului și se așeză cu coatele pe genunchi. Nu

reușise să-l salveze pe Matho, iar acum pierdea și Oul. Jessica l-ar blestema...

Și atunci?

Genetyllienii și-ar recupera Oul. Nu era ăsta cel mai important lucru pentru ei? Poate că după aceea ar pleca? Cu siguranță da, și totul ar redeveni ca înainte, cu excepția Jessicăi care ar rămîne aici. Îi dădea o planetă în schimbul Oului, planeta Terra, cu toate comorile sale, numai pentru ea. Nu era bun schimbul? Jessica ar înțelege...

"Pagubă-n ciuperci pentru Ou..."

Închise ochii. Îndată îi veni în minte descrierea pe care i-o făcuse Jessica despre Genetyllis; astfel, Oul urma să-i fie restituit unui barbar; astfel, se vor găsi iar comandanți cu patru stele care să violeze puștoaice... Jessica nu mințise. Cum s-o fi putut îndoi de ea?... Șaizeci de exemplare din Ou, spuseseră genetyllienii. Aparat medical pentru ușurarea suferințelor oamenilor. Dreptate. Generozitate. Ce cuvinte frumoase! Dar prima lor faptă fusese să-și ațintească mașinile morții asupra unithabului!

Îi fu rușine de inerția lui. Timpul îl presa. Se întoarse.

Scena nu se schimbase deloc. Cu un genunchi pe pămînt, soldatul adăpostit abia mișca. Ceilalți doi stăteau în picioare și discutau. Oameni sau androboți? De data asta întrebarea era crucială. Cum ar fi putut paralizatorul lui Richard să aibă vreun efect asupra unor ființe de metal? Dintr-o dată se gîndi că are răspunsul. Unul dintre soldații care erau în picioare scoase țigările și-i oferi una colegului său. Celui de-al treilea nu-i oferi. Putea să concluzioneze că acesta era androbot iar ceilalți, oameni?... Merita să ia în considerare pariul. Dar cum să se debaraseze de androbot?...

Richard își lovea pumnii unul de altul. Niciodată nu i se ceruse să raționeze așa de repede într-un timp atît de

scurt. Cum să se debaraseze de androbot?... Privirea îi căzu pe Ego, iar soluția țîșni în chip miraculos.

Ridică un panou al carcasei, și un mic ecran apăru. Cercuri și o cruce formau colimatorul. Cu o încetineală de nedescris, Richard se îndepărtă de arborele care îl proteja, și, cînd nu mai fu nici-un obstacol în fața lui Ego, ochi genetyllianul îngenunchear. Imaginea apăru pe ecranul miniatural. Ego o analiză în cîteva clipe. "Distanța: 194 metri; înălțimea pieptului: 72 centimetri; durata traiectoriei pentru a atinge obstacolul cu viteza maximă: 87/100 secunde..."

Richard își mîngîie însoțitorul.

- Sînt dezolat, bătrîne, dar am prea puțin timp ca să mă mai înduioșez...

Reglă dispozitivul de stabilizare. Se afișă programul: "Începutul operației, în șaizeci de secunde. Scop: distrugerea obiectului ochit. Mijlocul: autodistrugere."

Panoul carapacei se rabată. Ego vibra. Spera că genetyllianul nu-și va părăsi locul.

Richard verifică sistemul de legare al trusei, apoi îl abandonă pe Ego și începu să se tîrască în direcția Oului, cu paralizatorul în mînă. Vroia să se apropie cît mai mult de țintă. Nu era un trăgător de excepție, și două sute de metri însemnau mult, chiar ținînd cont de faptul că fasciculul paralizant al armei sale era larg. Cîștigă aproape optzeci de metri.

Se auzi un șuierat. Cei trei soldați întoarseră capul.

... O fracțiune de secundă mai tîrziu, Ego își percută ținta.

Richard se ridică și trase fără nici-o ezitare. Un soldat se prăbuși imediat. Celălalt alergă spre vedetă. Richard trase din nou, și ultimul genetyllian căzu fulgerat.

Fugi să-și dea sufletul. Puncte luminoase apăreau deja pe cer. Ajunse în fața Oului. Ușa alunecă.

O menghină formidabilă îi prinse ceafa. Căzu în genunchi urlînd de durere. În sticla Oului văzu androbotul care se aplecase pentru a-i însoți mișcarea: Ego îi smulsese un braț și o bucată din piept, se clătina, din rană îi țîșneau scîntei, dar era în picioare! Richard încercă în van să scape de degetele care-l strîngeau. Se sufoca. Văzu prima vedetă învîrtindu-se pe deasupra lor. Apoi, vederea i se tulbură... Tocmai cînd era să-și piardă cunoștința, simți sub mînă un contact rece. O armă, aceea a unuia dintre genetyllienii pe care-i doborîse. Se rugă să fie un dezintegrator și, la limita leșinului trase pe deasupra umărului. Strînsoarea se desfăcu dintr-o dată. Un miros de ceară arsă îi lovi nările. Se întoarse. Androbotul nu mai avea cap. Flăcări roșii și albastre țîșneau din deschizătură ca din gura unui vulcan. Căzu grămadă pe spate. Brațul înțepenit arăta cerul.

Richard se cățără în Ou. Comandă sistemul de închidere. Androbotul începuse să ardă în întregime. O navă aterizase. Soldați fugeau spre Ou. Richard apăsă maneta de întoarcere fără să-și mai piardă timpul cu îmbrăcatul scafandrului.

Mai întîi, crezu că era nebun... Își frecă puternic ochii. Trăia un vis deosebit de absurd... Se ciupi de obraz foarte tare și îl duru. Dar asta nu dovedea nimic, pentru că deja în alt vis se ciupise așa și îl duruse și totuși fusese un vis... Se tîrî pînă la fereastră: în spate, în sala de decontractare, era Jessica. O strigă, dar nu-l auzi. Tînăra îl săruta pe... Richard.

Se ridică în picioare, tremurînd. Gîndurile i se limpeziră dintr-o dată. Își aminti de androbotul care fusese cît pe-aci să-i rupă gîtul, de dezintegrator, de eforturile sale ca să

urce în Ou, în vreme ce genetyllienii fugeau spre el, și de maneta pe care o apăsase aproape la întîmplare... Ceasul său de la mînă arăta ora zece, dar pendula agățată pe peretele sălii arăta ora trei... O coroană luminoasă înconjura Oul.

"Nu trebuie să ies... E periculos..."

Se întoarse spre consolă. Două sau trei manevre și s-ar reîntoarce în prezent...

Ce putea spune?... Jessica își ținea brațele în jurul gîtului lui Richard și vorbea zîmbind. Își aminti... "Ora trei este ora potrivită pentru dragoste..." Într-un colț, Cantor îi propunea lui Wazi să părăsească încăperea.

Richard îi dădu o cupă Jessicăi și ea se îndreptă spre acvariu. El - celălalt! -, se duse spre Ou, mîndru, puțin ametit de sărutare, intimidat. Richard se dădu cu un pas înapoi. Dublura sa îi zîmbea... Nu, nu-i zîmbea lui, zîmbea pur și simplu.

Se hotărî. Uită recomandările Jessicăi: "Dacă, din nefericire, centura anti-T se defectează, dispari pur și simplu... În trecut nu mai e loc pentru atomii corpului tău. Înțelegi?" Își îmbrăcă scafandrul, coborî viziera, programă centura și, după cîteva secunde, comandă deschiderea Oului.

Coroana luminoasă acționa încă drept mantie protectoare. Dar mai departe?... Trebuia să nu se mai gîndească. Țîșni de cealaltă parte a ei... Avu senzația că solul o să cedeze sub greutatea lui, că va fi aspirat, înghițit... Nu se întîmplă nimic. Încălțările i se afundară pur și simplu în podea, cu cîțiva centimetri. Pur și simplu?... O stare ciudată de indispoziție îl cuprinse.

Clătinîndu-se de pe un picior pe altul ajunse la Jessica. O sorbi din ochi. Ea contempla acvariul. Dublura sa stătea jos. Peste mai puțin de un minut se va ridica, se va apropia de Jessica, îi va mîngîia părul și umerii. Vroi să i-o ia

înainte: întinse mîna, dar trecu prin umărul Jessicăi şi ea nu se întoarse.

Deci ăsta era trecutul?... Toate fabulele pe care le născociseră poeţii - vax!... El, Richard, adevăratul, se deplasa ca un parazit prin ţesătura timpului, cîntărea numai atît cît să vadă - să vadă şi nimic mai mult... Se putea chinui să-i mîngîie părul Jessicăi, dar nu putea schimba ceva nici măcar cu o iotă... Ea se întoarse zîmbind: el îşi retrase brusc mîna. Zîmbetul nu-i era adresat lui, era pentru celălalt, care fără îndoială o strigase, care se apropia, care-i mîngîia faţa şi părul, care-o îmbrăţişa. Cu ochii închişi, cu capul lăsat pe spate, Jessica îi oferea gura...

Să fii gelos pe tine însuţi, pe tine însuţi într-o altă perioadă, n-avea nici-un sens! Totuşi, cum să denumeşti sentimentul care-l chinuia?... Îi urmări pînă la ultimul pas. Dar cînd închiseră uşa camerei în faţa lui, o pudoare ciudată îl opri să mai înainteze...

Dar, în fond, de ce nu, ce era rău în asta? De fapt, nu era el cel care urma să facă dragoste? Acest moment îi aparţinea, avea dreptul să vadă...

Transpiraţia îl curgea pe obraji. Fu cuprins de nelinişte. Nu, acest moment nu-i aparţinea. Jessica, cea care se dezbrăca în spatele uşii, era a Dublurii sale, tot aşa cum Dublura era a lui - şi amîndoi erau sortiţi morţii... Se dădu înapoi înspăimîntat. I se învîrtea capul. Oxigenul! Se-ntoarse, coborî treptele cît putu de repede şi intră în Ou cu o bucurie de nedescris.

... Cînd îşi veni în fire, Jessica era aplecată asupra lui. Nu-i înţelese foamea ce-l apucase de ea: îi atingea umerii, părul, îi ciupea obrajii - oh, sfînta consistenţă a materiei, oh, minunata rezistenţă a lucrurilor - şi privea în jur suspicios. Dar cum i-ar fi putut explica, aşa, simplu, că un Richard venit din viitor în trecut, adică în prezentul lor,

poate că în acest moment îi observă cu ochi strălucitori de poftă, observator impalpabil...

- Dar Matho, îl întrebă Wazi?

Cîteva secunde mai tîrziu apăru Cantor: o a şaptea navă aterizase în faţa unithabului.

Bătrînul purta o robă lungă, albă. Richard nu văzuse niciodată un om aşa de bătrîn. Şi totuşi, se ţinea drept, foarte demn, nimeni nu-l susţinu cînd coborî scara de metal. Soldaţi în uniformă gri formară un cordon dublu pentru a-i da onorul. Un ofiţer se aruncă în genunchi şi duse la gură un fald al robei; apoi, cînd i se permise să se ridice, vorbi îndelung, arătînd din cînd în cînd spre unithab. Bătrînul clătină din cap. Zîmbi şi spuse cîteva cuvinte; ofiţerul se înclină, iar el înaintă singur spre unithab, cu mîinile încrucişate pe piept.

- Cine e, întrebă Richard?

- Nu ghiceşti?

- Zeltar?... Zeltar e?...

Ea zîmbi ciudat şi, fără să răspundă, îşi reluă locul în faţa ecranului. Genetyllianul rămăsese nemişcat în centrul pieţei. Ridică o mînă în semn de pace. Wazi îl fixă în colimator.

- Prieteni, sînt un om care iubeşte adevărul. Nu am arme. Fără nici-o protecţie vin spre voi. Mă numesc Zeltar...

Debitul verbal era lent, vocea liniştită şi slabă. Uneori, bătrînul respira adînc, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească.

- Ţineţi între pereţii voştri o tînără. Mă poate auzi?

Richard făcu un semn, şi Wazi răspunse afirmativ la întrebare. Bătrînul îşi închise ochii pentru o clipă.

- Jessica, ascultă-mă! Nu știu motivele principale care te-au determinat să fugi, dar trebuie să știi că te-am iertat. Poate că, într-un fel, sînt și eu la fel de vinovat. Știam de legătura ta cu Mark, dar de teamă să nu mă urăști n-am îndrăznit să-i pun capăt. Speram că o să revii la mine de bunăvoie. Ce s-a întîmplat în zilele care ți-au precedat plecarea? Ce gînduri ți-au trecut prin minte? Ți s-a părut ciudată comportarea mea față de tine? Este posibil. Este adevărat că aveam un secret, și regret acum că nu ți l-am împărtășit... Aș vrea atît de mult ca nici acum să nu fie prea tîrziu! Privește, Jessica...

Se întoarse și făcu un semn. Un bărbat și o femeie apărură în vîrful scării. O clipă rămaseră nemișcați, mînă-n mînă, strîngîndu-se unul în altul ca și cum le-ar fi fost frig. Zeltar îi invită să coboare. Bărbatul susținea femeia cu multă tandrețe.

- Este adevărat că aveam un secret, spuse Zeltar primindu-i. De un an începuse cercetarea. Nu îndrăzneam să-ți spun înainte de-a se termina... Privește, Jessica! I-am regăsit, în sfîrșit... Aveai numai cîteva zile cînd un criminal te-a smuls afecțiunii lor... Știi că mai ai doi frați și o soră? Dar or să-ți povestească părinții. Aveți atîtea lucruri să vă spuneți...

Femeia izbucni în suspine. Soțul o îmbrățișă și o liniști cu gesturi demonstrînd afecțiune.

Richard își mușcă buza. Se apropie de Jessica și o atinse pe umăr.

- Părinții tăi... șopti.

Ea se-ntoarse brusc spre el, cu ochii înecați de lacrimi.

- Deci, n-ai înțeles nimic! izbucni.

Înainte ca cineva să fi putut schița vreun gest, țîșni, ridică maneta ce comanda perdeaua energetică și făcu tunurile să sculpe. Wazi acționă atît de repede, pentru ca unithabul să-și recapete protecția, încît genetyllienii nu

putură profita de întrerupere. În acest timp fluxul letal trecuse prin cei trei genetyllieni. Urmă o explozie formidabilă ce lumină piața cu un buchet de sfărîmături multicolore. Bucăți fumegînde de metal se înălțau pînă la înălțimi amețitoare și cădeau pe carlinga navelor, cu zgomot de grindină. Mai mulți soldați se prăbușiră urlînd, arși, doborîți de sfărîmături. Pe dale alunecau limbi de foc care îmbrățișau copacii. Capul lui Zeltar, despărțit de trunchi, se izbi de perdeaua energetică și fu proiectat într-un bazin, sculpînd un jet de scîntei atît de dens încît se învîrti mult timp pe apă înainte de-a se scufunda.

Răspunsul genetyllienilor nu se lăsă așteptat. Toate armele lor intrară în acțiune, de la cele mai grele pînă la dezintegratoarele de mînă. Un potop de foc se concentră asupra perdelei energetice. Un vuiet infernal umplu 3S-ul, și o albeață uluitoare satură ecranele. Richard și Jessica închiseră ochii, își astupară urechile cu mîinile, se-ncovoiară strîmbîndu-se, cu coatele lipite de corp. Wazi întrerupse imediat captatorii sensibili. Ecranele se stinseră și se așternu liniștea. În acest timp se putea urmări pe un ecran creșterea ușoară a temperaturii perdelei energetice...

Richard îi aruncă lui Wazi o privire alarmată. Robotul îl liniști făcîndu-i semn din cap.

- Perdeaua va rezista, spuse cu un fel de mîndrie. Domnii aceștia vor face bătături la degete, și atîta tot. Vor pleca în mai puțin de-o oră...

... Previziunea lui Wazi se dovedi exactă. De trei ori eșuară vizitatorii în încercarea lor de-a străpunge protecția unithabului și, în mai puțin de zece minute după ultima lor încercare, vedetele își luară zborul. Le urmăriră o vreme pe ecrane, apoi se pierdură în spațiu. Din trecerea genetyl-

lienilor pe Terra rămîneau rămăşiţele torsionate ale celor trei androboţi, copaci arzînd şi certitudinea că se vor întoarce.

Îşi aruncă ultima bucăţică de brioşă crapilor din bazin şi se întoarse spre Jessica, cu mîinile în buzunare.

- Te asigur că nu avem de ce să ne temem, spuse cu o sclipire de excitare în glas. Wazi este categoric: genetyllienii nu se vor întoarce decît după luni şi luni. Poate chiar peste un an.

- Uite că ai încredere în Wazi... E ceva nou, remarcă zîmbind.

Nu era nici-o ironie în zîmbetul său, mai curînd o mirare ce-o distra. Richard nu se supără. E adevărat că vrusese să-l termine pe Wazi cu cîteva ore mai devreme, dar atunci, chiar meritase să fie terminat. Acum, argumentele sale erau solide, trebuiau să fie luate în seamă. Genetyllienii constataseră că armele lor erau inoperante asupra perdelei protectoare, şi totodată că acelea ale unithabului puteau, cînd li se oferea ocazia, să le producă pagube serioase. De altfel, şi datorită acestei flote de patru sute de nave, aşteptate să apară dintr-o clipă în alta, se temuseră ca situaţia să nu devină critică pentru ei. În mintea lor, fiecare minut le era potrivnic. Iată de ce plecaseră. Iată de ce va mai curge multă apă pe rîuri înainte de-a încerca să revină.

- Şi apoi, la modul general, trebuie să fii întotdeauna optimist. Nu crezi?

I-ar fi plăcut ca vocea să-i fie încărcată de o forţă persuasivă. Uneori, pentru a suplini o astfel de lipsă îşi scotea mîinile din buzunare şi îşi anima discursurile cu gesturi vii.

Jessica fixase o oglindă de ramura unui stejar. După

ce-şi lăsase părul ud peste faţă, se chinuia să-şi facă o cărare impecabilă. Uneori oglinda se clătina din cauza adierii, şi atunci făcea cîte un pas ca să-şi regăsească imaginea.

- Pe parcursul unui an se pot întîmpla o grămadă de lucruri, continuă Richard. Te-ai gîndit la o revoluţie pe Genetyllis? În fond, ce e Zeltar fără Oul său? Aproape nimic! Cine ştie dacă poporul, avertizat de dispariţia Oului şi a lui *Zeltarex*, nu l-a răsturnat deja de la putere? Desigur că poporul tău va dori să recupereze Oul, e normal. O să-l înapoiem, şi savanţii voştri vor fabrica cu sutele. Vei deveni o eroină naţională, cea care a dărîmat zeltarismul. Ţi se vor acorda medalii, ţi se vor ridica statui, iar în şcoli... în şcoli... Mă asculţi? La ce te gîndeşti?

- La nimic.

- Ba te gîndeşti la ceva. Zîmbeşti.

- Ei bine, pentru că ţii să afli, mă gîndesc că în acest moment toate canalele de televiziune de pe Genetyllis se luptă sfîşiindu-se cu ghiarele şi cu dinţii să obţină contractul secolului: transmiterea mea în direct şi în relief din camera de dezmembrare. Uite la ce mă gîndesc. Eşti mulţumit?

Se dezmetici dintr-o dată. Nu-l auzise. Nimic din ceea ce spusese nu înţelesese. Se aşeză pe iarbă.

- Ascultă, reluă cu o voce caldă, îţi înţeleg sentimentele, dar mă mir că o fată ca tine, care a dat dovadă de mult curaj, se lasă cuprinsă de disperare.

- Sînt disperată, şi ce-i cu asta? Totuşi, nu sînt tristă pentru atîta lucru.

- Dar de ce disperată? Îţi repet că avem un an în faţa noastră şi că...

- O oră, o lună, un an, tot condamnare la moarte se cheamă. Sînt realistă.

Își fardă pleoapele cu o pudră violetă. Richard observă că era foarte emoționată.

- Să nu crezi că mă las copleșită. N-or să pună ușor mîna pe mine. Detest moartea. De fapt era cît pe-aci să reușesc. De exemplu, dacă Mark ar fi fost o idee mai curajos, în clipa asta am fi fost pe Dory. Bărbații și cu mine n-am făcut alianțe reușite. Ai grijă.

Formulase avertismentul cu gravitate, dar evident era o glumă, căci foarte curînd zîmbi și se apropie de Richard.

- Glumesc, îi spuse petrecîndu-și brațul pe după gîtul lui. Tu, tu nu ești ca ceilalți bărbați. Mă rog, ca fel de a gîndi, vreau să spun...

- Ce știi tu?

- Și apoi, tu ești un savant! Tu cîntărești totul, ce e pentru, ce e contra. Eu n-am decît trei sau patru idei. Nu văd mai departe de lungul nasului. Poate că de aia încă mai trăiesc. Nu sînt inteligentă și de aceea gîndesc pripit. Să știi că ceea ce-ți spun n-am mai spus-o...

- N-ai mai spus-o la nimeni! Mi-o spui mie pentru că nu sînt decît un amărît de visător imbecil! Așa-i? Mărturisește că asta e!

- Nu trebuie să te-nfurii...

- Nu mă-nfurii. De altfel, dacă ar trebui, aș putea să renunț la tot și să trăiesc cu tine în pădure, într-un colțișor oarecare al Terrei, fără nici-o teamă: cunosc fructele, ciupercile, plantele sălbatice. Știu să pun capcane, să sap adăposturi, să fac arcuri și săgeți, să prind pești și chiar să fac focul cu două bețe și... Totuși, nu trebuie să ne fie teamă...

- De ce-mi spui toate astea?

- Așa... Am chef de vorbă.

- Îmi place mult să te-ascult, îi spuse mîngîindu-i părul. Sînt femeia ta, știi.

Mărturisirea îi făcu inima să-i bată mai tare. Nici nu îndrăzni s-o îmbrățișeze.

- Ce faci în după-amiaza asta, îl întrebă Jessica?

Se ridică și-i spuse c-ar fi dorit să asiste la funeraliile lui Matho. Dar tradiția nabișilor nu-i permitea. Deși trăise mult cu ei și-i iubea, nu era unul de-al lor. Ceremonia va fi secretă. Vor avea loc dansuri, ritualuri magice, rugăciuni adresate zeului Cam. Apoi, corpul lui Matho va fi ars. Mîine vor putea merge în sat.

- Voi urma programul pe care mi l-am stabilit: o să mă duc la Paris.

- Ce-i asta?

- Paris este capitala țării în care ne aflăm. Cînd străbunii noștri au părăsit Terra, n-au luat cu ei decît strictul necesar. Surplusul, adică, printre altele, și operele de artă, a rămas aici. Paris... Am întîlnit numele ăsta de sute de ori în cărțile mele. Sînt luni întregi de cînd doresc să mă duc.

- Vei lipsi mult timp?

- Nu, nu, numai după-amiază. Simplă luare de contact. Vrei să vii cu mine?

- Bănuiesc că vei aduce opere de artă ca cele care se găsesc în sala de decontractare sau în camera ta.

- Păi... Fără îndoială.

Jessica se strîmbă.

- Nu vreau. Nu vreau să te supăr, dar nu-mi plac operele de artă. Nu-mi plac nici ruinele. Știi ce voi face? Te voi aștepta. Ți-am spus că sînt femeia ta și asta te-a tulburat, nu-i așa? Ți-a făcut plăcere, dar n-am urmărit asta. Vreau să spun... Vezi, nu sînt prea subtilă, nu știu să mă exprim... Nu ți-am spus asta ca să-ți fac plăcere, ci pentru că așa simt... În după-amiaza aceasta te voi aștepta ca o soție. Voi culege flori ca să împodobesc sala de decontractare. O să scotocesc în valize ca să găsesc rochii, o să pregătesc masa, o să-ți fac o prăjitură.

- O prăjitură? Tu?...

- Ei, da, domnule! Nu trebuie să crezi totul... adăugă, făcînd cu ochiul.

Pentru prima dată de cînd o cunoștea se gîndi că-i frumoasă cu adevărat. Fără îndoială, lumina soarelui care apunea contribuia și ea, punîndu-i părul în evidență, animîndu-i fața cu umbre și culori suave ce-o avantajau. Acolo, pe buză, era ceva, ca o picătură de lapte... Ce bărbat n-ar fi ronțăit-o în clipa asta? "Într-o zi, un copilaș va umple unithabul cu gîngurelile și strengăriile sale. O să-l țin pe genunchi, o să-i spun povești, o să-l învăț poezii, arta subtilă a jocului de dame, pescuitul și tot ceea ce știu. Ce prințișor va fi! Iar eu voi fi pentru el ce-a fost Chiron pentru Asclepios!" Așa gîndea Cantor, binecuvîntînd hazardul care vrusese ca Richard să se întîlnească cu Jessica.

- Nu ți se pare că învăț repede?

De mai multe minute încerca să urmeze exact cursul rîului, inclusiv toate meandrele. Pilota cu precizie, puțin cam îndrăzneț, pentru a înfrumuseța manevrele care i se păreau prea ușoare. Vedeta zvîcnea adesea, pierdea din altitudine și cădea ca un erete frecîndu-se de suprafața apei, unde se lăsa dusă ca o epavă tîrîtă de curent. Dar înaintea fiecărei improvizații de acest gen, Jessica îl prevenea pe Cantor de ceea ce intenționa să facă, și robotul constata cu admirație că hazardul nu intervenea absolut deloc în reușita comandantului său de bord. Îi lăudă în gînd dexteritatea și binecuvîntă încă o dată întîmplarea că înzestrase cu atîta curaj o persoană atît de drăguță.

Curînd, Jessica păru că se plictisise. Trase de comenzi și vedeta se înălță în văzduh. Cantor spuse că era tîrziu. Cala era plină de flori. Dacă vroia să facă buchete de flori

și să pregătească o masă rafinată, înaintea întoarcerii lui Richard, nu mai trebuiau să tîndălească. Jessica studia peisajul.

Cînd observă două coloane cafenii, îi scăpă o exclamație de surprindere. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Era o operă de artă? Dacă da, atunci îi plăceau operele de artă.

- Sînt hornurile zînelor, spuse Cantor, căruia entuziasmul Jessicăi îi întărea părerea bună pe care o avea despre ea. Mai sînt numite și *Domnișoarele*.

Vedeta se învîrti îndelung în jurul coloanelor și Cantor avu răgaz din belșug să explice cum săpase vîntul secole întregi roca, pentru a crea aceste minunății. Profită de moment ca să evoce Marele Canion din Colorado, ciuperca din Valea Morții, falezele de la Etretat și alte manifestări remarcabile de eroziune, pe care Richard i le va arăta într-o zi. Atunci cînd tînăra își satisfăcu curiozitatea, plecară.

După un timp, Cantor, care compunea mintal meniul serii, observă că nu mergeau în direcția care trebuia, ba chiar mergeau în sens invers, așa că vedeta se întoarse. *Domnișoarele* se înălțau la orizont. Erau foarte apropiate una de alta, și Cantor calculă că anvergura vedetei depășea vizibil distanța care le despărțea. Se întrebă brusc de ce-i venise în minte să facă un astfel de calcul. Nu, nu era posibil!... Îi sclipiră ochii: îndreptă spre tînără o privire imploratoare.

- Ei, aș! îi spuse Jessica zîmbind.

Vedeta țîșni. Cantor fu țintuit de scaun. Coloanele crescură înnebunitor de repede. Cînd înțelese că Jessica nu va modifica direcția, robotul își trînti picioarele pe tabloul de bord, se crispă, scoase un strigăt aproape omenesc și, în ultima clipă, își puse mîinile la organele văzului. Imediat după asta fu proiectat spre dreapta și izbi violent cu capul carlinga; a doua manevră, aproape instan-

tanee, îl readuse în poziția inițială. Își luă mîinile din fața organelor văzului. Trecuseră...

Atunci, o furie robotnică de o amploare excepțională, o furie din cele care nu pot fi stăpînite, chiar atunci cînd ești cel mai manierat robot, cuprinse Assimul lui Cantor care urlă agitîndu-și brațele:

- Sînteți nebună! Complet nebună! O pasăre ar avea mai mult bun-simț ca dumneavoastră! Nu era destul loc la dreapta, la stînga, pe deasupra?

- Semănau atît de mult, îi explică mirată de această izbucnire. A fost ca un semn, înțelegi? Sărmanele, trebuiau să aibă și ele o utilitate. Te înfurii ca Richard. Se vede bine că ești creatura sa.

- Creatură sînteți dumneavoastră!

- Fi politicos, ia vezi! Patru ore am cules flori. Era vremea să fac și eu ceva ca să-mi umplu timpul, nu?

- Femeile Timpurilor Vechi culegeau flori și nu li se-ntîmpla nimic!

- Nu mai sîntem în Timpurile Vechi!

- Iar dumneavoastră nu sînteți femeie!

- E un compliment? îl întrebă zîmbind.

Cantor își lăsă mîinile să-i cadă pe genunchi. Într-o clipă păru că se chircește, scîrbit.

- Sînteți imposibilă. Scuzați-mi izbucnirea, dar sînt creat astfel că... Vreau să spun că oricărui individ normal, în locul meu, i-ar fi fost frică. Mă supun necesităților Assimului meu. Vă promit că pe viitor...

Promisiunea îi rămase în suspans. Un obiect strălucea la limita cîmpului său vizual, către nord-est. Îl arătă cu degetul. Jessica se strădui în van să-l distingă.

- Richard?...

Cantor făcu semn din cap că nu. Mașinăria zbura prea sus și prea repede. Și pe urmă, Richard urma să se întoarcă abia la căderea nopții.

- Reduceți viteza. Coborîți. Unithabul nu este prea departe. Urmăriți cursul rîului. Avem șanse să nu fim observați.

Jessica se supuse.

Apoi nu mai vorbiră, și pîndiră cerul.

Cînd trecură de ultima colină, observară clădirile unithabului. În aceeași clipă, nava necunoscută străpunse un nor în stînga lor și se năpusti spre ei. Era un avizo genetyllian.

- Cu toată viteza! urlă Cantor.

Vedeta țîșni. Avizoul vira, o depăși cu o deosebită ușurință, apoi, reducînd viteza, luă o traiectorie paralelă.

- Mai repede! zise Cantor. Hai, mai repede!

- Sînt la maxim! Vedeta asta parc-ar fi o broască țestoasă! Are arme măcar?

Cantor răspunse că trebuia să fie un paralizator sau două în cutia din bord. Tînăra făcu o grimasă. Un paralizator era exact ce trebuia ca să distrugi un avizo înarmat cu tunuri!

- Nu-nțeleg, zise Cantor. Dac-ar fi vrut să ne doboare ar fi făcut-o de mult. Poate că-și fac socotelile... Spuneți-mi: avizourile sînt echipate cu vreun sistem capabil să imobilizeze un obiect la distanță, ceva ca o plasă magnetică?

- Nu. Oricum, nu pentru un obiect așa de mare ca vedeta noastră.

Cantor clătină din cap.

- Atunci, poate caută să ne contacteze.

Deschise receptorii sonori.

Era noapte cînd Richard văzu unithabul. Piața era împănată de lumini ca un tort de aniversare. Perimetrul îi

fusese marcat cu lumini roșii. O cruce albastră marca locul unde trebuia să aterizeze vedeta.

Acordă atenția obișnuită manevrei de aterizare. Nu aducea o vedetă, ci un galion, o peșteră a lui Ali Baba, o sărbătoare a minții. Tablouri, sculpturi, obiecte de aur, cărți rare, cele mai pure produse ale geniului omenesc burdușeau cala...

Sări pe pămînt și se întinse cu voluptate, apoi își aprinse o țigară. Jessica nu-i ieși în întîmpinare. Nu fu surprins, ba dimpotrivă: pe dalele luminoase ale pieței, frunze și flori albastre, fire de iarbă se reliefau ca reperele unui drum al dragostei. Erau viorele, sau nu-mă-uita, sau brebenei, sau cine știe ce flori, n-ar fi știut să spună, pentru că nu știa nimic despre flori. Dar ce conta? Acestea duceau pînă la intrarea în unithab. Le scăpase Jessica din mînă la întoarcerea din plimbare. Acestea dovedeau că se gîndise la el. Duse una la gură, o sărută și o înfipse în păr.

Un rîs sarcastic îl făcu să-și întoarcă capul, și văzu un bărbat apărînd din spatele unuia dintre copacii ce înconjurau piața. Necunoscutul rîse îndelung, apoi se arătă în zona luminată, înalt, slab și murdar.

- Doctor Richard? bănuiesc... îl întrebă, ștergîndu-se la ochi. Înțelesesem că sînteți o ființă sensibilă, dar chiar așa!... Dumnezeule, păreți atît de stilat!...

Richard aruncă floarea din păr. Bărbatul nu putea fi un soldat al lui Zeltar. Prea murdar și prea prefăcut. Un soldat, pînă acum și-ar fi ațintit deja arma asupra lui și ar fi intrat în subiect. De un soldat i-ar fi fost mai puțină teamă.

- Cine sînteți?

Bărbatul scoase un bețigaș din buzunarul bluzei și-l mușcă. Înainta clătinîndu-se.

- Mda. Trebuie să fi avut un nume cînd eram mic. Așteptați să mă gîndesc...

Culese o floare de pe jos, o puse la ureche și rîse în chip bizar, ca și cum s-ar fi fortat. Arătă niște dinți uluitori.

- Astăzi mă numesc Tigrul, reluă el zdrobind floarea între degete. S-ar părea că mai sînt tigri pe planeta asta. Eu n-am văzut decît în holograme. Doamne, nimic nu e mai frumos ca un tigru, nici măcar o femeie! Și un leu e frumos. Dacă nu mă-nșel, ăsta are un bot cu coamă. Coama e, ca să zicem așa, o coroană de peri, și de aia se spune că leul este regele animalelor. Leul, poate din punct de vedere estetic, dar și tigrul, cu dungile alea, arată bine. Nu, mie leul nu-mi place. Ăsta omoară ca să mănînce. Mi se pare josnic, mi se pare lucrul cel mai josnic. Un leu, dus în fața unui tribunal, sînt sigur c-ar începe să se smiorcăie. Ar spune: am ucis pentru că mi-era foame, am ucis ca să-mi hrănesc puișorii, am ucis ca să-mi hrănesc soțioara, am ucis ca să-mi hrănesc socrișoara, mă rog, numai prostii de astea. Ce pervers! Scuip pe leu și pe cei care-i seamănă! Un tigru, dimpotrivă, ucide numai așa. Am ucis așa, ar spune juriului, pentru c-așa am avut chef. O clipă mai curînd sau mai tîrziu aș fi ucis pe altcineva, și duceți-vă dracu', toți cîți sînteți aci! E ceva dumnezeiesc în tigru. Dumneavoastră, doctore, ați ucis pînă acum? Nu vorbesc de pureci, de păduchi, care vă pișcă, pentru că astea sînt crime utile, crime de birocrat, de leu, în fond. Nu mă refer nici la greșelile bisturiului!... Nu, vreau să spun o crimă ca lumea. Eu, într-o zi, am prins o păsărică. Avea aripa ruptă și piuia să-ți topească inima. Își chema mama. Vederea ei mi-a pompat doi litri de lacrimi. Nu mai mergea așa. Ce părere și-ar fi făcut lumea despre mine? Am dat cu banul. Ban, o zdrobesc, marca, o-ngrijesc. A ieșit marca. Atunci am zdrobit-o, pentru că nu sînt un sclav, nu mă comandă o monedă. Știți de ce mi se spune Tigrul?

Își răsfrînse buzele, lăsînd să se vadă două rînduri de

dinți, surprinzători, atît de albi și de regulați încît păreau falși.

- Sînt adevărați, spuse bărbatul.

Alăturînd vorbelor fapta, prinse un incisiv între degetul mare și arătător și forță în sus.

- Ține... Vă uimește, nu? Nici-o carie de cînd m-am născut. Trebuie să recunosc că nu mănînc niciodată zahăr, sau ceva de genul ăsta.

Arătă betigașul galben pe care-l mesteca.

- Fluorexyl. Consum tone-ntregi. Femeilor le plac dinții frumoși. Sînt convins că e primul lucru pe care-l remarcă la un bărbat. Femeile seamănă cu cotofenele. Dar, la ziceți, a dumneavoastră, nici ea n-arată rău. Oh, o știu bine! Am putea spune că sîntem tovarăși. A naibii Jessica!

- Jessica...

- Mai sînt tigri prin zonă? Pentru că mi-ar place să-i văd în carne și oase.

- Ce i-ați făcut lui Jessica? întrebă Richard înaintînd cu un pas.

Bărbatul își contractă maxilarele și respiră mai repede. Își trecu bastonașul în mîna stîngă, iar dreapta îi alunecă pînă cînd atinse crosa armei.

- Ți-am pus o întrebare, șuieră. Te-am întrebat dacă sînt tigri pe-aici. E clar? Nu pot fi două răspunsuri, numai da sau nu! De ce nu m-asculți?

Cu o mișcare scurtă scoase arma din toc și, ținînd-o cu amîndouă mîinile, și depărtînd picioarele, îl ținti pe Richard.

- Acum o să fii drăguț să-mi răspunzi. "Tigrule, o să spui, o să fiu drăguț să-ți răspund". Zi odată!... Număr pînă la trei și îți jur că apoi...

- Da-i complet nebun, tipul ăsta!

- Bea...

- Îți spun că e scrîntit, e sonat, are ceva sărit!

- Bea și liniștește-te!... Acum s-a rezolvat.

Richard nu mai insistă și goli dintr-o dată paharul pe care i-l întindea Jessica. Era alcool. Se simți mai bine. Se răsturnă în fotoliu suspinînd.

- Mă simt de parcă m-aș fi trezit dintr-un coșmar... Deci, e adevărat că vă cunoașteți?

Jessica ridică din umeri.

- Puțin. Nu-i un individ rău, și să știi că nici ceilalți. Nu trebuie să-i judeci după cum arată.

Richard numără vreo șaizeci de bărbați, prost îmbrăcați și murdari. Vorbeau tare, spuneau bancuri porcoase și rîdeau fără reținere; dar își purtau armele atît de firesc încît păreau că fac parte din ei. De fiecare dată cînd se-ntorcea cîte unul, patul armei arunca sclipiri, iar cînd cei mai dezinvolți își schimbau greutatea corpului de pe un picior pe altul, patul armei oferea degetului mare un sprijin comod.

Cantor mergea de la un grup la altul. Tușea discret înainte de a-și oferi platoul încărcat de băuturi, de biscuiți, de sendvișuri, de bomboane, de țigări. La apariția sa izbucnea un strigăt unanim, și douăsprezece mîini îl despuiau cît ai clipi din ochi. I se mulțumea în doi peri, fiind numit "munte umblător" sau "robopitec". Din înfundăturile și zgîrieturile ce-i acopereau carcasa, traseră concluzia că avea o logodnică foarte focoasă. Insistară s-o vadă. Dar Cantor nu se formaliza de tratamentele astea neobișnuite. Cu un simț al ospitalității demn de laudă, culegea discret hîrtiile unse și chiștoacele risipite pe covoare și le arunca unde trebuie, fără a face vreun reproș, aranja cărțile scoase din bibliotecă și părăsite cu foile desfăcute pe colțurile meselor. Ici recomanda cu voce joasă să nu se mai cioca-

nească pe sticla acvariului nici cu unghiile, nici cu patul armei; colo explica îndelung că era inutil să fie zgîriate cu cuțitul statuile de bronz, pentru că nu erau de aur. Numai Oul era scutit de acest tratament. Instinctiv, coborau vocea cînd treceau prin fața lui. Cîțiva îndrăzneți îl atinseră pe furiș cu vîrful degetelor, cum ai mîngîia statuia unui zeu protector.

În sfîrșit, în pragul ușii apăru Portejoie, cu o mînă în șold iar cu cealaltă alungînd norii de fum ce-i avea în față. Era înalt, solid, cu umerii lați. Părul, în întregime alb, nu altera impresia de putere pe care o degaja. Îl observă pe Richard, clătină din cap și se îndreptă spre el. De două sau de trei ori îmbrînci violent bărbații care-i stăteau în cale, negîndindu-se că i-ar fi putut ocoli. Oamenii se întorceau furioși, dar cînd îl recunoșteau îi zîmbeau. Cînd ajunse la Richard și Jessica, scoase o batistă din mînecă și își șterse fruntea și gîtul.

- Niciodată nu mi-a fost așa cald...

Se instală pe canapea lîngă Jessica. După cîteva secunde, Richard îi întinse mîna.

- Vă mulțumesc pentru intervenția dumneavoastră.

- Eu l-am însărcinat pe Tigru să vă pîndească sosirea. Trebuia să ne avertizeze, și Jessica v-ar fi ieșit în întîmpinare. I-am administrat o corecție de care o să-și amintească.

- Wazt nu supraveghează hiperecranul? M-ar fi putut preveni.

- Pregătește camerele, spuse Jessica. Știi că avem multă lume de adăpostit în seara asta...

- Probabil că Tigrul a adormit în grădină, reluă Portejoie. Băuse, și cum îi e suficient parfumul unei flori ca să se amețească... L-ați surprins. L-ați lăsat să vorbească și adoră asta. În special din cauza dinților... Tu!

Cantor se întoarse și se înclină pentru a-și prezenta

platoul. Portejoie goli două pahare unul după altul, zicînd că niciodată nu-i fusese așa de sete, și apoi îl opri pe al treilea în mînă.

- Noi ne-am ascuns avizourile, înțelegeți? Văzîndu-le, ați fi putut crede că sîntem zeltarieni. Cine știe ce v-ar mai fi trecut prin cap. V-a explicat Jessica?

- Încă nu.

- Venim de pe Dory. Nu cu prea mult timp în urmă, planeta noastră era... poftim, ca să mă exprim așa: Sfîntul Spațiu al Purificării. Cînd ieși dintr-un purgatoriu, în mod normal ești... normal, da, sănătos, spălat de toate murdăriile, ce mai, zeltarian. Decenii întregi pe Dory au fost deversate tone de bărbați și de femei, ba chiar și cîțiva copii, mai precoci sau mai înapoiați, depinde de cum vrei s-o iei. Un adevărat tomberon de gunoi, Sfîntul Spațiu... Eu, cel care vă vorbesc acum, sînt un deșeu, iar ceilalți la fel. Așa că dacă uneori sîntem mai răi... Deci, ce spuneam?

- După cîte mi-a spus Jessica, Dory s-a răsculat.

- E bine că știți principalul. În curînd se vor împlini cinci ani de atunci și, în fiecare an, primim sute de fugari cu arme și bagaje, sau numai cu ura față de Zeltar, ceea ce nu e chiar nimic. Acum sîntem o adevărată forță... Dar, fără îndoială că vă întrebați ce căutăm aici. Ei bine, acum cîteva săptămîni am detectat prezența lui *Zeltarex* în spațiu, din întîmplare...

Portejoie îi aruncă o privire scurtă Jessicăi.

- Nu-i ascunde nimic, spuse tînăra, e de-ai noștri.

- Atunci, hai să spunem că n-a fost chiar din întîmplare, reluă doryanul. Am captat un transmag care provenea de pe *Zeltarex*.

- Eu l-am expediat, mărturisi Jessica.

- Nu mi-ai spus niciodată de acest transmag...

- Normal, pentru că n-aveam de unde să știu că ajunsese pe Dory... Și chiar dacă aș fi știut... Mark și cu mine

începusem să ne certăm, înțelegi? Știam că nu ne mai îndreptam spre Dory, pentru că-mi spusese. Dar niciodată n-a vrut să-mi spună planeta spre care dirija nava. El pilota, iar eu, eu nu cunoșteam bine spațiul. Informațiile pe care le depusesem în transmag erau atît de vagi încît n-am crezut niciodată că doryenii îmi vor găsi urma...

- E adevărat, confirmă Portejoie. Am început să-l vînăm pe *Zeltarex*, dar în mod sigur am fi abandonat partida dacă nu ne-ar fi căzut un dar din cer. De data asta, mesajul primit fusese redactat de Mark. Bineînțeles că nu ne era destinat nouă. Mark relata că pyramidiumul era pe punctul de-a se termina și că nu se putea întoarce pe Genetyllis. Și dădea coordonatele planetei de destinație. Era Terra Timpurilor Vechi. Ciinele ăla spunea și cît de mult își regreta fapta, că Jessica îl vrăjise, că la întoarcere era gata să se arunce la picioarele lui Zeltar și că de acum înainte îl va servi cu trup și suflet.

- Înțelegi, spuse Jessica, Mark trebuie să fi răspîndit prin spațiu vreo jumătate de duzină de transmaguri cu destinația Genetyllis. Unul dintre ele a fost captat de interceptorii-TM ai doryenilor, iar comandoul care ne-a vizitat azi-dimineață a captat altul cu puțin înainte. Iată de ce am fost reperată așa de repede. Portejoie și oamenii săi au ajuns la cîteva ore după plecarea genetyllienilor. Poftim, acum cred că știi totul.

Richard făcu din cap semn că da.

O privi pe Jessica, apoi îl privi pe Portejoie.

- E ciudat, spuse într-un tîrziu. Vă cunoșteați dinainte? S-ar zice că...

Portejoie se-ntoarse spre tînără, și ea se pregătea să răspundă în momentul în care izbucniră voci și rîsete stridente față de tonul conversațiilor de pînă atunci. Se formase un cerc pe care doryenii se grăbeau să-l mărească. Un bărbat îl lovea pe Cantor cu toată forța pumnilor

săi, violent, ca pe o ușă care nu ți se deschide. Robotul îi încasa fără să crîcnească, un braț atîrnîndu-i de-a lungul corpului, iar pe celălalt îl folosea ca să-și ferească platoul de gesturile isterice. Numai o sclipire mai vie ca de obicei a organelor văzului arăta cît de mult îl tulbura rolul pe care era obligat să-l joace. Într-adevăr, omul, încurajat de glasurile prietenilor și de alcoolul care-i ardea creierul, striga la Cantor să îngenuncheze: vroia să i se urce-n spate și să-l călăreas-că. Spectatorii se distrau ca la balamuc. Ciocăneau paharele cu lamele cuțitelor, băteau din palme și scandau: În genunchi! În genunchi! Dintr-o dată, bărbatul se arătă extenuat de eforturile zadarnice pe care le depusese. Era tînăr, blond spălăcit, slăbuț. Îl văzură lipindu-și obrazul de pieptul lui Cantor și alunecînd ușurel de-a lungul corpului său, gemînd. Se chirci de tot la picioarele robotului, strîngînd cu un braț o coapsă a lui, așa cum se agață un marinar pe furtună de catargul mare, și începu să respire gîfîind din greu între genunchii de metal. Înfrîngerea declanșă un val de huiduieli, care răniră amorul propriu al tînărului doryan. Își adună forțele, se ridică, luă o scrumieră și, înarmat așa, se năpusti asupra lui Cantor. Ochii robotului pilpîiră. Își căută stăpînul în mulțime. Richard era acolo. Furia sa se transferă în Assimul lui Cantor... După o secundă, doryanul fu adunat de pe jos, urlînd de durere: Cantor strîngea în pumnul său catarama centurii, cămașa și o bucată bună din burta lui.

Era o scenă destul de nostimă să-l vezi pe Cantor Uriașul mergînd cu pași mititei ținînd într-o mînă platoul și în cealaltă paiața chelboasă ce se bălăbănea urlînd. Doryenii salutară cu rîsete copioase interludiul care le era oferit, fără să se sinchisească de ceea ce i se întîmpla unuia de-al lor. Singur Richard înțelese că robotul se-ndrepta spre o masă de-al cărei colț urma să zdrobească

capul agresorului său. Strigă la el că jocul se terminase. Risetele încetară. Cantor se opri şi-şi eliberă încărcătura.

Portejoie se apropie de tînărul buimăcit care gemea ţinîndu-se de burtă. Îl ajută să se ridice.

- Micuţul meu Orlando, ce ţi s-a întîmplat?

Tînărul doryan avea lacrimi în ochi. Bîlbîi o frază de neînţeles. Portejoie îi mîngîie obrazul, şi, timp de-o clipă, Richard crezu c-o să-l îmbrăţişeze. Cineva îi şopti la ureche: "Păr-Alb o să ni-l însurubeze..." În aceeaşi clipă, o palmă de o forţă extraordinară îl făcu pe Orlando să se-nvîrtească în jurul său. "Abia trei sute de grade, zise vecinul lui Richard. Păr-Alb ori îmbătrîneşte, ori trişează... Orlando e protejatul său..."

- Bandă de tîlhari, strigă Portejoie asistenţei, nu vă este ruşine? Aţi băut băuturi fine, aţi mîncat gustări rafinate, iar în clipa asta vi se pregătesc paturi adevărate! Dar în ciuda acestora, vă purtaţi ca nişte porci ordinari!... Sîntem invitaţi aici, nu soldaţi într-o ţară cucerită!... Pe cel care-l mai prind că repetă jocul micuţului Orlando nu-l înşurubez, îl deşurubez! Hai, duceţi-vă să clociţi în cuibarele voastre acum! Mîine dimineaţă, pe ăla care n-o să fie ras, îl rad eu cu cuţitul. Dispăreţi!

Se împrăştiară destul de repede, în ordine şi linişte. Cîţiva doryeni chiar ţinură să-i strîngă mîna lui Cantor şi să-i prezinte scuze.

- Acceptaţi scuzele noastre, îi spuse Portejoie lui Richard. Nu sînt prea bine educaţi, cu siguranţă, dar nici chiar aşa de răi nu sînt. De cîte ori n-am văzut cîte unul din ei cuprins de tristeţe, că izbucnea în suspine şi pronunţa numele mamei? Vă daţi seama? Nişte puşti... Dar la urma urmelor, dacă trebuie, sînt în stare să-şi omoare şi tatăl. De altfel, mai mulţi dintre ei ai şi făcut-o.

După aceste cuvinte, Portejoie îi părăsi. Înainte de

culcare trebuia să controleze soldaţii care făceau de gardă la avizouri şi în jurul unithabului.

După ce doryenii evacuară sala, liniştea păru ciudată. Richard făcu cîţiva paşi. Sîngele îi bătea în tîmple. Se duse să deschidă o fereastră, pentru că aerul era încărcat, şi se întoarse. Hîrtii unse, bucăţi de cîrnăciori, resturi de sendvişuri, în care se mai vedea urma dinţilor, făceau casă bună pe covor cu chiştoacele şi resturile de pămînt desprinse de pe tălpile încălţărilor; pahare răsturnate pe mese încă mai picurau; după ce-şi mestecase voluptos guma de mestecat, cineva o lipise pe sexul şi pe sfîrcurile sînilor Dianei. Richard căută în sala enormă buchetele pe care i le promisese Jessica. De altfel, nu florile îl interesau, ci promisiunea. Nu era nici-o floare. Se apropie de acvariu şi se abandonă contemplării lui. În catifeaua grotelor, triunghiuri cu ochii aurii îi aruncau priviri liniştite.

- Îmi pare rău...

Jessica venise lîngă el fără zgomot. Dădu din umeri.

- Prietenii prietenilor mei sînt prietenii mei...

Întoarseră capul: Cantor intră cu aspiratorul.

Mai curînd căzu, decît se aşeză pe un scaun.

- O să te servesc eu, îi spuse Jessica.

- Nu-i nevoie... Pot s-o fac şi singur.

Jessica insistă să stea liniştit, apoi luă două farfurii, două pahare, două şervetele, vinul şi puiul rece. Pentru că nu găsea pîinea şi restul tacîmurilor, trebui ca el să se ridice.

- Mă duc să le caut, dar, între timp, am un cadou pentru tine.

Își pipăi buzunarele de la pantaloni, de la cămașă, și-și încruntă sprîncenele.

- Totuși, eram sigur că... Ar fi prea prostesc să...

Dintr-o dată își aminti și, zîmbind, se descheie la cămașă: în jurul gîtului avea un colier din perle și bilute de aur ajurate; pandantivul era o inimă cu flori de crin.

- A fost al unei regine. Nu-i știu numele, plăcuța era pe jumătate ștearsă... Se termina în *ie*: Marie, Annie, Sophie, Eugenie...

Fu cît pe-aci să adauge că nu comisese un furt în adevăratul înțeles al cuvîntului, pentru că un colier al unei regine îi revenea altei regine, dar acest compliment, copt îndelung în mintea lui, acum i se părea detestabil și nu mai zise nimic.

Jessica privea nemișcată, fără să scoată o vorbă, colierul care-i strălucea în mîini.

- Știu bine că nu-ți plac în mod deosebit bijuteriile, îi spuse puțin decepționat, dar mă gîndisem că măcar o dată... De altfel n-ai nici-o obligație să-l porți. Poate fi folosit și ca un element decorativ pe perete, de exemplu...

Jessica se apropie.

- Ajută-mă, îi spuse întorcîndu-se cu vioiciune și dezvelindu-și ceafa cu o mișcare a mîinii.

Părul îi mirosea frumos.

- Îmi stă bine?

Richard își vîrî mîinile în buzunare și clătină din cap.

- Eu cred că ești foarte frumoasă.

- Mă duc să mă uit într-o oglindă. Așteaptă-mă.

După ce dispăru, Richard își turnă un pahar de vin. Nu-i plăcea turnura pe care i-o lua viața. Pînă la venirea Jessicăi își reprezentase viața pe Terra ca pe o linie dreaptă, lungă. Bineînțeles că din loc în loc erau urcușuri și coborîșuri: o secetă, o recoltă proastă, crapii care nu voiau să-și depună icrele... Dar, pe ansamblu, totul era previzibil. Încă un an și ar fi cultivat orez, doi ani și ar fi început un baraj, cinci ani și... Un destin de catifea. Dar venise Jessica, cu prezența sa ce emana suferință. Aducea meandre, capcane, spini, cărți de joc însemnate. Ziua de mîine semăna cu un cîmp de mine.

Va mai trăi mîine?

Cît timp mai putea să se joace cu destinul, nepedepsit?

Nu-i venea să creadă evidența: Jessica era pe Terra de numai trei nopți.

Cînd se întoarse, strălucea de bucurie și-l sărută.

- Sînt supărată pe mine pentru că nu-ți pot oferi nici-un cadou, îi spuse cu tristețe. N-am avut timp nici măcar să pregătesc o prăjitură.

- Nu-i nimic. Tu ai mîncat?

- Am așteptat să te întorci.

- Ăsta e un cadou frumos, îi spuse zîmbind.

În timpul cinei, ea îi dădu lămuririle pe care le aștepta. Îl cunoștea pe Portejoie. Mult timp fusese un personaj ascultat la curtea lui Zeltar. Avusese ocazia să-l frecventeze pînă-n ziua în care, implicat într-o poveste dubioasă, fusese trimis să îngroașe rîndurile rebelilor de pe Dory.

- O poveste dubioasă?

- Mai multe nu știu. Ceea ce știu e că se poate conta pe el.

- Prezența doryenilor nu prea pare să te preocupe...

- De ce mi-aș face griji?

- Ei bine, îmi face impresia că pentru ei e o mană cerească faptul că Oul și *Zeltarex* le-au venit ca pe tavă...

- Adică?

- Nu ți se pare că în treaba asta o să joci rolul hoțului păgubit? Nu-i treaba mea, dar dacă aș fi Portejoie, aș duce cît mai repede nava și Oul pe Dory.

Jessica făcu din cap că nu.

- În *Zeltarex* nu mai e pyramidium şi, pe urmă, noi sîntem duşmanii lui Zeltar, şi doryenii şi eu. Nu trebuie să ne băgăm bete-n roate. Nu uita că datorită mesajului meu au ajuns aici. Dar de ce-mi vorbeşti aşa?

- Mă gîndesc la temerile lui Mark. Oare doryenii n-or să se debaraseze de tine numai aşa, ca să dea un exemplu? Ai fost soţia lui Zeltar.

- Mark era un idiot şi un laş!

Vocea-i fusese fermă şi totuşi părea tulburată. O luă de mînă.

- Nu vreau să ţi se întîmple ceva rău. Fi foarte atentă.

- Duşmanii lui Zeltar sînt prietenii mei, îi spuse ridicînd din umeri ca şi cum ar fi alungat o îndoială.

Richard se ridică. Toată ziua fusese hărţuit şi simţea nevoia să doarmă.

- Dar dac-am folosi Oul, îi propuse Jessica? Am putea veghea şi ne-am mai şi povesti...

- Simt nevoia să dorm cu adevărat. Nu vii cu mine?

- Nu acum, imediat. Iartă-mă, dar mă obsedează cîteva idei mai vechi şi vreau să mi le clarific.

- Idei mai vechi? Sper că nu e din cauza a ceea ce ţi-am spus.

- Nu. Eşti adorabil. Încă o dată îţi mulţumesc pentru colier. Vin după tine imediat.

- Unithabul este plin de bărbaţi, vezi să nu greşeşti camera, îi spuse făcîndu-i cu ochiul.

- Nu ştiu decît o cameră, şi aceea-i camera noastră...

Se sărutară înainte de-a se despărţi.

Jessica mai ciuguli cîte ceva, apoi începu să bîntuie prin unithab, cu mîinile încrucişate la spate. Cînd intră în sala de decontractare, Portejoie era înăuntru. Mîngîia Oul. Surprins, îşi retrase mîna, ca un copil prins asupra faptului. Ea-i zîmbi, iar el răspunse cu un surîs.

Erau priviţi cu curiozitate. Trebuie să se fi sculat foarte de dimineaţă, căci marele hol al unithabului era deja tixit. Era o aşa îngrămădeală de lucruri încît nu mai ştiai unde să-ţi pui picioarele, de statui, tablouri, veselă, vrafuri de cărţi, instrumente muzicale, vaze, lămpi, covoare, bucăţele de fildeş cizelate, măşti de lemn, manuscrise, hărţi marine rulate şi legate cu panglici, animale împăiate, chioare, rîioase, iar în nişte găleţi, o grămadă de vechituri, medalii, agrafe, ace lungi, stilouri-pendulă, pendule-busole, busole catarame de centură, evantaiuri pictate cu dansatoare, oglinzi de bronz, piepteni de corn, pietre de silex şi o grămadă de alte mărun-ţişuri pe care doryenii nici nu ştiau să le numească. Nu era o treabă serioasă ce făcuse Richard, sculîndu-se înaintea zorilor (n-avusese timp nici măcar să se radă, şi se punea întrebarea dacă Portejoie o să-şi însurubeze sau o să-şi deşurubeze gazda) şi spetindu-se cu robotul său ca să descarce vedeta. Măcar dacă chestiile alea ar fi fost noi. Dar nu, statuilor le lipsea capul, sau un braţ, sau un picior, arcurile n-aveau corzi, şi nici citerele, iar modelele reduse de corăbii erau descompletate şi ele. În schimb, nici nu mai trebuie spus că din covoare nu lipsea nici o gaură, iar rugina atacase tot ce poate fi atacat de rugină: monezi, săbii, cupe, vaze şi tot ce mai era. N-ar fi dat nimeni doi bani pe ele şi nu le-ar fi luat nici măcar de milă. Să nu mai vorbim de femeile din tablouri. Cînd sînt goale complet, din creştet pînă-n tălpi, mai merge, nuditatea totală, într-o mare măsură, ascunde urîţenia, dar în astea nu, se găsea întotdeauna o ramură plină de frunze, o stîncă, un jet de apă vicios sau capul unui cîine de vînătoare care să ascundă partea cea mai interesantă. Puteai să te uiţi mult şi bine în spate, că nu era tridimensional. Bietul Richard! Îşi bruftuluia robotul neîncetat: "Atenţie, e fragil!... E de valoare!... Ia-o mai de la mijloc!..." Preciza pentru fiecare obiect: "Laboratorul C"

sau "Sala de decontractare, în stînga acvariului"; asta vroia să însemne, într-adevăr, că tot acest bazar urma să fie distribuit în unithab, chiar pocitaniile pluricentenare, chiar pisicile împăiate, nu mai puteai face un pas fără să simți arsuri la stomac, nebunia de pe lume.

Îl lăsaseră pe Richard să-și facă damblaua și se instalaseră în piață, pe scaunele împletite pe care le adusese Wazi. Era minunat să stai acolo. Soarele, nedezmeticit, încă nu încălzea puternic, dar în curînd va începe să fiarbă glandele, să deschidă porii pînă la lăcrimare, să ardă ochii, și ai plînge după două cuburi de gheață să ți le pui la subțioară, dar acum era blînd și prietenos. Wazi servea suc de portocale, cafea, lapte, prăjiturele și dulceață albastră. Totul mirosea frumos, la asta contribuind și săpunul și lustrul, căci se curățiseră din cap pînă-n picioare în vederea inspecției. Se auzeau țîrîind greierii, geniile pămîntului, cum zicea un tip instruit. Se auzeau adesea și plesnituri în bazin, crapi, după același tip instruit, care cunoștea, de vreme ce lucrase în grădinile lui Zeltar înainte de-a fi fost înfundat pe douăzeci de ani. Ronțăiau prăjiturele, beau cafea caldă, își aruncau de la o masă la alta glume nesărate ca pe niște ancore și se simțeau atît de bine încît se gîndeau cu duioșie la strămoși, care-și petrecuseră trei milioane de ani aici, bînd cafea, fumînd, privind dealurile, încălzindu-și ochii la soarele blînd. Puțin ar mai fi lipsit și ar fi început să se gîndească la lucruri importante, despre sensul vieții. Uneori chiar se gîndeau, dar foarte trecător, pentru a nu-și obosi neuronii.

Cu mîinile la spate, cu ochii pe jumătate închiși, Richard contem-pla femeia. Cîți bărbați ai Timpurilor Vechi nu și-ar fi vîndut sufletul pînă la ultima fărîmiță ca să fie

în locul lui, singur cu Ea? Nu se pierdea cu firea, rezista, totuși, o ușoară furnicătură a pielii îl arăta că trăia un moment ieșit din comun. Femeia îi zîmbea.

În ajun, la muzeul Luvru o căutase printre dărîmături. Nici-o piedică nu-l oprise: nici galeriile gîtuite de adunăturile de moloz, nici scările ce se clătinau, interminabile, și ale căror ultime trepte dădeau brusc în gol, nici subteranele umede, întunecoase după trei pași și fosnind de o activitate animală înfricoșătoare. Timp de-o oră escaladase, sărise, curățise cu jetul paralizator tenebrele dubioase, alergase cîind putuse, și adesea se răcise. La încrucișări stătea să-și tragă sufletul. Păsările își luau zborul prin găurile din tavan. Șoarecii de pădure alergau de-a lungul zidurilor în curse disperate și sacadate. Își reluă drumul alunecînd pe cioburile de sticlă și cioturi de statui, zgîriindu-se de colțurile ascuțite, curățind cu vîrful degetelor tremurătoare săgețile indicatoare. În drum găsise un colier de perle care i se păruse frumos. Lîngă el dormea o viperă. Atunci, pentru ca umbra unui risc să-i însoțească de-acum înainte amintirea gestului, își lăsase paralizatorul în toc și, apropiindu-și mîna cu o încetineală extremă, luase colierul. Vipera, trezită, se destinsese prea tîrziu... Plecase fluturînd trofeul dragostei, rîzînd ca un nebun, cu trupul scăldat de transpirație. Se gîndea la Jessica chiar în clipa în care descoperise femeia căutată. O cușcă de sticlă o păstrase intactă opt secole, și opt secole zîmbise nimănui.

Se învîrtea în jurul ei. Niciodată nu-i bătuse inima atît de tare. Poate doar atunci cînd intrase pentru prima dată în mare. Apoi se îndîrjise împotriva vitrinei, cu o bară de fier, icnind fără să se lase, ca un bărbat îndrăgostit ce era.

Cînd vitrina cedase în sfîrșit, așteptase gîfîind să izbucnească un semnal de alarmă, să apară în fugă paznici cu chipiuri, să se întîmple ceva ca o amenințare... N-auzise

nimic, nimeni nu se năpustise asupra lui, ar fi fost prea frumos...

Atunci, cu multă amărăciune își luase Gioconda sub braț și plecase.

- Tu nu te-ai bărbierit?

Era Jessica. Purta colierul pe care i-l oferise. Richard îi arătă tabloul.

- E Gioconda. Oamenii Timpurilor Vechi n-au luat-o cu ei pentru c-au fost nevoiți să plece brusc, sau poate pentru că greutatea ei este echivalentă cu cea a patru cutii cu pilule nutritive. Spune-mi, cum ți se pare?

Jessica coborî ultimele trepte și aruncă o privire rapidă tabloului, apoi îl măsură pe Richard.

- Ce palid ești!... Sper că nu ești bolnav!

Richard îi explică rapid că tocmai își descărcase vedeta, și-și reînnoi întrebarea. Jessica îl îmbrățișă cu tandrețe și-i înlătură din păr fișii de pînze de păianjen.

- E important, îi spuse Richard, am nevoie de părerea ta.

Îi urmări reacția îndelung.

- Vrei părerea mea sinceră?... Ei bine, este sinistră. Zîmbește prostește. Cred că avea într-adevăr dinți urîți. Ce mai, mi se pare urîtă.

Răspunsul îl decepționă. Totuși, nu se-nfurie. Într-un fel, Jessica avea dreptate, Gioconda nu era chiar frumoasă. Totuși, nu fusese îmbogățită cu mii de priviri, astăzi stinse, care într-o zi i se opriseră asupra mîinilor, asupra buzelor? Nu fusese ea concepută de creierul cel mai bine făcut pe care Terra îl purtase vreodată? Nu ocupase ea secole întregi un loc privilegiat în visele bărbaților? S-o salvezi pe Gioconda însemna să mai dai o șansă Terrei, să clădești o punte peste opt secole de vid, să faci un pariu pe renașterea încrengăturii terestre. Salvarea Giocondei însemna punerea primei pietre la temelia unei case noi. Nu fu în stare să exprime ceea ce simțea.

- Știi că are șaptesprezece secole? îi spuse el cu simplitate.

Jessica simți că era emoționat și nu mai vru să-l rănească. Ridică din umeri încurcată.

- Ce-ai vrea să-ți spun?

- Nimic... Ai spus ceea ce gîndeai.

Își scormoni părul pentru a înlătura ultimele pînze de păianjen.

- Ieri te-am așteptat o oră, îi spuse Richard, după care am adormit. Probabil te-ai culcat tîrziu...

- Nu-mi era somn. E un repros?...

- Nu.

- De altfel, cînd m-am trezit azi-dimineață, nu mai erai... Cred că sîntem chit.

- Dar nu-ți reprosez nimic. Ne-am intersectat, asta-i tot. Sper că ne vom regăsi.

Jessica se destinse și-l mai îmbrățișă o dată.

- E o ipoteză care nu trebuie neglijată, îi declară zîmbind... Dar, scuză-mă, mă duc să-mi iau micul dejun, după care voi asista la inspecția doryenilor... De altfel, începi să te porți ca o bestie, și cu toate astea, te iubesc mult...

Richard suspină mulțumit: mini-Assimul era în sfîrșit pus la punct, și în cîteva ore, odată fixat cefalogelul, Ego 2 se putea naște în perfectă stare de funcționare.

Aprinse ecranul principal al laboratorului. Doryenii erau aliniați pentru inspecție. Portejoie își purta pașii încet prin fața lor. Uneori arăta o cizmă sau gulerul unei cămăși, sau trăgea violent de o centură prost ajustată. Adesea mîngîia un obraz de sus în jos, apoi de jos în sus ca să-și

dea mai bine seama de calitatea bărbieritului şi, în timp ce făcea asta, nu se uita la soldat, ci la cer, cu pleoapele coborîte pe jumătate, ca un om ce meditează.

Aşezată la cîţiva metri, într-un scaun împletit, Jessica urmărea scena cu mult interes.

După ce bărbaţii rupseră rîndurile, Portejoie veni spre ea şi îi spuse cîteva cuvinte. Jessica izbucni în rîs şi se ridică.

Apoi, se îndreptară spre bazine, şeful doryenilor ţinînd-o de braţ. Părul negru al Jessicăi şi cel alb al lui Portejoie formau pe ecran un acord insolit.

În clipa în care îşi aşeză vedeta în centrul satului, nimeni nu-i ieşi în întîmpinare. Femeile, preocupate, zdrobeau boabele cu pisăloage de lemn, găteau sosuri şi carne, frămîntau argila. Cele mai în vîrstă, tolănite la umbră pe rogojini, legănau copilaşii îngînînd cîntecele simple. Niciuna dintre ele nu-şi întrerupse treaba la trecerea lui, dar îi urau bun-venit, cu un semn din cap, uneori cu cîte un zîmbet. Cu frunţile transpirate, cu nările fremătînd, copiii erau preocupaţi să cureţe pămîntul de murdării. Adunau cu mîna sau cu ajutorul unei lopăţele, şi le strîngeau în saci mari împletiţi, cioburile, cenuşa, ghirlandele de flori şi fructele putrezite, oasele şi penele de găină, toate urmele ceremonialului nocturn. Ciinii urmăreau şi adulmecau deschizăturile sacilor. Alungaţi cu pietre, fugeau scheunînd, apoi se întorceau. Mirosurile bune şi rele se înălţau spre soarele care era la zenit. Adierea călduţă le transporta. În debandada spirituală a ceremoniei funebre care avusese loc în ajun, numai coliba lui Matho fusese cruţată de-a fi murdărită. Pieile mari de galaci care o acopereau fuseseră trofeele sale şi reaminteau cît fusese de iscusit. Un cerc de

frunze şi de flori pe pămînt, şi clopoţei discreţi agăţaţi în diferite puncte ale colibei, avertizau trecătorul că se apropia de spaţiul sacru în care încă mai bîntuia spiritul bătrînului şef. Seara, locul va fi ars, Matho va părăsi într-o flacără locul de-aici de jos şi niciodată nu-i va mai fi pronunţat numele cu voce ridicată.

Richard se apropie cît mai mult de cercul magic, dar nu-l depăşi. Stînd în reculegere, simţi o mînuţă luîndu-i-o pe-a sa. Era Kassim. Richard îngenunche, şi copilul i se lipi de piept plîngînd fără zgomot.

- Unde sînt bărbaţii?

Copiii îşi lăsaseră sacii şi se îndreptau spre ei. Kassim îi arătă dealurile. În timpul nopţii zeul Cam apăruse în mintea lui Rahoni. Dincolo de cîmpie, la zece mii de aruncături de săgeată de creasta cea mai îndepărtată, se întindea un pămînt vast ca cerul, un pămînt unde grîul creştea într-o zi, unde izvoarele transportau lapte şi miere, unde galacii erau mai mari şi mai puternici. Cam îi va îndruma pe nabişi. Îi va ajuta să-i alunge pe ceilalţi oameni. Venise vremea. Trebuiau să plece.

- Nu există oameni acolo, spuse Richard. Nu mai e nimic, decît marea. Şi niciunde grîul nu creşte într-o zi.

- Rahoni nu ascultă de nimeni. Cînd vorbeşte ţine arma în mînă, aceea pe care i-a dat-o tînăra cu pielea de culoare deschisă. Nu-i cu tine?

Richard nu răspunse. Părea absorbit de gînduri triste, şi copiii, la rîndul lor, nu-ndrăzneau să-i tulbure cursul negru al reveriei.

Îi întrebă dacă erau cuminţi, dacă-şi făcuseră temele. Le ceru şi veşti despre Log.

- E cu ceilalţi, spuse Kassim. Toţi războinicii sînt pe deal. Trebuie să depună jurămîntul de fidelitate, după aceea Rahoni va ucide un galac şi în măruntaiele sale va

vedea data marii plecări. Ne-o va spune în seara asta în timp ce va arde coliba lui Matho.

- Cînd se vor întoarce?

- Nu știu. Au plecat la răsăritul soarelui. Multora le era rău din cauza ceremoniei care a durat mult timp. Aș vrea să-ți spun... Știi, noi copiii n-avem chef să plecăm. Ne simțim bine aici și te iubim. Așa că, atunci cînd vom fi departe, va trebui să vii să ne vezi cu Cantor și Wazi.

- Doresc din toată inima să nu plecați. Voi vorbi cu Rahoni imediat ce se va întoarce. O să aștept. Acum, duceți-vă la treabă.

Richard se așează sub tei. Ca să-l măgulească, cîțiva copii îi aduseră teme abia începute. Le corectă distrat și, ca să-și înșele plictiseala, se învîrti prin sat, lăsînd medicamente din colibă în colibă, sporovăind cu bătrînii. Apoi se tîrîi din nou pe ulițe. Pentru prima dată după foarte mult timp, nostalgia după planeta sa îi provocă un nod în gît. Unde-ar fi fost acum dacă n-ar fi părăsit-o?... Ca în fiecare unitate din Occident, pentru două ore de muncă pe zi i-ar fi fost acordate opt hectare de pămînt împădurit, doisprezece roboți domestici, două vedete, o casă spațioasă, ponei, păsări, un eleșteu. Ar fi fost căsătorit și tatăl a trei copii. Cel puțin trei copii. Trei sau cinci. O grămadă de copii, ca rîsetele lor să nu contenească să răsune de dimineață pînă seara. Cum i-ar mai fi iubit... Și prieteni, de asemenea. Partide de pescuit skili în fluviile din nord. Și călătorii, hotărîte dintr-o singură privire, pînă la celălalt capăt al Occidentului, cu adorabila sa soție. Pentru că soția sa ar fi fost adorabilă, blondă, pură, fără ascunzișuri... O viață ca-n vis.

De ce o refuzase?

"Fericire! Fericire! Aspirație a firilor visătoare! Tinere, cu sufletul deschis, nu ținti niciodată fericirea! Înalță-ți privirea! Să nu ți se lipească tălpile! Fi din cei care

zboară!..." La șaptesprezece ani aceste fraze îl entuziasmaseră, și se îmbarcase pe prima navă.

Asta era lumea pe care și-o dorise? Muște atîtate de mirosul gunoaielor, căldura asta care te îndobitocea, mirosul de grăsime, șaisprezece ore de muncă pe zi, și nimeni care să-i spună că mergea pe drumul cel bun, și nimeni care să meargă alături de el...

O frază îi răsună în minte: "Lucrul cel mai rău ce ți se poate întîmpla ți se va întîmpla cu siguranță..." Cel mai rău lucru era oare atît de aproape de el încît ființele pe care le iubea fără rezerve erau gata să-l abandoneze? Rahoni îi va conduce pe unii către mirajele țării de dincolo. Portejoie o va lua pe Jessica cu el, căci era evident că ea va pleca, el nu-i mai era de folos. O văzuse de braț cu rebelul. Bine jucat... Mirosise din ce parte bate vîntul. Va pleca... Atunci, cîteva secunde, Richard presimți extrema singurătate care-l aștepta pe Terra.

Un șuierat îl făcu să-și ridice capul, și recunoscu patru avizouri doryene. Se învîrtiră ca să-și caute locuri, și se așezară lîngă vedetă, înălțînd mult praf. Această apariție neașteptată răspîndi panică în sat. Abandonară oalele, sacii, pisăloagele, și înhățară într-o mare învălmășală copiii care se jucau. Alertați de strigăte și de plînsete, în pragul colibelor se arătară bătrînii, clătinîndu-se, orbiți de lumină, sprijiniți în suliți lungi. Cîteva brațe tinere se înarmară cu reteveie. Lui Richard îi era teamă de cel mai rău lucru care se putea întîmpla. Se duse de la un grup la altul și-i rugă pe fiecare să rămînă calmi. Îi cunoștea pe vizitatori. Nu erau oameni răi. Ceru să fie ascultat... Teama se risipi puțin cîte puțin. Totuși, majoritatea nabișilor se ținea în umbra ocrotitoare a colibelor, exceptîndu-i pe bătrînii războinici și pe copiii curioși, cărora li se distingea vîrful nasului în spatele copacilor.

Jessica sări prima pe pămînt. Trebuie să-l fi reperat pe

Richard de sus, căci fugi fără ezitare spre tei. Acolo se lăsă să cadă în genunchi, suspinînd.

- Wazi mi-a spus că poți fi găsit în tabăra nabișilor. De ce nu ne-ai spus? Am fi venit cu tine. Eu mi-am făcut sînge rău. Credeam că te-ai supărat pentru ce am spus despre Gioconda. Doryenii vor să-ți cunoască prietenii; firesc, nu? Sau poate vroiai să rămîi singur?

Ce de reproșuri ar fi putut să-i adreseze el, chiar numai pentru această detestabilă intruziune în viața nabișilor, a doua zi după ceremonia funerară! Dar fața-i era îmbujorată, și gîfîia, și purta colierul regal... Și cuvîntul "singur", resuscitîndu-i reveria sinistră. Ce fericit se simțea s-o vadă și s-o atingă! Îi întinse mîna s-o ajute să se ridice.

- O să pleci? o întrebă cu voce blîndă.

- Să plec?... Nu.

- Trebuie să știu...

- De ce-ai vrea să plec? Nu-nțeleg.

Zece sau doisprezece doryeni coboriseră din avizouri și se plimbau prin sat, foarte amuzați de ce descopereau. Atingeau paiele colibelor, adulmecau mirosul care se ridica din oale, vorbeau femeilor pe care le bănuiau în penumbră. Alții își montaseră la căști camere de luat vederi și, prin diverse lingușeli și oferind dulciuri, încercau să-i atragă pe copii afară ca să-i filmeze. Un bărbat alerga după o găină, încurajat de rîsetele însoțitorilor săi, al lui Portejoie în primul rînd. Alunecă pe un fruct și căzu ca un bolovan. Chinuit, înnebunit de durere, scoase arma. Găina arse. Pe-o colibă căzură scîntei, păianjeni de foc o cuprinseră, o femeie și doi copii ieșiră speriați, pentru a se refugia imediat într-o colibă vecină; chiar așa, avură timp să-i filmeze.

- Ar trebui să le spui să se potolească, spuse Richard.

- Se amuză... Nu sînt răi. Vezi, sting focul.

- Spiritul lui Matho domnește în acest sat pînă mîine.

- Totuși, doar n-oi crede în spirite.

- Nabișii cred.

Jessica dădu din umeri.

- Cum vrei. O să-i spun lui Portejoie.

În aceeași clipă se auzi un urlet. În spațiul care înconjura coliba sacră, tînărul Orlando se învîrtea ținînd încă pielea galacului, pe care o desprinsese. O săgeată lungă, cu pene roșii, i se-nfipsese în spate, și privea nevenindu-i să creadă pata roșie care i se răspîndea deasupra inimii. Se mai zbătu cîteva secunde strigînd numele lui Portejoie și se prăbuși pe burtă.

Doryenii se puseseră la adăpost. Trăgeau la întîmplare în direcția întăriturilor, căci nu era vizibil nici-un dușman. Flăcări uriașe izbucneau din loc în loc. Bătrînii și ultimii copii dispăruseră în interiorul colibelor. Richard o împinse pe Jessica după trunchiul teiului, apoi, urlînd să înceteze focul, alergă spre Portejoie. Adăpostit în spatele unui cazan în care se gătea mîncarea, șeful doryenilor își ținea dezintegratorul și pîndea. Richard îi prinse brațul. Nimeni nu mai trăgea.

- Spuneți oamenilor dumneavoastră să-și arunce armele!

Portejoie se eliberă violent din strînsoare. O imensă turbare îl cuprinsese.

- Sălbaticii ăștia! Ticăloșii, vor plăti pentru ce au făcut! O să le dăm foc! O să-i radem de pe fața pămîntului! Ticăloșii!...

- Ce vreți, apocalipsul? Ei sînt o mie! Unii au intrat deja în sat. Nu i-ați văzut?...

Portejoie se întoarse instinctiv. Își ațintă arma asupra colibei care era chiar în spatele lui și scrută întunericul dinăuntru. Nimic nu se mișca. Își înghiți saliva.

- E o cacialma?

- Nu-l tentați pe diavol, spuse Richard prinzîndu-l din

nou de braţ. Sînt o mie, ascultaţi-mă! Nu te baţi unul contra o sută, sau sînteţi nebuni?

Portejoie păru tulburat de vehemenţa sa. Scrută împrejurimile cu neliniște, apoi privirea i se opri asupra corpului lui Orlando. Ce idei i se ciocniră atunci în cap? Înainte de-a muri, tînărul nu-i strigase numele? Simţi ura crescînd în el: în bătaia tirului, în spatele adăposturilor derizorii din paie, femeile şi copiii i se ofereau ca ostateci exemplari, ca ţinte de bîlci...

Dar unul contra o sută... Richard spusese adevărul, desigur. După faţa-i candidă, după ochii catifelaţi se ghicea cu uşurinţă că era una dintre acele fiinţe pure şi proaste care nu ştiu să mintă... Şi nici nu era nimeni în avizouri ca să comande tunurile! Şi nici nu era nimeni care să ceară ajutor prietenilor rămaşi în unithab! Şi, aproape, pitit ca o fiară, inamicul primitiv şi de temut... Cutreierase atîta, ca să îngraşe muştele acestei planete împuţite? Se întoarse brusc spre Richard.

- Ce puteţi face?

- Aruncaţi-vă repede arma, acolo, la vedere, şi ordonaţi ca toată lumea să facă la fel.

Portejoie se supuse imediat, fără să se mai gîndească. Dezintegratorul alunecă în praf.

- Aruncaţi-vă armele, flăcăi!

Nici-o reacţie.

Şi totuşi, ordinul fusese strigat. Îşi şterse fruntea. Oare oamenii săi fuseseră... Nu. Pur şi simplu erau mai şmecheri ca el. Liniştea era aşa de mare, iar prezenţa inamicului atît de improbabilă... Se simţi tras pe sfoară, dezonorat: la zece metri de el arma sa strălucea într-o grămadă de murdării care se revărseseră dintr-un sac. Îl prinse violent pe Richard de guler şi, trăgîndu-l spre el, îi vîrî pumnul sub nas:

- Dacă-i o cacialma...

Parfumul de toaletă se degaja amestecat cu cel de transpiraţie. Îi dădu drumul lui Richard tot atît de brutal cum îl apucase, şi le urlă din nou oamenilor săi:

- Aveţi de gînd să vă supuneţi, adunătură de nemernici, sau vin eu să vă caut? Vreţi s-o sfîrşiţi ca Orlando, acoperiţi de muşte pe planeta asta de rahat? Sînt o mie, pentru Dumnezeu! O mie ne încercuiesc! Aruncaţi-vă armele!

De data asta nu mai aşteptă mult.

Cînd toate dezintegratoarele fură aruncate în drum, Richard pronunţă cîteva cuvinte de după adăpostul său, foarte tare, într-o limbă pe care Portejoie n-o cunoştea. După aceea se ridică şi porni încet spre centrul satului.

Acolo mai spuse cîteva cuvinte, întorcîndu-se din cînd în cînd ca să fie auzit din toate direcţiile. La urmă, îi făcu semn lui Portejoie.

- Spuneţi-le oamenilor să se adune lîngă tei.

Mişcarea se făcu rapid, după care apărură nabişii. Intrară pe porţi, ca o pădure de suliţe invadînd ulicele în coloane strînse. Colibele se deschideau, femeile şi copiii îngroşau valul. Se îngrămădeau toţi în jurul teiului.

În masa de oameni se deschise o trecere, şi Rahoni se arătă. În ciuda căldurii, purta pe cap toca de blană albă, semn al regalităţii sale. La centură purta dezintegratorul Jessicăi, iar în mînă îşi ţinea arcul. Faţa îi era încruntată.

Richard înaintă. Vorbi tare, în limba universală, ca toată lumea să-l înţeleagă. Puse pe seama ignoranţei sacrilegiul de care se făcuse vinovat tînărul Alb. Cît despre femeile şi copiii care fuseseră atît de înfricoşaţi, n-avusese nimeni de gînd să le facă nici cel mai mic rău. Ca toţi tinerii, ca şi tinerii nabişi de altfel, tinerii albi se lăsaseră uneori furaţi de împrejurări, dar, în fond, aveau simţul onoarei şi niciodată nu le-ar fi venit ideea să atace fiinţe dezarmate.

Spuse multe cuvinte de genul ăsta, cărora nu le dădea nici-o crezare, ca să-i scuze pe doryeni, pentru a nu se

declanșa împotriva lor apocalipsul de care se temea atît de mult.

Așa că, atunci cînd cu un gest brusc Rahoni îi ordonă să tacă, se simți ușurat, pentru că nu mai putea să mintă.

- Tu, ce-ai de spus?

Îl desemnă pe Portejoie. Din întîmplare i se adresa lui? Ghicise după cum arăta că el era șeful? Sau, pur și simplu, îl văzuse pe Richard precipitîndu-se spre el după moartea lui Orlando?

- Eu spun că Richard a vorbit bine. Venisem în satul acesta ca să vă cunoaștem. Sîntem dezolați...

- N-ai nimic de spus despre războinicul tău care a murit?

Portejoie strînse din fălci și înaintă cîțiva pași, apoi declară cu voce puternică:

- Știu că asasinul său este printre voi și că mă aude. E lucru sigur că-i un mare războinic acela care ucide copii pe la spate. Să afle că ziua în care va muri va fi cea mai frumoasă zi din viața mea!

Un freamăt trecu prin mulțimea nabișilor. Cu un gest, Rahoni îi liniști. Îi zîmbea în chip ciudat lui Portejoie.

- Vorbești ca un șef, îi spuse. Tu ești foarte curajos. Acum să uităm totul. Accept cu plăcere armele pe care le-ați aruncat adineauri. În schimb, primește acest cadou.

Trase o săgeată din tolba sa și o întinse doryanului. Era o săgeată cu pene roșii. Portejoie o primi tremurînd.

- Săgețile tuturor nabișilor sînt împodobite cu pene roșii, spuse Rahoni, ca și cum ar fi ghicit gîndul doryanului. Totuși, aceasta este deosebită pentru că ți-o dăruiește un rege, și pentru că-ți va aminti pentru totdeauna că astăzi era cît pe-aci să mori.

Richard se apropie.

- Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse lui Rahoni.

- Nu... Ea, să mă urmeze!

O arătă pe Jessica. Ea înaintă. Richard strînse pumnii și se așeză în fața ei.

- Hai, îi spuse ea, nu fi copil, n-o să mă mănînce. Și, apoi, nu sîntem în măsură să-i discutăm ordinele. Mă-ntorc repede.

Mulțimea se dădea la o parte la trecerea lui Rahoni, și Jessica îl urmă îndeaproape. Se-ntoarse o dată ca să-i facă lui Richard un mic semn cu mîna.

Ușa se închise după ei. Rahoni își scoase toca, își lăsă arcul și tolba; apoi, cu un gest simplu, o invită pe tînără să înainteze.

Ea ezită. O oprea obscuritatea. Două lucarne și interstițiile din paiele din pereți dădeau o lumină derizorie. În săbiile soarelui se mișca praful. Din cînd în cînd cîte-o insectă strălucea de parc-ar fi luat foc.

Jessica făcu un pas. Căldura o incomoda; duhori de ceva stricat o îngreunau. Fructe uitate într-un colț? O bucată de carne lăsată la fezandat? Mai făcu un pas. Rahoni o urmărea cu privirea.

Puțin cîte puțin distinse armele, sulițele, arcurile. Într-un vas fără gît, mînerele brune ale macetelor, încrustate cu argint, și penele roșii ale săgeților formau un fel de buchet. Cochilii și cranii de animale mici erau risipite pe o masă joasă, lîngă un pat desfăcut, și dintr-un paner se revărsau brățări și coliere de sticlă; o păpușă de cîrpă ce fusese sprijinită aici se încovoiase singură cu capul între picioare și părul negru despletit. Rahoni o îndreptă trecînd, și începu să aprindă bețișoare plantate în formă de corolă într-un bulgăre de argilă. Cum păpușa alunecă, Jessica o fixă de paner, depărtîndu-i picioarele și răsturnîndu-i capul ca să nu mai cadă. Cu un deget îi aranjă părul de

ierburi vopsite. Pînza galbenă a obrajilor fusese luminată cu pudră. Gura și sfîrcurile sînilor erau roșii, iar ochii și triunghiul sexului negri. Jessica zîmbi visătoare privind-o. Se uită la Rahoni.

Primele beţişoare începeau să se consume, scoţînd scîntei şi un miros care se urca la cap. Mirosea frumos.

Rahoni acţiona în liniște, cu gesturi măsurate, o delicateţe ciudată izvorînd din el. Îndeplinea un rit? Încerca să tragă de timp înainte de-a spune ce dorea? Umbrele și licăririle i se vedeau pe piele. Uneori, un reflex albăstriu îi alerga prin păr.

Cînd termină, se întoarse. Văzu că ei îi era cald. Se sprijinise de-o bîrnă și-și pipăia obrajii.

Rahoni își băgă mîinile într-un vas cu apă și, apropiindu-se de ea, își ridică mîinile șiroinde deasupra feţei sale. Ea își răsturnă încet capul pe spate. Cu ochii închiși primi ca pe un deliciu ploaia binefăcătoare. Buzele i se întredeschiseră. Un mic suspin le scăpă. Degetele lui Rahoni i se așezară pe frunte. O clipă, părură că-i desenează fața. Alunecară de-a lungul gîtului pînă pe umeri și i se înnodară la spate.

Îi auzea răsuflarea precipitată. Simţea că o trăgea spre el, cu tandreţe, dar cu o hotărîre ce nu admitea nici cea mai mică rezistenţă. Se lăsă cuprinsă. Căldura și obscuritatea, bîzîitul insectelor, mirosurile colibei, ale corpurilor lor și strînsoarea lui Rahoni intrau toate în aceeași apatie căreia i se abandona.

Dar strîngerea deveni menghină. Gura tînărului nabiș, căutînd-o pe-a sa, articula cuvinte al căror sens nu-l înţelegea. Se sufoca. O cuprinse o teamă de neînţeles. Căută să-și întoarcă faţa: ca s-o imobilizeze, îi strîngea ceafa pînă la durere. Își adună toate forţele, se zbătu, lovi, și reuși în sfîrșit să scape pînă-n celălalt colţ al colibei. Din două salturi ar fi prins-o... Dar aţintea asupra lui dezintegratorul pe care cu o clipă mai înainte îl avusese la centură.

- Un pas și te ucid! Un pas, mă-nţelegi?

Rămase nemișcat. O privea fără să înţeleagă. Ce greșeală comisese? Jessica părea terorizată. O mai văzuse o dată așa, amenințîndu-l în același fel, cuprinsă de aceeași panică, cu ochii mari și trupul tremurînd. De ce-l respinsese? De ce-l trata ca pe un cîine? Dar, dincolo de orgoliul rănit, o dorea cu o intensitate atît de mare încît își mușcă buzele; așa cum își strînse pumnii, unghiile-i intrară în palme. Jessica plîngea. Își lăsă arma-n jos.

- Nu vreau să-ţi fac rău, îi spuse ea.

Nu mai tremura. Observă dorinţa tînărului și plîngea ca un copil, iar el nu înţelegea.

Luă dezintegratorul de ţeavă și i-l aduse. Trebui să-i deschidă pumnul cu forţa, apoi făcu cîţiva paşi prin colibă smiorcăind și ștergîndu-și ochii cu dosul palmei.

- M-ai lovit, șuieră Rahoni.

Cu pleoapele închise pe jumătate o pîndea și, cu arma, îi urmărea mașinal paşii.

Veni spre el atît de aproape încît ţeava îi atingea pieptul.

- Nu te-am lovit pe tine, înţelegi?

Apoi, înainte ca s-o mai poată întreba ceva îi depărtă braţul, își împreună mîinile în jurul cefei lui și, ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, își puse buzele pe-ale lui.

- Să știi că sînt puţin cam nebună. Trebuie să-ţi vorbesc.

Clipind în glumă, Ego al doilea umbla strengărește prin laborator. Bîziia nebunește incitat de Assimul său proaspăt clocit, atingînd în treacăt pereţii, ecranele, eprubetele, flacoanele, trasînd figuri com-plicate în aer, înșfăcînd din zbor diversele obiecte pe care i le arunca Richard ca să-i

testeze reflexele; uneori, dintr-o accelerare fulgerătoare ajungea la plafon, oprindu-şi cursa în ultima clipă pentru a-l înspăimînta, apoi, după două tumbe, atingea pămîntul ca cea mai inertă dintre frunzele moarte, plutind, se fofila printre picioarele unui taburet şi ţîşnea imediat spre un alt colţ al încăperii.

Cînd pachetul de teste se epuiză, Richard îl chemă şi se aşeză lîngă mîna sa, încremeni şi se stinse.

Richard suspină o dată şi consultă pendula. În curînd urma să fie miezul nopţii. Făcu cîţiva paşi ca să se destindă, dar capul îi era invadat de gînduri triste.

În timpul celor opt ore în care se concentrase asupra calculelor şi manevrelor, în afara naşterii lui Ego nimic nu mai contase şi, oricum, se detaşase de lucrurile lumeşti. Acum, acestea îşi cereau drepturile...

Dezgust, deziluzie, gelozie, tristeţe, turbare, pe toate le-ar fi putut defini, toate sentimentele pe care le simţea desfăşurîndu-se înlăuntrul lui; totuşi, nu avea decît un sentiment, şi numai inima îl îndemna să simtă aşa; dacă trebuia să-i dea un nume, nu putea fi decît ură.

Ură... La dracu'! Cum putea oare să-l acapareze tocmai pe el?

Dar Jessica, oare cum putuse să-i vorbească pe un astfel de ton? "Nu fi copil... Mă-ntorc repede..." Se aşezase între ea şi Rahoni. Îşi încordase forţele. S-ar fi bătut ca s-o apere, nimeni nu i s-ar fi atins de un fir de păr! "Nu fi copil..." Înţepătura făcuse ca dragostea să i se desumfle ca un balon. Deci, nu-l iubea...

La ce se pot deda un bărbat şi o femeie, singuri, în semiîntunericul unei colibe, cînd căldura este aşa de puternică încît face insuportabilă purtarea oricărui veşmînt? "Mă-ntorc repede..."

Stricată! De trei ori stricată! Şi el care crezuse că-l iubeşte! Această fiinţă josnică! N-avea inimă, n-avea creier,

ci numai trup; era suficient să-ţi aştepţi rîndul sau să pocneşti din degete, era gratuit!

Rînjea şi făcea gesturi ample. Îi declama lui Ego o tiradă plină de furie şi de disperare. Apoi, zbierînd un cîntec desfrînat se băgă cu pieptul şi capul sub apa rece a unui robinet.

Cînd părăsi laboratorul se mai calmase. Neputînd-o crucifica pe Jessica, trase o cruce deasupra. Ura se cuibărise din nou în sufletul său. N-o să-i mai dea niciodată ocazia să-şi arate mutra. Promitea. Ura nu-l caracteriza. E adevărat că nici dragostea. Era făcut pentru alte orizonturi. De-acum înainte Terra, minunata Terra va fi singura sa preocupare.

Acum se va duce să bea un coniac dublu în sala de decontractare, după care va ciuguli ceva şi se va culca într-un hamac, căci fără îndoială Jessica se culcase în patul său. Sau poate în cel al lui Portejoie, sau cel al lui Rahoni, sau cine ştie în patul cui, netrebnica! Dar, ajunge. Îşi promisese ceva: să nu se mai gîndească la ea. Aşa trebuia să facă. Să se gîndească la crapi, la cîmpurile cu grîu şi la nimic altceva. Ego zbura pe lîngă el.

La cotitura unui coridor cineva îi şopti numele. Se-ntoarse şi recunoscu silueta Tigrului, ascunsă în umbră. Toată neliniştea care-l cuprinsese cu ocazia primei lor întîlniri apăru din nou. Îşi strînse pumnii, făcu un pas într-o parte şi se pregăti pentru înfruntare. Ego scuipa ca o pisică.

- Nu vă fie teamă, şopti bărbatul, nu vreau să vă fac rău. Vă aştept de mai bine de două ore...

Vorbea ciudat, cu faţa într-o parte, cu mîna ridicată la înălţimea gurii, ca un om care se aşteaptă să primească o lovitură.

- Vă cer iertare, reluă cu o voce tremurătoare. Să ştiţi, seara trecută nu vroiam să vă fac vreun rău. Dar băusem...

Richard se destinse. Oare cum de se temuse de un individ așa de jalnic? Apoi își aminti discursul demential pe care i-l ținuse, și dezintegratorul pe care-l avea în mînă.

- Ce doriți? De ce mă așteptați?

Tigrul păru că se crispează și mai mult. Întrucît își ținea mîna în fața gurii nu înțelese răspunsul și-i ceru să repete.

- Am spus că-i greu de exprimat...

- Spuneți-mi. Dacă-i vorba de o problemă de ordin medical pot să vă ajut.

Tigrul ezită, apoi ieși din umbră. Richard păli văzîndu-i fața la lumină: pomeții umflați, arcadele deschise, buzele sparte.

- Dumnezeule, cine v-a aranjat așa?

Cu o voce întretăiată de emoție, Tigrul povesti ce se întîmplase seara trecută cînd intervenise Portejoie.

- Pe dumneavoastră v-a dus Jessica în sala de decontractare, nu? Dar eu, eu am rămas pe mîna lui Portejoie. Domnule, e o adevărată fiară. M-a lovit cu pumnii, cu capul, cu picioarele, și-a dat toată silința pentru asta, niciodată nu mi-a fost așa de rău, de credeam c-o să mor. Nu-i doresc nimănui să încapă pe mîna lui Portejoie...

Richard se apropie și-i palpă carnea răsfrîntă. Tigrul gemea ușor, dar se dovedi docil.

- Cel mai rău e altceva, continuă el, pielea se vindecă, dar asta?

După ce aruncă o privire pe coridor, la stînga și la dreapta, ridică ușurel cu degetul arătător buza contuzionată. Pierduse doi dinți. Avea lacrimi în ochi. Toată ziua se forțase să nu vorbească, să nu zîmbească, și mîncase pe ascuns, ca un lepros. Dacă trebuia să rămînă așa, se va sinucide. Îi era atît de rușine! Spre marea surprindere a lui Richard, îi luă mîna.

- O să faceți ceva pentru mine, nu-i așa, doctore? Știu bine că n-aveți nici-un motiv, dar... O să vă dau tot ce am.

Pe Genetyllis lucram în mină. Acolo am găsit o piatră foarte rară. La soare își schimbă culoarea și scoate patru note muzicale. O astfel de piatră valorează o avere. Nici Zeltar n-are așa ceva. Și, în plus, am economisit zece mii de cifi!...

- Păstrați-vă totul. De mîine o să mă-ngrijesc de dinții dumneavoastră. Acum, urmați-mă.

Reveni în laborator urmat de Tigrul care șchiopăta și de Ego care era circumspect.

Timp de trei sferturi de oră îl examină pe doryan ca să se asigure că n-avea nici-o fractură sau leziune gravă, apoi îi curăți cu grijă rănile. Profită de timp ca să-l descoase despre Genetyllis, Zeltar, Portejoie, Jessica, dar nu află nici-o noutate. Cînd termină, scoase din dulapuri cutii cu pastile și flacoane cu licori. Tigrul și le îndesă în buzunare. Înainte de-a pleca îi strînse lui Richard mîna cu fervoare, dar era atît de emoționat încît fu incapabil să pronunțe un singur cuvînt de mulțumire.

În sala de decontractare, Richard îi descoperi cu surprindere pe Jessica și pe Portejoie. În ciuda orei tîrzii, sporovăiau și rideau zgomotos. Probabil că băuseră depășind măsura, căci pe măsuța joasă erau numeroase sticle goale.

- În sfîrșit, exclamă Jessica bucuroasă!

Își lăsă paharul și încercă să se ridice, dar genunchii i se înmuiară și recăzu în mod ridicol pe canapea, scoțînd un chițăit, urmat imediat de un rîs de om beat. Portejoie începu și el să rîdă, apoi își ajută cu o mînă tovarășa să se ridice. Jessica încercă să meargă cît mai drept.

- Te așteptam. N-am vrut să te deranjăm. Au trecut vreo două-trei ore de atunci. De ce n-ai venit să mănînci cu noi? Avem de discutat cu tine, dar în mod serios! Chiar foarte serios!

Alcoolul pe care-l băuse o făcea să vorbească peltic, așa că Richard o sfătui să facă un duș rece și să se bage în pat, apoi se duse să-l așeze pe Ego în pieptul lui Ordac.

- Știi, reluă Jessica, după-amiază am vorbit mult cu Rahoni. E un tip grozav. Pentru un sălbatic, înțelege multe lucruri. Cred că problema noastră este rezolvată.

Trebuia să facă eforturi ca să se mențină în picioare. Întrucît se temea să nu se răstoarne într-o parte și să se lovească, îi ordonă să se așeze. Ea se supuse.

- Și eu vreau să-ți vorbesc serios, îi spuse strîngînd-o de braț. Și dumneavoastră deasemenea, Portejoie.

Șeful doryenilor mormăi ceva. Fața îi era roșie și avea ochii injectați de somn și de alcool. Cînd Richard se gîndi la tratamentul groaznic la care-l supusese pe Tigru, nu mai putu să creadă că acest om lupta pentru o cauză. Semăna mai curînd cu un pirat al Timpurilor Vechi, crud, perfid, lipsit de orice ideal.

- M-am gîndit bine, spuse Richard. Problema voastră este de a duce Oul și pe *Zeltarex* pe Dory. Bun. Mîine veți pleca cu Oul, și gata.

- Mî... mî... mîine? se bîlbîi Jessica.

- Mîine sau poimîine, n-are importanță. Dar cu cît mai repede, cu atît mai bine. Odată ajunși pe Dory, veți aduna tot pyramidiumul care vă trebuie ca să puneți în funcțiune nava și veți reveni s-o luați. Și gata.

- Și... asta-i tot? întrebă Portejoie.

- Ce vreți mai mult?

- Micuțul meu naiv, aflați mai întîi că și scociorînd în buzunarele concetățenilor n-aș găsi pyramidium nici atît cît să-l fac pe *Zeltarex* să sară capra!

Doryanul rînji și se ridică într-un mod penibil, dar era atît de mare și atît de puternic încît pe Richard îl trecură fiorii.

- Dar, să admitem începutul poveștii dumneavoastră.

O să vă povestesc urmarea gratis. Într-o dimineață, zeltarienii vor debarca aici. Nu mai e *Zeltarex*, nu mai e Ou. Ce-or să facă? Mai întîi rad unithabul. După asta vă curăță cu laserul. Sau invers.

- Asta-i treaba mea.

- Și pe mine mă doare-n fund!... Dar în timp ce dumneavoastră or să vă lasă viermi pe nas, unde credeți că se vor duce ei? Pe Dory. Și pe Dory sînt trei sute de mii de locuitori. Nu vreau să-i văd tăiați cu laserul numai de dragul ochilor dumneavoastră frumoși! Aici o să-i așteptăm.

- Aici?... Pe Terra?

- Exact.

- Dar o vor distruge!

- Terra este o planetă moartă! îi aruncă Portejoie. Poți ucide un om mort? Cînd o să vă cadă pînza de pe ochi?... Ieri, în timp ce dormeați, eu și Jessica am ajuns în fața Oului și l-am încercat. După asta, întrucît nu ne mai era somn, am survolat Terra dumneavoas-tră. Și ce-am văzut, la drept vorbind? Ruine, deșerturi peste tot!... Pe dracu', ce muscă v-o fi înțepat să veniți să vă îngropați aici?... Ați vrut să fiți Dumnezeu Tatăl, ați vrut să fiți Puterea Absolută. Așa-i, nu?... Ia gîndiți-vă, amice! Vă spun că-i moartă! Nu v-ați săturat să tot ferchezuiți un cadavru? Și, hai să-ți mai repar un copac, să-ți mai aranjez o peluză, să-ți plantez roșii! Plantați crizanteme, asta-i tot ce merită planeta dumneavoastră! Și cît mai sînteți pe-aici, plantați păpădie, pentru dumneavoastră, ca s-o înfoiați de la rădăcină, dacă s-o găsi cineva să vă bage-n pămînt, ținînd seama de faptul să oamenii nu se prea îngrămădesc pe-aici!

- Nabișii sînt pămînteni, bîigui Richard. Planeta asta este pentru ei...

- Nabișii nu mai sînt chiar pămînteni, spuse Jessica. Am vorbit cu Rahoni...

Într-adevăr, îi explicase totul lui Rahoni: Genetyllis, Oul, *Zeltarex*, Portejoie și doryenii și, poate că cel mult într-un an, înfruntarea decisivă. Armele nu le lipseau. El singur, *Zeltarex*, făcea cît o întreagă flotilă. Dar, ce mai, trebuiau brațe care să mînuiască armele. Rahoni înțelesese. Era pregătit. Poporul său număra o mie de războinici, chiar mai mult dacă la bărbați mai adăugai și copiii de peste treisprezece ani și bătrînii valizi.

- Știi că de cînd are dezintegratorul pe care i l-am oferit eu, Rahoni a ucis patru galaci? Iar azi după-masă, în fața tuturor a atins o pasăre în plin zbor! Tovarășii noștri doryeni nu-și credeau ochilor! Dacă n-ai fi plecat atît de repede ai fi văzut și tu. Cu antrenament, în cîteva luni vom avea o armată de elită. Și tu ne-ai putea fi util. Nabișii țin mult la tine. Și, pe urmă, la antrenament sînt întotdeauna cîteva răni de îngrijit. O să-ți dăm un grad bun, poți fi sigur de asta. Comandant cu patru stele, ce zici, Portejoie?

Alcoolul o făcea să delireze? Nu mai știa ce să spună, emoția îi provocase un nod în gît.

- Rahoni trebuia să plece spre vest, cu poporul său, spuse Richard.

- Ei bine, și-a schimbat părerea.

Jessica se ridică zîmbind și se apropie.

- Nu mi-a fost prea greu să-l conving, adăugă, petrecîndu-și brațele în jurul gîtului său. Pur și simplu i-am promis că, după victoria noastră, voi deveni soția sa.

PARTEA A TREIA

Richard fu aruncat într-o încăpere din subsol. Ca lumină era numai un bec de veghe slab deasupra ușii. Uneori lumina creștea în intensitate dar foarte repede lîncezea și devenea palidă; numai ușa era cît de cît distinctă.

Cînd își recăpătă cunoștința, se palpă cu meticulozitate. Avea un cucui mare la spate. În rest, nimic rupt. Cu pași înceți, începu să facă înconjurul camerei, cu o mînă pe perete, iar cu cealaltă întinsă în față. Camera era mare și goală. Fusese folosită, probabil, ca depozit altădată. Era cald. Sistemul de ventilație era oprit, sau poate că nu era deloc.

Se așeză într-un colț, cu spatele rezemat de zid. Fumă cu atîta aviditate încît, de mai multe ori, se arse la degete. Se gîndea la Jessica. I-ar fi plăcut s-o strîngă în brațe ca s-o înăbușe. I-ar fi plăcut s-o pălmuiască, iar și iar. Strigă o înjurătură. Ecoul dublă cuvîntul. Mirat, tăcu și-și frecă fruntea. Ura își reluă munca de ocnaș. Cînd obosi să stea așezat, se învîrti din nou prin cameră, numărînd mașinal pașii. Ascultă sporovăiala paznicilor, dar ușa era atît de groasă încît nu putu să prindă firul conversației. Lovi cu pumnul. Conversația se stinse. Își ciuli urechile îndelung. Apoi se îndepărtă. Sporovăiala reîncepu. Numără patru sute de pași, apoi, plictisit, nu mai numără. Căldura îl copleșea. Nu exista nici robinet și nici pompă. Sudoarea i se prelingea de la subțiori. Își scoase cămașa. Fumă ultima țigară în două rînduri. După aceea, întrucît pofta de a fuma nu i se potolise, se gîndi să bată în ușă. Din mîndrie se abținu. De altfel, temnicerii săi, fără îndoială că nu i-ar fi deschis. Foamea și setea începură să-l chinuiască serios.

Mai ales setea. Visă pahare mari cu apă rece în care clincăneau cuburi de gheață.

... Ușa se deschise larg. Își duse mîna la ochi, pentru că-l orbea lumina. Intrară niște bărbați. Se ridică evitînd mișcările bruște: îl durea spatele, dormise pe jos. Luă cămașa care-i servise de pernă, se ridică, o îmbrăcă și se îndreptă spre ieșire. Bătăile inimii i se întețiră: ușa se-nchise în fața sa. Întunericul reveni. Deschise gura, dar nu putu să vorbească.

Pipăi. I se adusese un lighean plin cu apă caldă, și săpun. Nici prosop, nici periuță de dinți. O lanternă de buzunar. O aprinse. Lumina prost. Probabil că tocmai de asta fusese aleasă. Găsi un platou garnisit destul de bine: un bol cu cafea, felii de pîine, două cuburi de unt - dar fără cuțit ca să-l întindă!... -, o sticlă de apă proaspătă din care goli imediat jumătate. Ceasul arăta ora opt. Era dimineață. Într-un colț i se lăsase o oală de noapte.

Onoră micul dejun, după care i se făcu poftă de o țigară. Își aminti că nu mai avea. Găsi pachetul pe care-l mototolise în ajun, dar nu conținea decît firișoare de tutun inutilizabile. Culese chiștoacele care scăpaseră strivirii cu călcîiul, le-nvîrti între degete ca să le netezească și fumă trei, aprinzîndu-le unul de la altul.

Spre prînz, un paznic luă platoul de dimineață și lăsă altul. Richard întrebă dacă va mai ține mult comedia. Nu obținu nici-un răspuns.

De douăzeci de ori trecu prin fața platoului, iar seara i-l luară fără ca el să se fi atins de ceva. I se aduse un al treilea. Se ocupară de oală. Întrucît i se instală o saltea, înțelese că întemnițarea sa va mai dura.

Nu reușea să adoarmă. Pe spate, pe burtă, pe-o parte, nu-și găsea locul. Îi era sete. După ce bău, făcu patru tururi prin încăpere. Se gîndi că era absurd să postească

mai mult: nu le-ar fi făcut jocul călăilor săi? Mîncă, se simți mai bine, după care adormi.

.....

Uneori auzea zgomote de pași pe coridor și-și lipea urechea de ușă. Paznicii erau schimbați din patru în patru ore. Glumeau și se serveau cu țigări. După o clipă, se așternea din nou liniștea, și Richard se învîrtea mai repede în jurul celulei, mușcîndu-și pumnii.

Barba îi creștea și-l mînca, mai ales din cauza transpirației care nu contenea să curgă. Cînd își sesiza mirosurile, îi dădeau lacrimile. "N-au dreptul să facă așa ceva unei ființe omenești", își spunea singur. Imediat izbucnea în rîs și se pălmuia pentru că se lăsase furat de niște atît de banale considerații de igienă. Cîte ființe omenești nu suferiseră mai mult ca el? Își imagina cele mai rele tratamente la care poate fi supus un om. Era departe de toate astea. Alteori recita poezii sofisticate, pline de diereze, sau exersa să rezolve mintal probleme de fizică nucleară, pentru ca mintea să-i lucreze la cel mai înalt regim.

În special liniștea era înspăimîntătoare. Nimeni căruia să-i vorbești. Nici-o insectă s-o gîdili c-un pai, ca să-ți omori timpul. Nimic, în afara ecoului propriei voci și, din cînd în cînd, rîsul îndepărtat al unui paznic și, de trei ori pe zi, scîrțîitul zăvorului care aluneca, și zgomotul ca de pilă al platoului de lemn pe podeaua zgrunțuroasă.

Începuse să vorbească cu voce tare. Uneori urla cu toată puterea că rezistă, că mai rezistă, amenințînd ușa cu pumnul. Uneori, chircit pe saltea, scormonind cu mîna-n barbă, bîiguia că nu era drept să i se facă așa ceva unui

om. Odată cu el, toată specia umană era batjocorită. Omul nu mai este animal. A coborît din copac odată pentru totdeauna. Își gătește hrana. Se bărbierește și se parfumează. Știe că distingă binele de rău.

Lanterna de buzunar își dăduse sfîrșitul de mult. În haloul albastru al luminii de veghe își privi mîinile cu admirație: omul are degetul mare opozabil.

Într-o zi, un doryan deschise ușa la perete și pătrunse în celulă. După ce scrută îndelung întunericul îl zări pe Richard dormind ghemuit. Îl trezi cu menajamente, apoi îl anunță că-și ispășise pedeapsa, că acum era liber și că durase ceva timp. Doryanul era gras și roșu la față.

- Înțelegeți, adăugă, ajutîndu-l să-și pună cămașa, mai avem pe cap tot atîția cîți sîntem noi. Ne-am plictisit în fața ușii dumneavoas-tră, ca șobolanii morți. Și, pe urmă, dac-am plecat de pe Genetyllis pe Dory, e pentru că libertatea ne e sfîntă. Așa că nu-i pasiunea noastră să păzim un tip într-o gaură.

Își șterse fruntea, în vreme ce Richard își încheia cămașa. Alți doi soldați dezinfectau celula.

- Cît? întrebă Richard.

Grasul ezită, apoi spuse că dimineața erau vreo douăzeci și cinci de grade, cu bătaie spre douăzeci și opt.

- Te simți bine numai la umbră, adăugă rîzînd.

Richard crezu că-și bate joc de el, dar zîmbea sincer și îl conduse spre ieșire cu atîta solicitudine, susținîndu-l și potrivindu-și pașii după ai săi, încît își reînnoi întrebarea, precizînd:

- Vreau să zic, cît timp am petrecut în gaura asta?

- Oh, pardon! Credeam că vă referiți la... Fix patruzeci de zile. Asta este durata normală a fazei de asanare. De

fapt, pentru a fi cinstit, ați făcut cu cinci ore mai mult. E logic: ați intrat într-o dimineață la ora trei și un sfert, trebuia să ieșiți într-o dimineață la ora trei și un sfert. N-am vrut să vă trezim din somn. Asta înseamnă condamnare la moarte. Nu ne stă în obicei, înțelegeți?

- Vă mulțumesc!

- Noi vă mulțumim. Sînt puține persoanele care știu să aprecieze intențiile bune. De altfel, n-ați pierdut nimic. Putem să vă eliberăm un bon pentru cele cinci ore în plus, valabil pentru următoarea fază de asanare. În caz că e. Niciodată nu poți să fii suficient de precaut. Așa e regula pe Genetyllis. Doriți un bon?

- Nu.

- Cum doriți. Acum, avînd în vedere că sînteți liber, n-avem ordine să vă conducem undeva, dar dacă doriți să vă însoțesc pînă la apartamentul dumneavoastră...

- Nu.

Lumina de pe coridor îi rănea ochii. Îi închise pe jumătate și se îndepărtă, mai mult alunecînd decît mergînd, cu o mînă vîrîtă-n buzunar, iar cu cealaltă lipită de zid. În spatele lui, doryenii șușoteau.

Respira cu greutate. În mai multe rînduri se rezemă în ungherele ușilor ca să-și tragă sufletul. Atunci regretă că nu acceptase oferta doryanului. Apoi își surprinse în cîte-o fereastră sau pe cîte-o plăcuță de oțel reflexul jalnic al feței și grăbi pașii, cu capul plecat.

Tresări: fu luat de brațe, din dreapta și din stînga.

- Vă pîndeam.

- Știam că veți ieși astăzi.

Recunoscu vocile: la dreapta era Tigrul și la stînga Cantor. Se lăsă susținut, cu o plăcere de nedescris.

La puțin timp după aceea se regăsiră în camera sa. Cantor trase perdelele, branșă difuzoarele de parfum și ventilatoarele, și pregăti baia. Tigrul pregătea cafeaua.

- Tot respectul! Tot respectul! Tot respectul! striga doryanul. După cîte cunosc, sînteţi singurul tip care a rămas în viaţă după ce l-a lovit pe porcul ăla de Portejoie. Aveţi acum o carte de vizită dată naibii. Aş fi dat orice ca să văd asta!

- Cum de ştiţi?

- Totul se ştie. Mai întîi v-aţi certat cu Jessica. Exact?

- Am pălmuit-o.

- Apoi, Păr-Alb s-a repezit la dumneavoastră. În mod sigur vroia să vă îndoaie în de patru ori patru. Mă rog, pentru un maestru am putea spune că a fost o lovitură de încercare. L-aţi zdruncinat, şi l-aţi zdruncinat bine! Exact?

- Da. Dar...

- Ştiu. Aţi fost zdruncinat la rîndul dumneavoastră pe la spate. Un tip care se numeşte Hark. E un nume ce se scuipă, şi tipul la fel. A fost alertat de zgomot. Cîte bucăţele de zahăr în cafea?

- Două.

- Două. Cu tot respectul, dar nu sînteţi făcut pentru încăierări. Mă rog, vreau să spun, în comparaţie cu Portejoie. Aţi avut noroc că era beat. Cînd v-aţi pierdut cunoştinţa, v-ar fi zdrobit capul cu călcîiul. Jessica l-a oprit. Trebuie să-i aprindeţi o lumînare. Şi covorului, la fel...

Cantor ţirîi.

- Prietenul nostru Tigrul, are un umor deosebit. Trebuie să fi studiat ca să-l înţelegi - iertat să fiu de sufletele poeţilor!... În schimb, este foarte dotat pentru arta subtilă a jocului de dame.

- Am făcut nişte partide... Vă daţi seama, patruzeci de zile... Am cîştigat de două ori din trei, dar nu ca să mă laud...

- Vorbeaţi despre Jessica, reluă Richard.

- Ce spuneam?... Ah, da, ea a fost cu ideea fazei de asanare. E o idee bună. În fond, patruzeci de zile nu-i mare

lucru. Oricum e preferabil călcîielor lui Portejoie; cafeaua e gata. Şi cred că sînteţi lihnit de foame.

- Lihnit, şi gata, completă Cantor suspinînd. V-am mai zis. Doi ca el, şi-nainte de sfîrşitul anului voi şti să rîd ca un om.

Robotul plecă să verifice temperatura apei din baie. Tigrul puse în faţa lui Richard un platou regal: cornuri, brioşe, pîine prăjită, unt, dulceaţă, fructe, cafea aburindă... Zîmbea într-un fel ciudat, cu buzele strînse, şi fiecare zîmbet i se termina într-un fel de grimasă plină de amărăciune. Dintr-o dată Richard îşi aminti că-i lipseau doi dinţi din faţă şi înţelese de ce era atît de plin de solicitudine. Nu se supără pentru asta, atît de mult dorea să audă cuvintele unui om după cele patruzeci de zile de izolare. De altfel, era nerăbdător să afle ce se întîmplase în timpul celor patruzeci de zile, şi la cererea sa, Tigrul şi Cantor îi făcură o dare de seamă detaliată.

Satul nabiş nu mai exista. Corpuri şi bunuri fuseseră repartizate în *Zeltarex*, mai sigur, evident, în caz de atac genetyllian, decît palisadele de lemn şi colibele din paie. Nabişii învăţaseră repede să utilizeze perfecţionările enormului aparat, mai întîi pentru că stătuseră mult timp în astronavele poporului lui Richard, şi apoi pentru că doryenii îi îndrumaseră. Mai multe cursuri de orientare, la sfîrşitul cărora se oferea cîte un dezintegrator primilor trei concurenţi, nu fuseseră fără importanţă pentru stimularea energiilor şi obţinerea de rezultate de primă importanţă.

În patruzeci de zile fusese pusă pe picior de război o adevărată armată. Fiecare doryan avea un grad în cel mai pur sens al ierarhiei. Astfel, Portejoie fusese numit generalissim, Jessica general cu şase stele şi aghiotant al generalissimului şi aşa mai departe, pînă la Tigru, care, în josul scării, purta cele trei barete de sergent, la fel cu vreo douăzeci din tovarăşii săi. Fusese instaurat un sistem

similar în tabăra nabișilor. Rahoni era mareșal cu șapte stele, o altă denumire pentru gradul de generalissim. Doryenii fiind șaizeci și doi, șaizeci și doi de nabiși beneficiaseră de un grad și, ca urmare, și de un dezintegrator. Rahoni crezuse că descoperă o afacere necinstită în acest tîrg, căci dacă toți doryenii erau gradați, de ce n-ar fi fost și toți nabișii?

Cu ocazia primei conferințe săptămînale la vîrf, își expusese plîngerile. Portejoie îi explicase că războiul ce urma, se va face după modelul genetyllo-doryan, că nabișii nu erau obișnuiți cu acest gen de confruntări, că trebuiau să dea dovadă de răbdare și că, în altă ordine de idei, ar fi fost periculos în cel mai înalt grad să se acorde grade și dezintegratoare (putere de comandă și de foc) oricui: nu erau, oare, în tribul nabișilor, ca de altfel în orice colectivitate umană, cîțiva indivizi cu mintea slabă, confuză, debilă, din cei care sînt compătimiți sau arătați cu degetul? Acestora nici nu se punea problema să li se dea o armă. Ar fi fost ca și cum ai turna gaz pe foc. La nevoie, aceștia ar mătura standurile de tir, ar curăți gamelele, ar căra rațiile de mîncare în timpul manevrelor; din cînd în cînd li s-ar acorda cîte-o tresă, ca să li se mențină moralul.

Pe de altă parte, revendicarea lui Rahoni fusese considerată acceptabilă și, la sfîrșitul fiecărui exercițiu important - tir, camuflaj, rezolvarea pe hîrtie sau pe teren a unei probleme tactice deosebite, exercițiu de comandă -, celor mai buni li se va oferi un dezintegrator și un grad.

Obișnuiți cum erau să brăzdeze pădurile, să se cațăre în copaci, să treacă rîurile, să vîneze galacul, nabișii se dovediseră repede soldați excepționali; și mînuirea unui dezintegrator fiind oricum mai ușoară decît a unei sulițe, chiar și cei mai puțin dotați transformau în pulbere cănile așezate la cincizeci de metri. Puștii așteptau cu nerăbdare a treisprezecea aniversare ca să se înroleze.

- Ieri, spuse Tigrul, au început să explice funcționarea tunurilor de pe *Zeltarex*. În cîteva săptămîni va urma pilotarea aparatelor de vînătoare *Acvila*... Dar, trebuie să dispar, aveți nevoie de odihnă. De altfel, peste zece minute, trebuie să particip la o ședință de tir. Să știți că nu șomăm.

Se ridică. Rămase acolo, schimbîndu-și greutatea corpului de pe un picior pe altul, frămîntîndu-și căscheta în mîini.

După un timp destul de îndelungat, Richard, consternat de ceea ce aflase, îi observă comportarea. Îl privi, apoi îi întinse mîna.

- Începînd din această seară mă voi ocupa de dinții dumneavoastră.

Ochii Tigrului strălucirâ. Îi strînse mîna lui Richard.

- N-o să vă pară rău, spuse retrăgîndu-se.

Aproape c-o luă la fugă.

După ce se îndepărtă, Cantor îi declară că Tigrul nu era om rău.

- Tot ce a spus este adevărat?

- Perfect adevărat, numai că... Dar nu vreau să vă inoportunez cu așa ceva...

- Poți să vorbești.

- În cazul acesta, spuse Cantor, precizez pentru analele istoriei locale că dacă Tigrul a cîștigat două partide de dame din trei e pentru că eu l-am lăsat să cîștige. Bineînțeles, fără să-și dea seama: v-am reținut lecțiile...

Richard privi robotul cu o tandrețe nemărginită.

- Dar cîmpurile cu grîu, serele, bazinele, livezile?

- În primele zile au fost neglijate. Din fericire, folosind logica drept punct de sprijin, Wazi a reușit să-l convingă pe Portejoie: așteptarea zeltarienilor ar putea să dureze, și se trăiește și cu piine. Portejoie a ordonat să se facă rezerve de hrană. Ordac nu prididește cu fabricarea conservelor și a pastilelor pentru supraviețuire. Ca să nu fiți surprins,

țin să vă aduc la cunoștință că Wazi a fost recompensat pentru sfaturile sale bune: în prezent este sergent cu trei barete.

- Sergent cu trei barete... Dar tu, ai și tu un grad?

- Nu, eu mă ocup de menaj și de bucătărie.

- De fapt, conchise Richard, terminîndu-și cafeaua, Wazi este superiorul tău și trebuie să i te supui... Ca și mine, de altfel! Ce nebunie...

Portejoie se opri în fața Oului și-l mîngîie cum faci cu un cîine cînd îl lauzi, zîmbind și șoptind cuvinte drăgăstoase: timp de o jumătate de minut generalissimul aproape seamănă cu o ființă omenească... Reveria îl părăsi dintr-o dată, la fel de repede cum îl apucase, și întoarse spre Richard o față pe care nu i se citea nici-o urmă de blîndețe.

- Lucrurile să fie clare. V-ați ispășit pedeapsa, vina v-a fost uitată.

Vorbea cu voce tare, pentru a acoperi ghiorțăiala lui Ordac ce lucra, țăcănitul teleimprimatoarelor și conversațiile amestecate ale unei jumătăți de duzină de doryeni.

- Mai avem încă o bucată de drum de parcurs împreună, continuă. Nu vă propun prietenia mea și puțin îmi pasă de-a dumneavoastră. Vedeți-vă de crapii dumneavoastră, de roșii, de Gioconda, și totul va fi în regulă.

Sala de decontractare devenise cartierul general doryan. Covoarele, statuile, bibelourile, toate comorile pe care Richard le adunase cu răbdare pentru plăcerea ochiului și a mîinii, toate dispăruseră. În locul lor, descoperea stupefiat etajere și fișete metalice, teancuri de dosare, organigrame, fotografii aeriene, mașinării trepidante... Numai prezența acvariului, prea greu ca să fie mișcat din loc, se opunea nulității estetice a încăperii.

Portejoie, cu brațul stîng în eșarfă, cutreiera camera fumînd un trabuc. Se oprea în fața unui plan, a unei hărți, în fața Oului și, la fiecare pas, lăsa deasupra capului un nor de fum. Și el slăbise. Uneori, o paloare bruscă îi altera trăsăturile.

- Să știți că aș putea să vă leg un lanț de picioare, sau să vă lipesc de fese doi îngeri păzitori la fiecare deplasare, dar presimt că sînteți genul de tip la care cuvîntul dat e mai puternic decît un lanț. Mă-nșel cumva?

În această clipă, pe scări se auzi o cavalcadă și, elegantă, se arătă Jessica. Tocmai făcuse baie. Părul ud părea mai negru ca de obicei. Purta uniforma verde a doryenilor, cizme care-i treceau deasupra genunchilor și o centură lată, ornată cu șase stele. Cînd îl observă pe Richard rămase interzisă, cu amîndouă mîinile pe balustrada scării. Privirea ei o întîlni pe-a lui, și lui Richard îi fu rușine de el însuși, așa de mult se simțea decăzut din punct de vedere fizic.

Dar, în fond, nu era ea cauza a tot ce se întîmplase? Îi înfruntă privirea. Ea-și lăsă ochii în jos și continuă să coboare fără să spună nici-o vorbă. Un detaliu îl tulbură: colierul... Îl păstrase la gît timp de patruzeci de zile?... Haida de! Biet neghiob!... A știut că Portejoie te va convoca în dimineața asta. S-a gîndit la colier. Nu înțelegi că-și face înc-o dată jocul cum vrea ea?

- Cred că vă cunoașteți, zise Portejoie rînjind.

Imediat se strîmbă. Trabucul îi căzu dintre buze. Înjurînd și susținîndu-și brațul bolnav se prăbuși pe un scaun. Richard arătă din bărbie brațul.

- Ce-ați pățit acolo?

Generalissimului îi apăruseră broboane mari de sudoare. Oamenii săi își întrerupseră munca și se grăbiră spre el. Unul îi culese trabucul.

- M-am zgîriat în curva aia de săgeată pe care mi-a

dăruit-o Rahoni, șuieră Portejoie... La muncă, bandă de puturoși!

- Cînd v-ați rănit?

- Alaltăieri.

- Ar fi trebuit să mă chemați chiar din acea clipă. Se apropie. Jessica se apropiase și ea și se găsea chiar lîngă el. Îi regăsi parfumul.

- S-o crezi tu! îi spuse ea. Mai aveai două zile de tras, și șeful nostru e de fier în ceea ce privește regulamentul.

Portejoie ridică din umeri. Cînd Richard își întinse mîna spre el să-i desfacă bandajul, avu o mișcare de recul, apoi se supuse. Brațul era albăstriu și umflat. În jurul punctului zgîrieturii își săpase adăpost un fel de stridie, care lucea. Jessica se făcu că se interesează de altceva. Cînd Richard îi palpă brațul, Portejoie se albi, dar nu lasă să-i scape nici-un geamăt.

- Nabișii își otrăvesc săgețile ca să vîneze galacii, explică Richard. Pentru animalele mai mici, folosesc aceeași otravă, dar mai diluată. Și, desigur, vînatul rămîne comestibil.

- Încîntat să aflu că mai sînt comestibil! rînji doryanul. Ce-o să se mai bucure dușmanii! Hai să fim serioși... Să-mi dați cuvîntul de onoare că nu-mi jucați un renghi oarecare și vă pro... Drace! Fac versuri! "Îmi dați cuvîntul de o-noare, că nu-mi jucați un renghi oa-re-ca-re..." Astea se numără pe degete. E frumos. Din punct de vedere literar sînt sublim. M-aș săruta pe amîndoi obrajii dac-aș fi suficient de rapid: poftim, sînt momente ca ăsta în care-mi spun că nu mă merit... Așa că, îmi dați cuvîntul?

O nouă mișcare îl făcu să deschidă gura de surprindere și de durere. Strînse din fălci.

- Brațul dumneavoastră n-arată bine, spuse Richard.

- Nu asta-i problema.

- Poate că da. O să vă îngrijesc.

Portejoie holbă ochii. Începuse să-și refacă bandajul. Izbucni în rîs.

- Să mă îngrijiți?... Oare-am auzit bine?... Asta-i bună, glumiți? Drace, păi bine-nțeles c-o să mă-ngrijiți! Uitasem că sînteți genul de om care întinde și celălalt obraz!... Spuneți-mi, știți de ce v-am chemat în dimineața asta? Ca să-mi promiteți, sub amenințare, evident, să-mi îngrijiți oamenii, în cazurile în care s-ar întîmpla ceva, și să nu uneltiți nimic împotriva noastră. Am aflat răspunsul. Nici n-am nevoie de cuvîntul dumneavoastră. N-am nevoie nici măcar să vă amenințe. Sînteți bun și bleg. N-aveți nici-un pic de talent ca să faceți rău. Trebuie că deasupra leagănului dumneavoastră au fost într-adevăr zîne. Atît de multe încît să poți completa toate corurile raiului!... Ia spuneți, v-a fost vreodată foame? O foame cumplită, adevărată, o foame de om nenorocit? Pariez că nu. Mi-aș băga o mînă-n foc, și chiar pe amîndouă, și-a bună și-a vătămată! Ați avut parte de-o viață ușoară, stimate domnule. Ce să mai spun că, după ce v-am băgat la răcoare și încă vă mai clătinați, totuși o să-mi acordați îngrijiri! Nu vă vine să vomitați cîteodată?... Asta-i bună, Jessica, tu ai auzit?

Tînăra nu spuse nimic. Îl privi pe Richard insistent, după care părăsi încăperea.

- E uimitor, spunea Portejoie rîzînd.

Richard clătină din cap.

- O să vă acord îngrijiri, repetă. Dar nu acum. Aveți dreptate, mă mai clatin încă, am nevoie de odihnă.

Se-ntoarse pe călcîie, dar cînd ajunse în fața ușii spuse:

- Mă voi ocupa de dumneavoastră peste patru sau cinci zile, atunci cînd o să mă simt în stare. Știți, laserul-bisturiu este foarte rapid...

La capătul coridorului o observă pe Jessica. Era într-un cerc de ofițeri doryeni. Unul dintre ei ținea o hartă desfășurată. Mergeau cu pași mici în timp ce-o studiau.

Richard îi văzu traversînd piața și îndreptîndu-se spre navele de vînătoare. Cînd Jessica se întoarse, el se gîndi să-i adreseze un cuvînt, o invitație discretă, și se îndreptă spre ea.

O ușă se trînti în spatele lui: Portejoie alerga după el.

- Ei, spuse doryanul cînd îl ajunse, povestea asta cu laserul-bisturiu, nu știu dac-am înțeles-o bine...

- Ați înțeles.

- Nu, nu, vă asigur. E o viclenie de doctor, nu?... Drace, nu mergeți așa de repede, o s-o revedeți pe Jessica, dar eu, dacă mai continuă așa o să leșin!...

Richard se opri. Portejoie era foarte palid. Două palme grozave îl făcură să-și recapete culoarea.

- E mai bine acum?

- Vă... mulțumesc. Ia uite, e a doua oară cînd mă loviți.

- Întotdeauna cu motive întemeiate. Liniștiți-vă, o să mă îngrijesc de brațul dumneavoastră.

- Imediat?

- Imediat.

- Minunat, exclamă Portejoie, atingîndu-i umărul. Nu vă mișcați de aici. Nu plecați sub nici-un motiv.

Se depărtă împleticindu-se.

Cînd reveni, cu trabucul în gură, era însoțit de trei doryeni.

- Vor asista la acordarea îngrijirilor. Vă deranjează?

- Încrederea domnește...

- O, nu-i din cauza asta... Trebuie să-i călim pe oamenii ăștia...

Richard mergea în fruntea grupului. După puțin timp, Portejoie îl luă curtenitor de braț.

- Apropo, îl întrebă pe un ton confidențial, spuneți-mi cinstit, ați fi așteptat patru sau cinci zile?

- Ăsta-i genul de întrebări care vă provoacă insomnii?

- Nu, dar...

Doryanul își încruntă sprîncenele.

- Poftim... În fond, e posibil să mă fi înșelat în ceea ce vă privește. Nu sînteți atît de nevinovat pe cît arătați... Totuși, ar trebui să vă fie rușine să glumiți pe socoteala unui om bolnav.

În zilele care urmară, Richard își onoră promisiunile. Le acordă îngrijiri Tigrului și lui Portejoie. Dacă ultimul nu-și manifesta recunoștința în mod deosebit, limitîndu-se la mulțumiri de politețe, din contră, Tigrul, din primul moment în care-și recăpătă dinții, deveni cel mai devotat servitor al său. După slujbă, îi ajuta pe Richard și pe Cantor să hrănească peștii, să îngrijească legumele și fructele din sere, să clasifice comorile de la Luvru și din alte părți, care, din ordinul lui Portejoie, fuseseră surghiunite într-o încăpere de la subsol. Astfel, îi ținea și locul lui Wazi care fusese confiscat de Portejoie, care-i stabilise domiciliul în 3S.

Tigrul povestea des despre Genetyllis, și confirma punct cu punct spusele Jessicăi: tirania lui Zeltar, aroganța și cruzimea membrilor Înaltei Societăți, mizeria Plevei, funcțiile magice ale Oului, arhandroizii zeloși, camera de dezmembrare, ocna, totul era adevărat.

- Trebuie înțeles că lupta care va avea loc e al dracului de importantă. E șansa vieții lui Zeltar. Sau își recuperează Oul și pe *Zeltarex* și ne vîră pe toți în camera de dezmembrare cu retransmisia chestiei pe ecranele de pe Genetyllis și din colonii, poveste care le-ar mai băga mințile-n cap rebelilor, sau... Pe scurt, asta e.

- Dacă pierde lupta?

- Deh, își pierde locul.

- Cine va guverna?

- Va fi numit alt Zeltar.

Răspunsul îl consternă pe Richard.

- Cum, asta e revoluția voastră? Dați afară un rege pe ușă și chemați altul pe fereastră?

- Da, dar pe ăstălalt îl vom alege bine. Nu va fi o brută. Uite, dacă vom cîștiga, eu voi face parte din Înalta Societate. Voi avea un titlu, pămînturi, servitori. Ei bine, eu voi fi bun. Nu voi face rău nimănui, nici măcar servitorilor. Trebuie să vă mărturisesc ceva. Prima dată cînd v-am întîlnit v-am spus că am strivit o pasăre în mînă. Vă amintiți? Ei bine, era o minciună. Am zis-o numai ca să vă scandalizez. Cînd voi avea domeniul meu, o să pun să mi se construiască o colivie imensă chiar lîngă vila mea, plină cu păsărele. Și pe urmă, un bazin. O să cresc crapi, dacă aveți bunăvoința să-mi dați cîteva perechi. Pentru piscină mă mai gîndesc. Nu știu să înot, și la vîrsta mea... Dar, remarcați că va servi pentru prieteni. Trebuie să mai studiez problema.

Scărpinîndu-se-n cap, Richard medită că zeltarismul mai avea destule zile frumoase în față, din moment ce acest amărît nu visa la egalitate, la împărțirea echitabilă a bunurilor, ci la viitoare privilegii. "Voi fi bun cu servitorii mei..." Așa trebuie să vorbească un revoluționar?

Niciodată Richard nu avu posibilitatea să discute singur cu un nabiș. De cum se apropia de unul dintre ei, cu ocazia vreunui exercițiu de tir sau a unei curse de orientare, apărea discret un doryan sau unul dintre acei tineri devotați trup și suflet lui Rahoni. De altfel, nabișii îl evitau. Primiseră ordine? Ce gîndeau femeile de destinul ce li se urzea? Seara, cînd vremea era frumoasă și cînd ele găteau mîncarea afară, era un spectacol insolit să le vezi aprinzînd primitiv focul sub ceaune, mestecînd și gustînd mîncarea cu gesturi venite din negura vremurilor, în fața uriașului *Zeltarex* iluminat ca un megalopolis.

Copiii continuau să învețe din cînd în cînd. Dar, ca să le capteze atenția, Cantor trebuise să modifice enunțul problemelor sale: "Fie un urcior la distanța de optzeci de metri și plasat la înălțimea de doi metri și cincisprezece centimetri deasupra solului. Fie un nabiș cu un dezintegrator. Care este unghiul..." Și așa mai departe. În ciuda acestei corelări cu moda zilei, se arătau din ce în ce mai puțin silitori. Preferau să-și confecționeze dezintegratoare de lemn ca să se joace de-a războiul, sau să asiste la exercițiile de tir.

Era întreținută o propagandă subtilă. După victorie, nabișilor li se va dărui tot ce le făcea plăcere: arme, vehicule, androboți, material casnic, haine. Chiar puteau să fie duși pe Genetyllis: planeta era atît de mare și populația atît de răspîndită încît fiecare familie va primi fără probleme de la opt sute la o mie de hectare de pămînt fertil. În pădurile uriașe fiarele erau mai mari decît galacii, și vînătorile mult mai captivante.

Chiar, de ce nu s-ar instala pe Genetyllis? Nu se-nțelegeau bine? La fiecare sfîrșit de săptămînă făceau o petrecere monstru ca să uite zilele dure de antrenament. Jessica dansa după stilul nabiș cu un talent nebun. Rahoni fuma trabucuri uriașe, bătînd din palme. Se mînca, se bea, se dansa, ce fericire era să fie împreună! Chiar și Portejoie, cum avea cîte-o clipă liberă din timpul său, nu se dădea înapoi să se scalde în rîu, fără nici-o prejudecată, gol pușcă printre băieței.

Într-o dimineață, Richard se afundă în pădure. Mergea drept înainte, fără să întoarcă capul, ca un om care-și taie toate punțile de întoarcere. Din sfert în sfert de oră scotea din raniță o sticlă de alcool și trăgea cîte-o înghițitură. În toiul după-amiezii era beat mort. Cînta, rîdea, și pămîntul se învîrtea în jurul lui, se-nvîrtea în cerc pămîntul, sau cam așa ceva. Socoti că era momentul.

Alese un copac, un copac îl alese, nu contează. Se așează în umbra lui și desfășură frînghia. O jumătate de oră se chinui, zbierînd, scuturat de crize de rîs de om nebun, să confecționeze șireangul; în van.

Înainte de-a adormi, o văzu pe Jessica. Ce frumoasă era! Ochii îi străluceau de lacrimi. Dar nu erau ochii Jessicăi, ci ai unui galac, care-ar putea face treaba în locul șireangului. Dar nu era nici-un galac...

... Regăsi unithabul la căderea nopții. Nu i se observase dispariția. Numai Cantor și Tigrul îl așteptau în piață, pentru că preconizaseră un turneu de dame în trei.

Noaptea, în camera sa, care nu mai era și a Jessicăi, nu-și găsea somnul. Auzi un pîrîit și crezu că urma să se deschidă ușa. Dar Jessica nu veni. Dorința îl făcea să muște perna. Oare se culca cu Portejoie? Sau se păstra pentru Rahoni? Uneori, dimineața, o observa fugitiv. Îi instruia pe nabiși la mînuirea armelor. Rahoni mergea alături de ea, punctînd indicațiile cu o pocnitură de bici. Apoi, Jessica se urca într-o navă de vînătoare *Acvila*. Ore-ntregi aparatele brăzdau cerul, cădeau în picaj, virau, trăzneau țintele marcate cu un drapel roșu, între astroport și coline, trăzneau arbori, stînci, grămezi de bidoane. Seara, Jessica, cobora din *Acvila* sa cu casca-n mînă, cu capul plecat, zdrobită de oboseală. Mai participa la adunarea generală, mînca repede și se retrăgea în cameră.

Richard cinează singur. Ca să omoare timpul pune discul pe care i l-au făcut cadou occidentinii înainte de a-l lăsa pe Terra. E un disc prețios. Pe vremuri, în tranzit pe o mică planetă, l-a descoperit o escadră printre rămășițele unei mașinării numită *Voyager*. Conține imagini, sunete, voci, poezii, bucăți muzicale, tot ce ar fi putut să dea eventualilor extratereștri o imagine fidelă a Terrei și a locuitorilor săi. Dar care dintre oamenii Timpurilor Vechi, care au conceput-o și au trimis-o în infinitul spațiului, ar

fi bănuit vreodată că mesajul se va întoarce la leagănul său? Întins pe pat, umilit pentru că băuse din nou prea mult în seara asta, Richard ascultă sunetele Terrei și o privește pe Gioconda, abia vizibilă în întunecimea camerei. Asta nu-i ține nici de cald, nici de rece. Acum trebuie să facă eforturi. Unde e oare sufletul său de odinioară, sufletul său de moștenitor universal?... Sfrijit, cîrcotaș, decăzut îi e sufletul. Sărmană Gioconda! Pentru un sărut de-al Jessicăi te-ar arunca-n foc, și, pentru o noapte de dragoste, în mod sigur, ar renega Pămîntul! Regatul său pentru o mînză, cam așa ar veni. Bietul Richard...

Cu plumbul pus la fix, pluta se scufunda la cea mai mică tragere a momelii, o babușcă frumoasă de cincisprezece centimetri, agățată de un cîrlig triplu. La fiecare dispariție a bilei roșii, Richard număra secundele. Apoi pluta reapărea, nu prea departe, și așteptarea se relua.

Se sculase la ora cinci. Deranjase santinelele somnoroase care, totuși, îi uraseră pescuit plăcut, ca de obicei. Apoi, în dimineața răcoroasă și cu brumă, se instalase înc-o dată pe malul riului. Cantor nu uitase să-i garnisească tașca: două sendvișuri uriașe, mere, prăjituri, două termosuri cu cafea și vin, țigări și un roman științifico-fantastic. Cu astea va rezista pînă seara.

Către prînz, cînd schimba momeala pentru a patra oară și cînd se pregătea să dejuneze, un avizo se așeză pe cîmpie. Coborî Jessica. Era încotoșmănată într-o haină de blană. Se apropie de el.

Întrucît îl salută, îi răspunse, dar nu-și dădu osteneala să se întoarcă. Ea se rezemă cu umărul de un copac mai apropiat și, timp de două, trei minute, cu mîinile sub haină, privi pluta care se mișca pe suprafața apei.

- Trage?

Richard mușcă din sendvișul său și nu răspunse.

- Mi s-a spus că de cîteva săptămîni vii în fiecare zi aici. Asta m-a surprins. Credeam că-ți plac peștii.

Richard își turnă un pahar de vin și bău.

- E caraghios. Nu mi te-am închipuit niciodată la pescuit. Nu-i o treabă serioasă. N-ai altceva mai bun de făcut?

El se înecă și tuși.

- În ultimul timp, îi spuse după ce tuși îndelung, mi-am întors problema pe toate părțile și am ajuns la o concluzie simplă. Din două lucruri, unul: sau asasinez pe Portejoie, pe Rahoni, vreo șase doryeni și vreo patruzeci de nabiși, și pe tine, sau mă duc la pescuit.

- Am avut noroc... Îmi dai și mie o bucățică de sendviș?

- E unul întreg în tașcă, îi spuse întorcîndu-se pe jumătate. Acolo.

Privirile li se încrucișară pentru o clipă. Jessica mușcă cu poftă din pîine.

- Ce pescuiești?

- Știucă.

- De ce se mișcă dopul ăla?

- Am pus un peștișor la capătul firului ca să atragă știuca. Bineînțeles că e și-un cîrlig.

- Pe Genetyllis pescarii folosesc momeli cu cap căutător. Mai întîi detectează prezența peștelui pe ecranul radar portativ. După aceea programează momeala sau cîrligul, nu știu cum se numesc: distanța, adîncimea, semne distinctive ale peștelui, pe scurt, două secunde mai tîrziu e în cîrlig. Lui Zeltar îi plăcea mult pescuitul. Dar nu petrecea la pescuit ore-ntregi în fiecare zi, săptămîni de-a rîndul.

Flotorul se scufundă. Richard numără mașinal. La doisprezece, cu inima bătîndu-i puternic, își lăsă sendvișul. După o jumătate de minut bila roșie apăru, dar foarte

departe, în mijlocul rîului, la douăzeci și cinci de metri de locul în care se scufundase. Apoi, dispăru din nou. Nu se mai vedea. Spirele de nailon se desfășurau în mod uniform de pe mulinetă.

Richard apucă o țigară, tremurînd. Jessica îl privea.

- E cazul să fumezi? îl întrebă.

Biigui un răspuns. Încercă să-și aprindă țigara. După ce, în sfîrșit, reuși, zise:

- Așa făceau pescarii Timpurilor Vechi, ca să aibă măsura momentului în care trebuie să mulineze. La terminarea țigării, trebuie să mulinezi. Să mulinezi înseamnă...

- Știu ce înseamnă. Dar dacă fumezi atît de pătimaș, va trebui să-ți aprinzi altă țigară. Deja aproape ai terminat-o, așa că măsura ta nu va fi corectă...

Richard aruncă țigara care-i ardea degetele. Apoi, respiră profund și, fără să-și ia ochii de la apă, începu să umble ca să se calmeze.

- Te pot ajuta cu ceva? îi propuse Jessica.

- Nu, nu, mă descurc.

- Ești sigur?

- Bine.

Îi aduse minciogul.

- Cînd știuca va fi aproape de mal, îl scufunzi în apă și aștepți ca să ajungă deasupra. În acest moment îl ridici, dar neapărat cu amîndouă mîinile, pentru că va fi greu, și apoi arunci totul înapoia ta. Ai înțeles?

- O.K.

- Îți mai explic pe măsură ce acționăm. N-o să-ți fie teamă?

Nu, n-o să-i fie teamă, va face exact ceea ce i-a spus. Se simțea mîndră că putea să-i fie de folos.

Acum, știuca înghițise cu siguranță momeala. Richard puse siguranța, strînse încet firul care se desfășurase și, cînd consideră că acesta nu mai făcea burtă, ridică undița.

Se gîndi că agățase fundul riului. Timp de cinci sau șase secunde rămase așa, prostit, crispat. O smucitură îndoi undița. Mulineta sfîrîi.

- E-al meu!

O a doua smucitură, aceasta de-o violență neașteptată, fu cît pe-aci să-i smulgă undița din mînă. Cu un singur elan, animalul cîștigase douăzeci de metri de fir și se îndrepta drept spre malul opus care era plin de copaci uscați. Strînse mai mult frîna mulinetei și, cu un efort suplimentar, riscînd să rupă undița, se hotărî să stopeze în forță cursa știucii. Manevra reuși. Bestia schimbă direcția și veni spre el, înainte de-a o lua din nou spre larg. De zece ori acest du-te-vino se reluă. Richard asudase. Jessica își dăduse jos blana; îngenuncheată, ținea minciogul.

Printr-un salt formidabil, știuca apăru în mijlocul riului. Richard coborî instantaneu undița. Nu-și credea ochilor: nu văzuse niciodată o știucă așa de mare. Dintr-odată avu sentimentul că urma să eșueze la startul următor.

- Curaj, îi strigă Jessica! E-a noastră!

Intrase-n joc și tropăia ținînd minerul minciogului.

O oră mai tîrziu, epuizată, știuca se lăsă trasă la mal. Richard și Jessica numărară pînă la trei. La trei, învăluiră monstrul în plasa largă și cu un "ha" puternic îl aruncară pe mal. La vederea fiarei imense pe care o dovediseră, se liniștiră tremurînd. Își zîmbiră și, căzînd unul în brațele celuilalt, buzele li se întîlniră.

- E adevărat că vei fi soția lui Rahoni?

Mîngîind știuca, punea cea mai serioasă întrebare din viața sa. Ea-i răspunse zîmbind.

- Vezi, chestia asta-l încîntă. Treaba lui.

Richard holbă ochii.

- L-ai mințit?

- Ți-am spus că ideea asta l-a încîntat.

Richard se duse să caute o creangă solidă și, după ce

fixă fălcile știucii ca să nu-i poată prinde mîna, se apucă să desprindă cîrligul triplu.

- Într-o zi mi-ai spus că ești soția mea. Nu mai știu cînd. Era într-o altă viață, dar mi-ai spus-o și eu am crezut.

- Era adevărat.

- Dar același lucru i l-ai spus și lui Rahoni.

- Pe tine nu te-am mințit.

- Pe Rahoni l-ai mințit. Cum ai vrea să te cred?

- Nu ești obligat să mă crezi. În fond, tu nu-mi ești de nici-un folos, așa că de ce te-aș minți? Într-un fel, Rahoni este un om important, nu tu. Și, pe urmă, ce-ai vrea să-ți spun? Ești bărbatul cel mai egoist din cîți cunosc. Ai vrea să-ți semăn, să îngrijesc crapii, să cultiv roșii. Mă vezi pe mine făcînd asta? Am încercat. Am cules flori pentru tine o după-masă întreagă. Au fost patru ore de sinucidere! Pentru mine nu contează că nu ești un războinic. Totuși, ți-aș putea face reproșuri, și încă răutăcioase, reproșuri care-i fac pe bărbați să roșească. Dar te iubesc așa cum ești. Și nu știu de ce. Noaptea, îmi dau palme pentru că te-am îndepărtat din somnul meu. Dar rămîi înfipt acolo ca o sperietoare. Înțelegi asta?... După ce-l vom învinge pe Zeltar te voi lua cu mine pe Genetyllis. Vei face acolo tot ce vei dori, eu te voi iubi, totuși!

- Nu voi pleca pe Genetyllis.

- Te voi lua cu forța.

- O să murim aici cu toții.

- Și cînd te gîndești că tu erai ăla care spuneai că trebuie să speri întotdeauna!

- Jessica, te-ai gîndit la nabișii pe care-i trimiți la moarte?

- Zeltar e vinovatul, nu eu!... Acum te recunosc. Nabișii sînt mica ta lume. Îi hrăneai, îi îngrijeai, îi învățai să scrie și să citească, și te adorau ca pe un zeu. Dar cînd ți se spune că la o sută cinci ani-lumină sînt omorîți oameni, îți

întorci privirea, îți astupi urechile, nu e treaba ta! Ceilalți să se descurce cu tiranul lor și cu camera lor de dezmembrare... Nenorociții de pe Genetyllis nu sînt tot frații tăi? Ce le lipsește față de nabișii?

- Pentru poporul de pe Genetyllis te lupți, sau pentru tine?

Se ridică fără să-i răspundă și se duse să-și îmbrace blana.

- Mă întorc la unithab, îi spuse sec. Dacă vrei să te duc...

- Mă duc pe jos.

Știuca mai trăia. Richard o luă cu delicatețe și o ținu ca s-o admire. Apoi, cu multă grijă, îi dădu drumul în apă. O clipă, peștele uriaș rămase prostit, plutind pe-o parte, apoi se întoarse ușor în jurul lui însuși și, dintr-o lovitură de coadă, se pierdu în adîncimile rîului. Jessica ridică din umeri și se îndepărtă.

Într-o dimineață începu să ningă. Doryenii primiră ninsoarea cu strigăte de bucurie. Ce plăcere era să simți pe obraji, pe palme, pe gene și pînă la baza gîtului, între piele și gulerul de blană, pișcătura vie. Nu se mai gîndea nimeni să scoată camerele de luat vederi. Preferau să alerge, să se împingă ca între camarazi, cu gura deschisă ca să primească această pulbere zburdalnică. Primii fulgi zburau în toate părțile, o idee mai mari ca picăturile de burniță. Copacii, stîncile, navele, se-nălbeau încetișor pe-o singură parte. Oamenii erau nemulțumiți, supărați pe zgîrcenia cerului. Dar, curînd, ninsoarea își găsi cursul firesc. Fantezia se ordonă, fulgii se-ndesiră. În sfîrșit, ningea ca lumea, compact, pe săturate, eficient. Copacii se îngreunară, stîncile se învăluiră, și avizourile și navele de

vînătoare, biciuite de rafale, trebuiră să fie adăpostite în hangare.

Au fost cîteva zile de bucurie intensă. Linia orizontului, care în vară păruse tăiată cu cuțitul acum nu se mai distingea deloc. Spațiul împuținat părea mai intim. Zgomotele se atenuaseră. Pe coastele dealurilor, printre copaci, au fost încercate săniuțe trăznite: saci de plastic, capace de căldări, somiere vechi, obuze dezamorsate și chiar căluți balansoar pentru copii, pe care Cantor îi descoperise într-o debara, și chiar un sicriu ce nu fusese folosit. Uneori erau înălțați oameni de zăpadă, botezați Zeltar prin binecuvîntarea unui sculpat, care erau apoi topiți cu dezintegratorul.

Desigur, manevrele nu încetaseră: tir, alergări, vînătoare de galaci, alarme false în toiul nopții. Trebuiau, totuși, să-și păstreze forma, cu atît mai mult cu cît, după calculele lui Ordac, susținătorii lui Zeltar ar fi putut să ajungă de trei săptămîni.

De fapt, cel mai fericit era Richard. Nu făcea nimic, sau aproape nimic. Îngrijea zgîrieturile, cariile, guturaiurile. Întotdeauna amabil, și fiind conștiincios, nu i se putea reproșa nimic. Cel mai adesea mergea la pescuit. Nu se-ntorcea niciodată cu pești. Îi mînca oare acolo? Uneori, cînd era sigură că Rahoni nu era prin împrejurimi, Jessica putea fi văzută plecînd cu avizoul, și se știa că mergea să-l întîlnească pe Richard. Era bine cunoscut faptul că se întorcea după o jumătate de oră, cu figura încruntată, că nu puteai s-o atingi nici c-un deget: nu mersese cum și-ar fi dorit. Totuși, o dată se întorsese după trei ore. Toți se grăbiseră să pună pariuri. Kebal spunea că se poate, că el însuși făcuse dragoste în zăpadă, cînd muncea la granițe, cu locotenentul-radio, o blondă s-o mănînci. La întoarcerea Jessicăi nu se știu dacă Richard procedase asemenea lui Kebal, căci fața ei era impenetrabilă. Chiar și Ordac, care fu informat pe ascuns, fu incapabil să decidă într-un fel sau altul. Era un pariu stupid, pentru că nu se putea nici

cîştiga, nici pierde. Se puteau găsi altele mai interesante. De exemplu, se enumerau diferite situaţii posibile, în care Rahoni o surprindea pe Jessica într-o atitudine fără echivoc, şi era cotată fiecare dintre ele. Un glumeţ îşi închipui că le-ar putea ura petrecere frumoasă, dar această posibilitate fu cotată la o mie contra unu.

Seara, se făceau nişte partide de dame grozave. Tigrul şi Cantor răspîndiseră această manie. Mai întîi au fost puse pariuri pe ţigări, apoi pe rîndul la gardă şi apoi pe cîţi. În final se paria şi pe bogăţiile care urmau să vină. O dată, Cantor cîştigă în numele Tigrului de la Hark şase servitori şi optzeci şi şapte de hectare de pădure de pe Genetyllis. Atunci izbucni o ceartă. Hark admitea că pierduse. Dar a pierde, însemna acelaşi lucru cu a pierde în faţa unui robot? Şi, pe urmă, de ce Cantor paria în numele Tigrului şi nu în nume propriu? Era foarte simplu: pentru că n-avea nimic pe care să parieze! Şi de ce, vă rog? Pentru că un robot nu primeşte gajuri, el nu este un servitor, ci un sclav! Iar doryenii, nu erau antisclavagişti? Trebuia judecat Richard! Trebuia un proces răsunător! I se atrase atenţia degeaba că şi pe Dory erau androboţi, dar le răspunse că nu ea acelaşi lucru, că nu aveau un Assim personal, că aparţineau comunităţii, şi răcnea că Richard şi Zeltar erau acelaşi lucru!

În acest moment apăru Portejoie. Urmărise recitalul lui Hark. Veni spre el, ţinu un discurs calm şi lung arătînd cu degetul spre cer, şi avură timp să parieze prin semne. La sfîrşitul discursului, Portejoie îl înşurubă pe Hark cu o sută de grade. Cîteva milioane de viitori cîţi trecură dintr-o mînă-n alta.

Da, se paria în draci în acele clipe. Adevărul este că se plictiseau de moarte.

Portejoie îşi îngurgită micul dejun şi decapsulă din mers

o sticlă de bere. De două săptămîni îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în 3S, singur cu Wazi. Pusese să i se instaleze un pat pliant, un fotoliu pentru relaxare şi un bar, garnisit în fiecare dimineaţă cu o pădure de sticle, în care, în fiecare seară, lăsa luminişuri întinse. Uneori stătea în picioare în faţa ecranului radar, exasperant de gol, cu pumnii sprijiniţi de marginea consolei, cu privirea fixă. După minute-n şir, Wazi îl întreba dacă totul era în regulă, şi tresărea, se smulgea influenţei nefaste a furiilor sale, se-nvîrtea prin sală, bea, fuma, se arunca cu frenezie în calculele lui Ordac. Prima dată posibilă pentru ofensiva zeltariană trecuse de şaizeci şi şapte de zile. Cu alte cuvinte, în fiecare zi, după cele şaizeci şi şapte, genetyllienii ar fi putut ataca. Ce aşteptau? Lucru cert, fiecare zi ce trecea creştea posibilităţile de atac pentru ziua următoare. Dar lui Portejoie îi era din ce în ce mai greu să-i facă pe oamenii săi să înghită această evidenţă. Devenea irascibili şi se luau la bătaie din nimic. Partidele de dame erau o cauză. Dacă nu s-ar fi venit săptămîna precedentă cu ideea de-a se interzice portul dezintegratorului în sala de odihnă, în mod sigur, nu numai unul s-ar fi transformat în fum. Într-un fel, cei mai periculoşi nu erau colericii, brutele, cărora le cedau nervii. Aceştia-şi deversau otrava interioară în văzul şi cu ştiinţa tuturor. Nimic de spus: în pofida a tot ce făceau aveau meritul francheţei. Cei mai răi erau cei plăpînzi, cei slabi, cei ezitanţi, cei dezorientaţi, care infectau cu îndoială la douăzeci de paşi în jurul lor, aruncau priviri chiorîşe în spatele gradaţilor şi şuşoteau. Şi ce mai şuşoteau!

În vreme ce se măcinau aşteptînd pe planeta asta de nimic care ajunsese la menopauză de x ani, în timp ce scuturau din copac un popor de sălbatici cu verigi lipsă în evoluţie, încredinţîndu-i arme şi astronave sofisticate, genetyllienii rădeau Dory şi luau ostateci, după care tăiau

frunză la cîini pe Genetyllis. Vor aștepta luni întregi și poate chiar ani. Poate că nici nu vor mai veni vreodată. Așa că, ce căutau aici?

Și acest *quod errat demonstrandum* de vierme, repetat zi de zi în sotto voce, mina încetul cu încetul moralul celor mai optimiști.

Cît timp urma să mai țină credibilitatea lui Portejoie? Își mai acordase o săptămînă, după care cîrma urma să-i scape din mînă.

- Portejoie...

Wazi arăta cu brațul întins ecranul radarului. La nord-nord-est se materializase un punct. Obiectul era la o distanță de 0,18 ani-lumină. Ponderabil, dar cu masa mică. Sfărîmătură de satelit, de astronavă? Vreun meteorit? Sau poate, cum se întîmplase săptămîna trecută, o rachetă nucleară a Timpurilor Vechi? La vremea sa își ratase ținta. Era foarte bătrînă, aproape venerabilă. Poate că pe-o latură avea, în ciuda eroziunii datorate prafului cosmic, o inimă străpunsă de-o săgeată și două inițiale, și o înjurătură bine aleasă pentru adversar. Se întorcea după secole de vagabondaj, ca o cometă periodică. Apoi, se topise-n spațiu. Va bîntui din nou secole-ntregi cu încărcătura sa distrugătoare în nas, singura dovadă a urii care învrăjbea odată oameni împotriva altor oameni, morți și unii și alții, de secole-ntregi, uitați, praf și pulbere acum. Gîndul acesta îl tulburase pe Portejoie; apoi băuse bere.

Ca de obicei, Wazi mînui butoanele consolei și făcu să înceteze multiplicatoarele sonore ale 3S-ului, cu excepția radarului. Timp de un minut sala rămase tăcută, omul și robotul așteptînd informațiile suplimentare și, pentru că Wazi se întorcea din cînd în cînd spre el, Portejoie crezu că-i aude bătăile inimii.

- Obiect metalic, spuse Wazi după o clipă.

Portejoie decapsulă febril o sticlă de bere și bău cu înghițituri lacome.

- După viteză, posedă mijloace de propulsie autonome.

Ultimele cuvinte ale lui Wazi au fost acoperite de tunetul amplificatorului și, aproape simultan, apărură alte puncte. Erau atît de apropiate încît formau figuri geometrice. Mai întîi fu un triunghi echilateral cu vîrful îndreptat către Pămînt. Apoi o linie clară. Apoi, în spatele liniei și legate de extremități printr-o linie punctată ale cărei puncte reprezenta fiecare un obiect, două semicercuri pline. Ansamblul aducea vag cu forma unei balanțe.

Portejoie zîmbi. Respiră adînc, și închinînd cu sticla către ecranul radar, răcni:

- Zeltarieni, hoituri ale Balanței, vă urez bun-venit!

În piața acoperită de zăpadă, nabiși și doryeni în uniformă îl ascultau pe Portejoie care era cocoțat pe o estradă. De-o parte și de alta erau așezați Jessica cu trei doryeni și Rahoni cu trei nabiși, toți îmbrăcați în haine călduroase. Difuzoare repercutau vocea generalissimului pînă la femeile și copiii ce erau masați în fața lui *Zeltarex*. Richard, care se pregătea să plece la pescuit, își aruncase echipamentul și asculta și el, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Zeltarienii se apropiau de Terra cu viteză mare. În mai puțin de două ore vor decelera pentru a pătrunde în atmosferă. După primele estimări, flota inamică era compusă din patru sute treizeci de avizouri, plus o construcție mult mai mare ca celelalte, ce nu putea fi decît *Zeltran*, iahtul lui Zeltar.

- Zeltar se-ndreaptă spre noi! exclamă Portejoie. Sper că toți cei care s-au îndoit în ultimele zile de utilitatea așteptării noastre vor fi satisfăcuți de această veste!

Jessica aplaudă. Rahoni o imită. Imediat după aceea, piața-ntreagă răsuna de aplauze. Portejoie ridică brațul ca să facă liniște și declară că sub nici-o formă *Zeltran* nu trebuia să fie avariat.

- Calele sale sînt înțesate cu pyramidium, nu e nici-un dubiu. Acest drag de pyramidium ce trebuie să-l ducă pe *Zeltarex* pînă la noi...

După aceea, Portejoie studie planul zeltarienilor. Era clar că nu vor bombarda în exces, de teamă să nu atingă Oui și pe *Zeltarex;* vor duce un război de asediu. Era motivul pentru care majoritatea navelor lor erau avizouri, grele, grosolane, cu manevrabilitate redusă, și nu nave de vînătoare-bombardament. Fără îndoială că erau încărcate cu un material îngrozitor, dar, ce mai, ca să fie eficace, mai întîi ar trebui ca navele să aterizeze!

- Și contez pe voi să nu poată! Peste douăzeci de minute să fiți toți la posturile voastre! Și să nu uite nimeni că după victoria noastră veți primi o mie de hectare de pămînt, un titlu și șaizeci de servitori!

Portejoie fu însoțit de aclamații și aplauze frenetice atunci cînd coborî de pe estradă.

- Vin cu tine!

Richard se agață de umărul Jessicăi cînd aceasta se instală la postul de comandă al aparatului său. Cu un gest brusc, se eliberă. Richard păli. Apoi, ca se așeză în fotoliu, își fixă centurile și începu să verifice tabloul de bord.

- Pleci așa!...

Trebuia să vorbească tare. Hangarul se deschidea scîrțîind. Navele de vînătoare alunecau spre ieșire. Altele țișneau din flancurile lui *Zeltarex* cu un zgomot de tunet și încercau pe cerul unithabului starea tunurilor.

- Ce credeai? îl întrebă Jessiça. Că vin să mă arunc în brațele tale, să luăm o cafea, sau poate să facem dragoste? Cu adevărat nu realizezi importanța momentului!

- Aș putea să te însoțesc?

- N-am loc. Dacă te-ai fi hotărît mai devreme, astăzi ai fi avut nava ta de vînătoare și ai fi putut să mă însoțești. Acum îndepărtează-te că trebuie să plec.

Își reglă casca. Geamul cockpitului alunecă. Aparatul vibră încetișor. Începu să ruleze. Richard mergea pe lîngă el cu pași mari.

După ce aparatul părăsi hangarul, se îndreptă mai repede către pista de zbor. Richard alergă, alunecă pe-o bucată de zăpadă înghețată, dar se ridică și continuă să alerge.

Așteptîndu-și rîndul pe suprafața de zbor, Jessica văzu că aproape o ajunsese și, gîfîind, congelat, striga ceva la ea, și îi fu rușine să fie punctul de atracție al acestui turist în haine de pescuit, a acestei marionete cu obraji rozalii, a acestui pulșor care piuia printre *Acvilele* ce răgeau pregătite de război. Căzu din nou. Nu se mai ridică. Jessica simți o înțepătură în inimă. Era rîndul ei să-și ia zborul. Dar, cu fața în zăpadă, Richard nu se mai mișca. Ea rulă pe marginea pistei în afară, ca să elibereze trecerea. În această clipă Richard se ridică. Înfundat în zăpadă, privea în jurul său ca un cîine pierdut, scărpi-nîndu-și fruntea cu inocență. Jessica nu-și putu stăpîni un zîmbet. Deschise cockpitul și strigă:

- Mă-ntorc! Te voi lua cu mine pe Genetyllis, iar fiul nostru va fi cel mai destoinic pescar din galaxie!...

O clipă mai tîrziu, decolă aproape la verticală, și Richard o urmări din ochi cît putu.

Intră gîfîind în 3S. Wazi se foia prin fața mașinăriilor. Pe umăr avea cele trei trese de sergent.

- Ascultă-mă...

Robotul se înclină și așteptă ca stăpînul său să-și tragă sufletul.

- O să mă îmbarc pe vedeta A, spuse Richard. Cantor e pe cale s-o pregătească. Vreau s-o urmez pe Jessica. Poți s-o reperezi pe ecranele tale, s-o menții și să-mi transmiți coordonatele în mod continuu?

- Aș putea s-o fac...

- Dar ce?

- *Acvila* este extrem de rapidă. În cîteva secunde, și-n funcție de necesitățile luptei, ar putea să se îndepărteze foarte mult de poziția în care veți ajunge. În mod sigur o s-o ratați. De altfel, vedeta dumneavoastră nefiind înarmată, riscați, în focul luptei, să fiți doborît de-o sută de ori.

- Asta-i treaba mea!'

- O clipă, vă rog. În curînd zeltarienii vor intra în atmosferă. Portejoie mi-a recomandat să...

- Îmi bag picioarele în recomandările lui Portejoie! Mie mi te supui! N-am timp de pierdut!

Robotul se înclină. O ușoară nuanță de roșu îi trecu prin organele văzului.

- Credeți-mă că niciodată n-am încetat să vă consider stăpînul meu, spuse după o clipă. Dar să luați în calcul că o victorie zeltariană ar fi o catastrofă pentru unithab, chiar pentru dumneavoastră și pentru tot ceea ce iubiți. Ajutîndu-i pe doryeni, eu contribui în mod obiectiv la salvarea persoanei voastre și a operei dumneavoastră... Acum, îmi permiteți?

Richard clătină din cap și Wazi informă ansamblul navelor de vînătoare doryene de starea ultimei situații.

- Dacă înțeleg bine, reluă Wazi, problema dumneavoastră este de-a o supraveghea pe Jessica.

- A supraveghea nu e termenul corect, dar, mă rog...

- Ca să găsiți vînătorul, căutați prada.

- Ce vrei să spui?

- Jessica este vînătorul și *Zeltran* este prada. O să mă explic... Fie că luptele iau o turnură bună sau rea, într-un moment sau în altul, Jessica se va duce la *Zeltran*: ca să răstoarne situația printr-o lovitură fulgerătoare dacă afacerile doryenilor merg prost; și, în caz contrar, ca să desăvîrșească victoria, care n-ar putea fi completă fără capturarea lui Zeltar. Iahtul regal este o navă grea, înceată, ușor reperabilă și fragilă, ca să zicem așa. În mod sigur nu va participa la asalturi. O să se așeze în spatele unui munte, într-o vale, într-un luminiș, între ruinele unui oraș, și va aștepta. Instrumentele mele de reperare sînt destul de precise ca să-i descopăr adăpostul rapid. Spre el trebuie să vă îndreptați. O veți aștepta pe Jessica. Va fi acolo. Numai să nu fie doborîtă înainte...

Wazi vorbise fără ocolișuri. Ipoteza sa era solidă: *Zeltran* și coletul său regal erau miza finală a bătăliei care tocmai începuse.

După informațiile lui Wazi, flota zeltariană se divizase în mai multe grupe, care operau toate într-o rază de treizeci de kilometri. Alegerea unei distanțe moderate era ușor de explicat. Odată debarcat materialul greu, soldații îl vor trimite în jurul unithabului și a lui *Zeltarex*; dar nu cunoșteau locurile unde trebuiau să acționeze, și zăpada făcea deplasările dificile: debarcînd piesele mari prea departe, riscau ca o parte din ele să cadă în mîinile inamicului, care avea tot răgazul să le detecteze și să le bombardeze. Cît despre apropierea de *Zeltarex*, era o nebunie, avînd în vedere puterea de foc a navei amiral.

Prima formație genetylliană pe care o zări Richard era compusă din vreo douăzeci de avizouri. Zburau la joasă înălțime, foarte distanțate unul de altul. Richard veni în picaj cu vedeta sa și urmări cursul riului. Genetyllienii își urmară drumul. Nu-l reperaseră.

Se lăsa condus de cursul apei. Wazi încă nu-i comunicase coordonatele lui *Zeltran* care, fără îndoială, își căuta adăpostul.

Așa că, ce să facă?

În cap i se învîrtejeau gînduri umilitoare. Era adevărat că bătălia urma să fie decisivă. Pentru toată lumea și bineînțeles că și pentru el. Dar nu era el singurul, în afara femeilor, copiilor și bătrînilor ascunși în flancurile lui *Zeltarex*, care nu acționa în vederea cîștigării ei? Știa bine că nu era laș. Nu era tot atît de curajos ca Jessica, dar nu era laș. Atunci, de ce nu conducea acum o navă de vînătoare în locul hardughiei ăsteia?

Știa bine de ce: pentru că nu venise pe lume ca să ia viața oamenilor, pentru că nu era războiul său, pentru că nici-un război nu era războiul său. Da, erau formulări destul de frumoase pe hîrtie. Totuși, nu-i așa că nu justificau toate eschivările? Nu erau momente în care acestea ar fi trebuit să se diminueze? Războaiele nu sînt frumoase, dar unele dintre ele trebuie să fie făcute. Ce confortabilă este inocența!

A doua formație genetylliană era compusă din zece unități. Evolua la joasă altitudine, fără îndoială în căutarea unor posibile zone de debarcare. *Acvilele* apărură brusc sub nori. Erau cinci. Patru dintre ele aveau botul de galac vopsit pe flancuri, celălalt era doryan. Ca și cum ar fi vrut să le dea un exemplu tovarășilor săi, doryanul acceleră brutal și se năpusti asupra unuia dintre avizouri, care zbura în centrul liniei adverse; la limita razei de acțiune a focului dușman își frînă elanul și urcă în nori: tunurile

avizoului sculpară prea tîrziu. *Acvila* era deja din nou în picaj. Se plasă într-o cursă de urmărire, atît de apropiat de prada sa încît părea legat printr-un fir de ea. Cinci secunde tunurile sale bubuiră neîncetat. Pufuleți mici de fum alb înfloriră în coada navei zeltariene. Apoi fumul deveni des și negru și apărură flăcări. O rachetă termină avizoul într-o explozie violentă.

- 41° 54' latitudine nordică, 12° 29' longitudine estică. De un sfert de oră *Zeltran* se-nvîrte la joasă înălțime pe deasupra unui oraș al Timpurilor Vechi. E foarte evident că își caută un loc de aterizare. Se pare că vizează un anume punct.

- Care sînt noutățile operațiunilor în curs?

- Totul merge de minune. După ultimul recensămînt, paisprezece avizouri au fost doborîte sau avariate, și numai un aparat *Acvila*. E remarcabil. Totuși, o formațiune dușmană a reușit să aterizeze. Își instalează baterii sol-aer.

41.54N., 12.29E. Richard dădu coordonatele calculatorului de bord și conectă pilotul automat. Coordonatele de spațiu și de timp se afișară pe ecranul principal: 653 kilometri, 39 minute.

Curînd ajunse deasupra mării. Zăpada cădea pe valuri. Spectacolul n-avea într-adevăr nimic insolit, dar, cum îl vedea pentru prima dată, rămase uimit. Astfel de surprize erau oferite de Terra din cînd în cînd. Trebuia să fii atent. Primăvara, nici-o floare nu lipsea la întîlnire, vara, nici-un fruct - fructe grele, sănătoase, suave. Izvoarele, riurile și fluviile erau curate, și la fel și marea. Nu trebuiseră decît opt secole de absență omenească pentru ca Terra să întinerească cu trei milioane de ani. Sigur că rezerva de uraniu care permitea iluminarea și încălzirea unithabului

se va epuiza în patru ani. Cu atît mai rău, sau cu atît mai bine. De-aici încolo se va capta energia soarelui și a fluviilor. Grîul se dezvolta bine. Cu răbdare, se va prinde și orezul. Un crap dădea o sută de mii de icre pe kilogram din greutatea sa. Vînatul era abundent. Ce importanță mai avea dacă din lipsă de carburant nu se putea ajunge la celălalt capăt al Pămîntului în mai puțin de trei sferturi de oră? Se mai grăbea cineva? Mai erau puțuri de forat, mine de exploatat? Mai erau piețe ce trebuiau acaparate înaintea concurenței? Într-o dimineață va fi îmbarcarea pe o mare corabie cu pînze. Orientarea se va face după soare, după stele, avînd drept singur contoar Geiger inima și bătăile sale, și iubirile sale necontrolate... Portejoie și Jessica descoperiseră într-o seară Pămîntul în trei sau patru ore. Nu era bine, nu era concludent. Erau apucături de turiști. Viol. Unui Pămînt îi datorăm menajamente. I se face curte. Dacă nu, moare.

Optsprezece kilometri. Șaptesprezece, șaisprezece...

Un semnal sonor îl avertiză că ajunsese la capătul călătoriei. Deconectă pilotul automat și, reluînd comenzile, încetini și făcu vedeta să coboare.

La început n-o recunoscu. Oferea imaginea obișnuită a metropolelor în ruină ale Timpurilor Vechi, cu locuințele prăbușite, cu piețele, stadioanele și parcurile găurite de cratere, cu podurile care nu mai traversau nimic. Bulevardele erau pline de mormane de dărîmături, de caroserii de vehicule încastrate unul în spatele altuia sau în ceea ce fusese o bancă, o biserică, o închisoare, un pension de domnișoare. Canalizări și șine smulse din elasfalt se contorsionau spre nori; din loc în loc, scurgeri de sticlă topită fosilizaseră aceste arhitecturi de metal în magma lor. Din fericire, timpul închisese rănile: nu mai rămăsese de mult nici-o urmă de viață și de durere, suflate ca puful de

păpădie. Zăpada mărea pacea locului, și umbra vedetei, cruce delicată, aluneca pe acest cimitir alb, liniștit.

Apoi, la capătul străzii pe care o urma, descoperi o construcție monumentală, nemaipomenit de frumoasă, în ciuda rănilor care o desfigurau: o bazilică. Pătrunse pe o esplanadă pe măsură, înconjurată de coloane, de stîlpi, de statui, care cîndva trebuie să fi format colonade complete; o bucată de obelisc, cariată ca un dinte stricat, marca centrul. Vedeta luă înălțime și, dintr-o dată, Richard recunoscu locul. Cum se putuse înșela? Aici trăiseră cei pe care oamenii îi alegeau ca să le reprezinte Dumnezeul pe Pămînt. Aici ar putea găsi operele lui Michelangelo, ale lui Gioto, ale lui Bramante, Rafael, Boticeli, Leonardo... Zbura pe deasupra orașului etern, orașul celor șapte coline, cel mai frumos oraș al Timpurilor Vechi, deasupra... .

Oare întîmplarea îl condusese pe Zeltar la Roma? Sau dorise să dea o semnificație de simbol acestei alegeri? Roma, prima putere militară a antichității; Roma, orașul lui Cezar, Augustus, Nero... Ce decor pentru tiranul de pe Genetyllis! Și ce idee de a alege această zonă de debarcare: menținîndu-se deasupra Coliseului, *Zeltran* părea că clocește un ou.

Richard își gară vedeta la adăpostul unei clădiri ministeriale. După o mie de acrobații, escaladînd dărîmăturile și portiunile de scări înghețate, se cățărase pînă la acoperiș ca să observe manevrele genetyllienilor. *Zeltran* era o navă frumoasă, cu înfățișare sobră. Patru scări alunecătoare ieșiră de pe flancuri; se debarca materialul. Navele de vînătoare ale gărzii regale luaseră deja poziție în împrejurimile amfiteatrului și arcului de triumf din apropiere; cu motoarele pornite ar fi putut să decoleze la cea mai mică alertă. Timp de două ore, Richard așteptă întins pe burtă pe acoperișul înzăpezit. Cînd înghețta prea tare se ducea să se cuibărească într-un fel de nișă de beton, foarte incon-

fortabilă, dar care-l proteja de rafalele înghețate de vînt. Acolo își sufla în degete și fuma. De teamă să nu fie reperat, nu-ndrăznea să intre în legătură radio cu Wazi. Ce se întîmpla acolo? Erau treizeci și șase de nuanțe posibile, dar o singură alternativă: victoria genetyllienilor sau victoria doryenilor. Jessica mai trăia?... Se jurase să-și dea viața pentru ea; în loc de asta, înghețа într-o gaură, inutil, dezarmat, pitulat. S-ar fi comportat altfel dac-ar fi fost laș? Gîndul acesta îl făcu să se rușineze. Faptele dau valoarea omului, nu intențiile! Își acordă un sfert de oră, după care se va întoarce la unithab. Într-un hangar se găsea un vechi Miraj 7000. Cantor îl bricolase în clipele sale de nostalgie, pentru plăcerea pitorescului și anacronicului. Aparatul zburase. Fără nici-o îndoială, era greoi și incapabil să țișnească așa cum o făcea *Acvila*. În luptă nu depășea 3,5 Mach. Nu mai avea rachete de mult timp, dar unul din tunurile de 30 mm mai era în stare de funcționare. Căutînd cu atenție, ar putea să găsească muniția adecvată. Deci, peste un sfert de oră.

Nu avu mult timp de așteptat. Trei aparate de luptă zeltariene începură să vibreze: un punct strălucea pe cer, spre nord-vest.

În timpul orelor care trecuseră, Jessica luptase neîncetat, în picaj, în viraje, trăgînd din tunuri, riscîndu-și viața la fiecare nou atac, riscîndu-și și salvîndu-și viața, pentru că știuse să reacționeze în fracțiuni de secundă. Această stare ridicată de excitație, această febră războinică, această acumulare de situații la care-o constrînseseră, sub pedeapsa cu moartea, furia și neprevăzutul luptelor, făcură ca primul zeltarian care-i căzu în colimator să fie victimă sigură, încît Richard nici nu-și dădu seama cum fusese

lovit; în timp ce Jessica dispărea în nori, aparatul genetyllian se prăbușea în flăcări. Alte trei aparate decolară imediat. Acum erau cinci. Richard se năpusti din nișă și țișni în vedetă. În clipa în care se înălță, începu să-i bată inima cu putere. *Acvila* doryană fusese atinsă la rîndul ei. O dîră de fum alb țișnea din ea, pierdea din altitudine și se îndrepta drept spre arcul de triumf.

Ceea ce se produse în acel moment îl tulbură pe Richard, și-n același timp îl umplu de încîntare. Avionul se întoarse încet în jurul axei sale, ajungînd ca o aripă să țintească spre cer iar cealaltă să brăzdeze zăpada. Trecu prin golul din arc cu o maiestuozitate indescriptibilă. Apoi, și mai încet, își reveni la poziția normală, zburînd la rasul ierbii. Cel mai apropiat pilot genetyllian o fi fost și el tot așa de sensibil la această măiestrie sublimă și inutilă în același timp, la pirueta asta a celui care se simte pierdut și-i dă cu tifla morții? Oricum, ezită pentru o clipă.

Dar foarte repede luă urma prăzii rănite. Nici la antrenamente nu și-ar fi dorit o țintă așa de ușoară...

Ceva enorm țișni asupra lui. Instantaneu își înălță aparatul. Jessica abia avu timp să dispară lateral, și Richard, cu inima bătîndu-i, izbucni în rîs. Treizeci de secunde mai tîrziu, zeltarianul începu să-l urmărească.

În acest joc de-a șoarecele și pisica, Richard făcu ceea ce trebuia să facă, zburînd cu viteza maximă, schimbînd mereu direcția, utilizînd cel mai mic obstacol de pe străzi ca să se protejeze. Se aștepta oricînd să vadă vedeta dezmembrîndu-se din cauza solicitărilor neobișnuite la care o supunea. Exemplul Jessicăi îl înaripa. Iar disperarea de asemenea: Jessica era urmărită, și el nu era acolo ca s-o ajute. Și, în sfîrșit, frica, o frică primitivă, cum nu-și închipuise niciodată că va resimți: pentru prima dată un om vroia să-l omoare. În trei rînduri salvele genetyllianului știrbiră o fațadă, o fîntînă, o statuie, la cîțiva metri de el.

De fiecare dată cîte-o împroşcătură de pietre îi biciuise carlinga, şi Richard îşi simţi inima explodîndu-i.

Ghinionul îl conduse într-un spaţiu gol, un fel de cîmp balizat, stadion fără tribune, unde trebuie să se fi aplaudat cursele de care în antichitate: nici-un obstacol care să jeneze tirul urmăritorului său. Nu închise ochii. Strigînd continuu numele celei pe care-o iubea, îşi înălţă vedeta, ca să se termine în cer, de unde să recadă odată cu zăpada.

... Linişte deplină. Nori, zăpadă... Moartea putea să aibă şi asemenea înfăţişare. Dar inima-i bătea atît de tare, c-o simţea zvîcnind pînă-n gît... Genetyllianul dispăruse fără să tragă.

Zeltran nu se mişcase. Între arcul de triumf şi amfiteatru, un aparat de vînătoare ardea în zăpadă. Jessica era la patruzeci de paşi de incendiu, îngenunchiată, dar trăind.

Trăind... Oare vroiau s-o păstreze vie pentru camera de dezmembrare?

Îl văzu pe Richard şi-i făcu semn cu mîna, iar el se duse lîngă ea.

Era rănită la tîmplă. Îi curgea sîngele pe obraz. Cu mîna dreaptă îşi ţinea braţul stîng apăsat pe burtă. Arăta foarte slăbită. Ca să-l întîmpine, se ridică în picioare şi făcu cîţiva paşi spre el. Trebui s-o sprijine ca să nu cadă.

- Nu trebuia să aterizezi, îi spuse Jessica! Trebuie să pleci! Am pierdut!

- Linişteşte-te! O să te-ngrijesc, şi totul va fi bine.

- Nu mă doare nimic. Pleacă, te rog... Să ştii că am văzut totul. Adineauri puteai să fii omorît.

- Aş vrea să-mi explici.

Genetyllienii coboriseră din aparatele lor de vînătoare.

Aparent, nu le dădeau nici-o atenţie. Studiau *Zeltran*ul şi discutau cu voce scăzută.

- Priveşte, spuse Jessica.

Un fir de fum negru ieşea din spatele iahtului regal.

- Ce-i asta?

- A murit Zeltar, îi spuse cu amărăciune. E prea nedrept. Trăind, am fi putut să-l facem prizonier, şi aşa am mai fi avut o mică şansă de scăpare. Moartea sa înseamnă condamnarea noastră.

La cîteva clipe după moartea lui Zeltar, arhandroizii ordonaseră să se înceteze focul. Cele două aparate care-o urmăriseră pe Jessica îi comunicaseră vestea. Nu vor mai trage, şi o vor escorta pînă la *Zeltran*. Li se supusese. Nici nu putea să reacţioneze altfel. Aparatul său fusese spintecat de-o bucată de zid şi luase foc. În plus, lupta fusese pierdută.

La început, doryeni şi nabişi, se comportaseră de minune. Dar brusc, de la o clipă la alta, genetyllienii îşi reveniseră. Le fuseseră suficiente cîteva succese ca să semene panica. Nabişii îşi abandonaseră aparatele de vînătoare şi se baricadaseră în *Zeltarex*, pe lîngă femei şi copii. Zeltarienii pisaseră împrejurimile cu bombe, şi atunci, înspăimîntaţi, nabişii se predaseră odată cu canonierele navei amiral, fără să tragă nici măcar o salvă.

- Sînt nişte ţărănoi, îi spuse Jessica, din care am crezut că se pot scoate soldaţi. Totul este din cauza mea. Portejoie a fost doborît sub ochii mei.

Se uită la Richard cu ochi nespus de trişti.

- Doream cu adevărat să eliberez poporul de pe Genetyllis, îţi jur! Nu luptam pentru mine... Trebuie să mă crezi. Eşti tot ce mi-a mai rămas...

Adusese Răul pe Pămînt. Ar fi trebuit s-o urască, dar o strîngea cu duioşie la piept şi o mîngîia pe păr. Simţind-o că-şi pierde puterile, o ajută să îngenuncheze pe zăpadă.

Se-nserase. Ningea în continuare. Se aprinseră toate luminile lui *Zeltran*. Apăru un aparat doryan. Jessica și Richard recunoscură nava de vînătoare a lui Rahoni. Fusese atins. Piloții zeltarieni se repeziră, dar întrucît aparatul cădea greoi în zăpadă, cu tunurile ațintite în direcția opusă iahtului regal, nu-i mai dădură importanță.

În aceeași clipă, o placă de pe o latură a lui *Zeltran* alunecă, lăsînd să se vadă o lumină albastră intensă. Ca un lichid care se-ntinde, îmbrățișă cochilia invizibilă a unui disc pe care se materializară patru persoane. Măreția lor îl sufocă pe Richard. Toți erau îmbrăcați în robe albe. Pe măsură ce discul se apropia de sol, li se conturau trăsăturile fețelor. Fețe tinere, exemplare, pure, asemănătoare cu cele pe care sculptorii Timpurilor Vechi le tăiaseră în marmură ca să obțină esența frumuseții.

- Sînt arhandroizi, șopti Jessica. Sînt nemuritori. Ei l-au cunoscut pe primul Zeltar.

Îngenuncheată pe zăpadă, tremura. Richard își scoase haina și-i acoperi umerii. Piloții așteptau liniștiți. Arhandroizii o priveau pe Jessica.

Un strigăt înspăimîntător se auzi. Richard și Jessica își întoarseră capetele în același timp: Rahoni nu mai purta uniforma doryană, ci tunica simplă de pînză pe care-o purtau nabișii primăvara, la vînătoare de galaci. Arsuri îngrozitoare îi acopereau fața și brațele. Arcul era încordat.

Jessica reacționă cu o clipă mai repede decît Richard, și această clipă îi hotărî soarta. Se ridică dintr-un salt, punîndu-se scut. Săgeata lui Rahoni o atinse în piept cu o astfel de forță încît Richard văzu vîrful ieșindu-i prin spate. Cu maceta în mînă, turbat de ură, Rahoni se năpusti. Un arhandroid ridică brațul. Toți piloții genetyllieni traseră în același timp.

Jessica fu dusă către sala de operații. Strîngea din dinți, dar durerea era atît de puternică încît nu-și putea opri gemetele. Richard o ținea de mînă, spunîndu-i că gestul ei fusese nebunesc, și că o doamnă nu trebuie să se poarte așa, ca ea, care mai avea și un gust ciudat pentru cicatrici; debita tot felul de chestii de genul ăsta, s-o facă să-și uite durerea. Ceea ce-i ascundea, și văzuse din prima privire, era că săgeata era înfiptă aproape de inimă. Se uită la arhandroizii ce escortau patul. Dovedeau față de Jessica o atenție de neînțeles, ștergîndu-i transpirația de pe frunte, admonestînd androboții că nu se grăbeau. De ce se purtau așa? Nu fusese Jessica dușmana stăpînului lor? Înc-o dată se gîndi că se dorea menținerea ei în viață ca să poată să fie supusă la cazne. Numai din această cauză, dacă nu se întîmpla cumva vreo minune. Nu mai vroia să se gîndească decît la un miracol.

Cînd ajunseră în fața sălii, Richard nu-i lăsă mîna Jessicăi, pregătindu-se să intre. Doi paznici îi dădură de-nțeles că nu mai trebuia să înainteze. Le spuse că era medic și c-ar fi putut fi de folos.

- Nu-i nevoie, șopti Jessica strîngîndu-i mai tare mîna. Nu vreau să vezi asta. E un ordin, micuțul meu negradat. Nu mi-e frică.

- Vreau să fiu alături de tine.

Un arhandroid se ridică în fața lui Richard și, strîngîndu-i pumnul pînă la durere, îl obligă să dea drumul mîinii tinerei.

- Nu mai discutați, îi zise scurt.

Jessica încercă să se ridice. Îi țîșniră lacrimi din ochi.

- Să nu-i faceți rău, șopti. Vă rog!

Patul fu împins în sală. Richard zări acolo bluze albe. Trei arhandroizi se postară în fața ușii închise.

Al patrulea arhandroid îi ordonă lui Richard să-l urme-

ze. Îl conduse într-un salon imens. Un perete de sticlă îi permitea lui Richard să vadă Roma acoperită de zăpadă.

- Întrucît se pare că Jessica vă prețuiește viața, nu vi se va face nici-un rău pînă la noi ordine. Acum e timpul să-mi explicați.

Îl interogă îndelung: originea sa, aceea a nabișilor, motivele prezenței lor pe Pămîntul Timpurilor Vechi, împrejurările întîlnirii sale cu Jessica și cu doryenii. Richard nu încercă să mintă. O singură dată disimulă răspunsul, declarînd că nu știa de ce fugise tînăra și ce credea ea despre Zeltar. Oare arhandroidul s-o fi lăsat păcălit?

- Stăpînul nostru s-a căsătorit cu Jessica în momentul în care ea avea doisprezece ani, îi spuse plimbîndu-se prin cameră cu pași măsurați. Fără-ndoială că nu puteți realiza puterea și puritatea sentimentelor pe care i le purta. La numai un an după unirea lor, convocase Consiliul nostru și ne comunicase decizia la care se oprise: Jessica va fi următorul nostru Zeltar. Noi am judecat că această hotărîre era bună și am gravat numele Jessicăi pe Masa Eternității.

Cu mîinile la spate, arhandroidul privea căderea fulgilor de zăpadă. Lumina proiectoarelor i se reflecta uneori pe față. Nave brăzdau cerul.

Cuvintele pe care le auzise îl amuțiseră pe Richard. Jessica fugise degeaba! Ar fi fost suficient să aștepte, și Oul, *Zeltarex*, regatul Genetyllis, puterea pe care o dorise atît de mult, toate i-ar fi revenit.

Arhandroidul se întoarse și-și reluă mersul încet prin încăpere.

- Nu vă puteți imagina forța sentimentelor lui Zeltar. Fuga Jessicăi întări convingerea stăpînului nostru: nu exista pe Genetyllis o ființă mai tenace decît Jessica, mai puternică, mai capabilă să guverneze. Zeltar știa că e bolnav. Mai avea puține luni de trăit. Fără îndoială, Jessica

se săturase de crizele sale de nervi, de tăcerile lui. Cu mare greutate îi suporta absența. Ea n-a înțeles că Zeltar o iubea mai presus de orice.

- A trimis o armată împotriva ei, strigă Richard! Asta numiți dragoste?

- Cînd a aflat de fuga Jessicăi și a complicelui ei, o furie normală a cuprins inima lui Zeltar. Ea explică felul în care a acționat prima escadră care-a venit pe această planetă. În acest timp, Zeltar s-a claustrat în camera sa, unde petrecea ore-ntregi privind filme cu fetița. Într-o noapte l-am descoperit bîntuind prin grădinile palatului, pe jumătate mort de frig. Ne-am hotărît s-o găsim pe Jessica. În rest, numele îi figura în continuare pe primul loc în lista celor cinci postulanți, Zeltar necerînd în nici-un moment să fie șters. Nu aveam vreun alt mijloc de-a o aduce pe Jessica pe Genetyllis decît pe acela de-a o înfrunta și-a o învinge. Cum ar fi putut ea să creadă în puritatea intențiilor stăpînului nostru dacă acesta s-ar fi arătat în fața ei jurîndu-i c-a iertat-o?

- Dar piloții voștri au tras asupra ei!

Arhandroidul îl lămuri. Înainte de-a trage o singură salvă, echipajele trebuiau s-o repereze pe Jessica. Astfel se explica norocul aparatelor doryene la începutul asalturilor.

- Vreți să spuneți că piloții voștri s-au lăsat doborîți?

- Majoritatea sînt androboți, răspunse arhandroidul. Pierderea nu era așa de mare. De altfel, cercetarea criptoscopică nu cerea mult timp. Odată aparatul detectat, a fost marcat cu un halou luminos care-l semnala numai aparatelor noastre; începînd din acest moment, lupta adevărată putea începe... Cît despre aparatele lui *Zeltran*, care vi s-a părut c-o amenințau adineauri, n-aveau alt obiectiv decît să-i distragă atenția în așa fel încît să nu avarieze nava regală. Numai moartea stăpînului nostru a împiedicat să fiți doborît. Mai aveți întrebări?

- Ce-o să se-ntîmple cu noi?

- Zeltar ne-a recomandat să n-avem milă față de capi. Doryenii, cei care i-au ajutat, și dumneavoastră înșivă, care le-ați oferit o ospitalitate atît de îndatoritoare, toți o veți sfîrși în camera de dezmembrare. Cît despre prostime, femei și copii, le vom acorda clemență și vor lucra în Sfîntul Spațiu al Purificării. Unithabul dumneavoastră va fi distrus. Pe moment, aceste măsuri sînt suspendate, întrucît Zeltar a murit. Așteptăm hotărîrile Jessicăi. E posibil să fie generoasă. Dar, dacă moare, vom trimite transmaguri pe Genetyllis. Al doilea postulant al Mesei Eternității va fi informat cît mai repede. El va va hotărî soarta. Nu cred să aibă vreun motiv să se arate milos.

Arhandroidul tăcu; părea că reflectează sau că ascultă.

- Nu-ncercați să ieșiți, îi spuse, părăsind dintr-o dată camera.

Richard rămase abătut. Ce absurditate!... Absurdă fuga Jessicăi, absurd războiul pe care-l condusese! Și, dacă murea, și moartea-i era absurdă. Se-ndreptă spre peretele de sticlă și zări printre rafalele de zăpadă zeci de clădiri aprinse. Avizouri zeltariene și unități ale flotei doryene începuseră să fie adunate și încurcau accesul spre amfiteatru. În vreme ce un grup de soldați debarcau din *Zeltran* containere, fără-ndoială pyramidiumul destinat pentru *Zeltarex*, sau poate explozivii ce urmau să distrugă unithabul, proiectoarele scoteau din întuneric primele grupuri de prizonieri, majoritatea nabișii. Erau îmbrînciți și închiși în îngrădituri, iar Richard se simțea vinovat, căci era responsabil de catastrofa ce se produsese. Dar care-i era vina? Cînd greșise? Ar fi trebuit s-o predea pe Jessica atunci cînd genetyllienii o ceruseră prima dată? Nici acum nu regreta ce făcuse, și accepta condamnarea la moarte pe care arhandroizii o pronunțaseră împotriva sa. Dar nabișii,

ei erau nevinovați. Și dacă nu și-ar fi dorit din toată inima ca Jessica să trăiască, ar fi dorit ca nabișii să fie cruțați.

O oră mai tîrziu, arhandroizii îi aduseră o înregistrare cu vocea Jessicăi. Fusese realizată cu puțin timp înaintea operației, la dorința tinerei. Mesajul era întretăiat de tăceri și gîfîieli. În două rînduri Richard auzi o altă voce spunînd cu blîndețe că timpul presa, fără îndoială că era vocea unui arhandroid, dar Jessica dorise să continuie, și în fața dorinței ei se înclinaseră. Arhandroizii îi relataseră totul, și, la fel ca Richard, fusese surprinsă de absurditatea aventurii sale. Din vocea ei nu răzbăteau nici amărăciunea, nici ura. Îi vorbi lui Richard despre dragoste, îndelung și-n termeni simpli. Apoi, spuse că învățase multe lucruri alături de el, fără ca el să-și fi dat seama; fusese suficient numai să fie acolo. Vorbi cu speranță despre viitorul Genetyllis. Termină promițîndu-i că-i va arăta niște locuri minunate de pescuit, și că trebuia să uite toate răutățile pe care i le făcuse.

Cînd vocea tăcu, un arhandroid îi spuse lui Richard că Jessica murise. Cu greu înțelese cuvintele care urmară. Arhandroidul îi spuse că tînăra fusese avertizată de riscurile operației și că acesta era motivul pentru care dorise să înregistreze un mesaj. Cu ultimele puteri, dăduse ordin să se graveze pe Masa Eternității numele succesorului, ceea ce fusese îndeplinit.

Apoi, arhandroizii se înclinară plini de respect, și-l anunțară pe Richard că de-acum înainte el era noul suveran al lui Genetyllis.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1315
Biblioteca Personală

COLECȚIA SCIENCE FICTION

EDITURA BRÂNCUȘI

Robert Belfiore
OUL LUI ZELTAR

1

I.S.B.N.
973-9043-02-X

Lei 200